LINDA ADAMS

Sărmana fată bogată

Traducerea și adaptarea în limba română de

CECILIA IONESCU

ALCRIS

Capitolul 1

În picioare în fața oglinzii mari din camera sa, Emily Bainbridge contempla cu un aer uimit somptuoasa toaletă de mireasă pe care tocmai o îmbrăcase. Tulul aureola ca un abur ușor blondul roșcat al părului lung, înainte de a cădea în cascadă peste dantela imaculată a rochiei și a se aduna pe covor. Brusc, Emily încetă să se privească, se aplecă pentru a-și scoate pantofii eleganți din mătase albă și se întoarse cu spatele la oglindă. Când se îndreptă spre fereastră, voalul se agăță de brațul unui fotoliu acoperit cu catifea roșu-închis.

Încercă să elibereze materialul fără să reușească și, în cele din urmă, zgâlțâi scaunul, uitând pentru o clipă că mobilele vechi meritau aici aceeași venerație ca vacile sacre în India. Aruncând o privire furioasă obiectului de sacrilegiu, își spuse că la urma urmei acesta nu era decât un fotoliu vechi, pe care nu

îndrăzneai să-l folosești de teamă să nu se prăbușească. Enervată, trase de voal cu un gest puțin prea puternic și tulul fragil se rupse. Gândindu-se în acel moment la prețul extravagant al toaletei sale de mireasă, privi consternată dezastrul.

De unde oare îi venea această nervozitate, în dimineața asta? De ce nu-și putea regăsi calmul său obișnuit? Înălță capul, se întoarse din nou spre oglindă și se miră de paloarea obrajilor și strălucirea puternică a ochilor de un albastru intens. Nu se simțea în apele ei, era prost dispusă, foarte agitată și complet neputincioasă să-și revină.

După ce rezistase ani întregi educației rigide a mamei sale, Emily Bainbridge dobândise în cele din urmă esențialul: o perfectă stăpânire de sine în orice împrejurare.

Fusese obositor, greu, uneori chiar descurajant, să învețe să se comporte corect... Fiecare gest, fiecare moment al vieții era supus unor reguli stricte. În familia Bainbridge, un copil nu putea pur și simplu să ia o furculiță și să se servească. Trebuia mai întâi să știe pe care s-o aleagă, în funcție de platoul servit, s-o ia cu mâna care trebuia și, în sfârșit, să-și mențină înfățișarea.

Și cu oamenii era ca și cu furculițele. Existau cei care trebuia cunoscuți, cei care trebuia iubiți. Desigur, cu oamenii era mai complicat decât cu obiectele, mai puțin precis și chiar mai derutant.

Când fusese mică, Emily înțelesese cu greu toate acestea. Și când, până la urmă, acceptase acest mod de viață, ca singurul cuviincios pentru o tânără persoană de familie bună, îi fusese încă foarte greu. Uneori, în timpul adolescenței, îi venea să urle și să se dea cu capul de pereți, lucruri absolut interzise, sau mai degrabă de neconceput în familia Bainbridge.

Acum, ca și în acele momente, ar fi vrut... Ce, exact? Ca viața să fie cu totul altfel. Cel puțin a sa.

Oh! Nu lăsase să i se vadă nimic pe chip, nici în atitudinea sa. Dar în ciuda eforturilor, știa că nu-i va semăna în întregime mamei sale.

Nu putea să scape de responsabilitățile poziției sale sociale decât în singurătatea camerei, sau a atelierului ei. Acolo nu-și mai stăpânea acea parte neîmblânzită a firii sale, care fusese deja gata s-o distrugă. În dezordinea atelierului său, în blugi și cu un pulover pătat cu vopsea, se bucura de un minimum de libertate indispensabil exprimării oricărui temperament de artist.

Emily se apropie de fereastră. Afară, fiul său Michael, în vârstă de șapte ani, țopăia prin frunzele veștede pe care grădinarul le greblase și le adunase grămadă. Își stăpâni o dorință bruscă de a deschide fereastra și a-l chema pe băiețel, pentru ca să ridice ochii spre ea și să facă un semn celei pe care o numea mătușa Emily.

Michael nu știa că de fapt ea era mama lui. Numai părinții Emilyei cunoșteau acest secret dureros, probabil unul dintre cele mai bine păstrate din societatea bună din Pittsburgh.

La drept vorbind, în lumea atât de bine ordonată a familiilor Bainbridge și Harrison, nu exista nici cel mai mic loc pentru povești de dragoste ascunse și copii nelegitimi. Iar ca Harold Harrison să se poată măcar îndoi de trecutul logodnicei sale constituia, din fericire, o imposibilitate absolută. Adevărul l-ar fi îngrozit, Emily o înțelegea foarte bine. Nimic nu scuza greșeala comisă opt ani mai înainte, nici măcar tinerețea, nici pasiunea care o dusese la ea.

Pe neașteptate, avu impresia înspăimântătoare că se află în închisoare și își încleștă degetele pe damascul greu al perdelelor. Se sufoca. Nici un pericol, totuși, ca Harold să descopere adevărul și ea nu se simțea câtuși de puțin vinovată că i-l ascunsese. De opt ani, rebela de odinioară ispășise și dispăruse fără să lase în ea nici o urmă. Va fi o soție bună pentru Harold. În acest caz, de ce oare persista în ea această nervozitate? Ce i se întâmplase în această dimineață?

De-abia se recunoscuse în oglindă, o clipă mai înainte. Ochii aceia prea strălucitori, tenul atât de palid, trădau disperarea... Nu se vedea nimic din imaginea sa obișnuită de tânără femeie sofisticată și plină de siguranță. Nici chipul fericit al unei logodnice îndrăgostite de bărbatul cu care se va căsători.

Emily zâmbi ușor la amintirea dragului său Harold, de care va fi curând legată pentru totdeauna.

Desigur, îl iubea. Și chiar mult. Era exact bărbatul care îi trebuia. Cu el, totul părea mai ușor și ea își ascundea cu ușurință aspectul incomod al personalității sale.

De ce naiba se simțea oare atât de teribil de nefericită? Totul se desfășurase fără grabă. Emily și Harold erau logodiți de un an. Căsătoria va avea loc peste două săptămâni. Neliniștile unei mirese, din ajun de ziua cea mare, nu erau oare puțin premature?

Emily își privi din nou fiul care se juca. Măritată, îl va putea recunoaște ca al său și să îndeplinească în sfârșit rolul de mamă pe lângă el.

Înainte de a-l întâlni pe Harold, o rugase pe mama sa să i-l încredințeze pe Michael fără să fie căsătorită. Rosalind refuzase. Disperată, Emily nu considerase atunci căsătoria decât ca un mijloc de a-și crește ea însăși copilul. Dar asta, înainte să-i facă Harold curte. Deoarece acum, totul era cum nu se putea mai bine și era atât de fericită să se căsătorească și să trăiască în curând cu Michael. Și încântată că Rosalind, mama sa, se bucura din plin de această căsătorie convenabilă.

Convenabilă... Cuvântul preferat al Rosalindei. Un cuvânt detestat odinioară de Emily, pentru că reprezenta exact lumea familiei Bainbridge.

Brusc, o emoție puternică îi strânse inima. Se simțea pierdută, fără să înțeleagă de ce. Își dădu spre

spate, cu amândouă mâinile, șuvițele care îi mângâiau obrajii. Blondul arămiu al părului său minunat și des amintea de culoarea frunzelor de toamnă care acopereau pământul, afară, în blânda lumină de octombrie. De obicei, își strângea părul într-un coc pe ceafă, dar astăzi îi cădea liber pe umeri. Coafura pe care o prefera Grant, cu ani în urmă.

Grant! Doar la evocarea acestui nume, un ușor tremur îi agită tot corpul. Oare ce se întâmplase? Era tulburată de această rochie de mireasă și de tot ceea ce simboliza ea? Probabil. Era totuși vorba doar de o probă, pentru a o mulțumi pe mama sa. În mai puțin de cincisprezece zile, o va purta pentru a-și lega pentru totdeauna destinul de cel al lui Harold.

Din același mediu cu ea, Harold ținea la acele valori pe care fusese învățată să le respecte. Totuși, Emilyei îi era teamă. Nu de rolul de stăpână a casei care o aștepta lângă un soț atât de important, deoarece fusese crescută în acest singur și unic scop. Se temea să se lege de un bărbat, deoarece cu opt ani în urmă, viața sa se frânsese. Prea tânără, indiferentă la onoarea de a fi născută o Bainbridge, uitându-și numele și familia, făcuse teribila greșeală de-a nu alege bărbatul... convenabil.

O greșeală pe care se jurase să n-o mai comită niciodată. Și de atunci, se comportase ca o fiică perfectă a mamei sale.

Mai mult, cunoscând pasiunea și suferindu-i consecințele, îi descurajase prin rezerva sa extremă pe cei mai sinceri admiratori. De la vârsta de șaptesprezece ani n-o mai atinsese nici un bărbat, nici chiar Harold, fără să se întrebe despre acea surprinzătoare lipsă de senzații. În tot acest timp, părinții săi se purtaseră ca și când această pasiune nenorocită pentru Grant nu existase niciodată. În familia Bainbridge, manierele pretindeau să-ți ascunzi emoțiile. Să-ți analizezi sentimentele era pur și simplu de prost gust și acele psihoterapii absurde, o modă care va trece. Existau datorii, responsabilități și tot restul care țineau de un egoism înverșunat, apropiat de nerușinare.

Emily supraviețuise, devenind o persoană sleită sufletește. Și rarii bărbați destul de perseverenți pentru a încerca să-i placă, în pofida răcelii sale, se plictisiseră repede de ea - toți, cu excepția lui Harold.

Harold nu-i cerea să fie pasională, ci supusă, frumoasă și să provină dintr-una dintre cele mai vechi și puternice familii din Pittsburgh.

Era exact genul de femeie la care visa, așa cum el era soțul care îi trebuia Emilyei. „Soțul ideal“, o asigurase Rosalind care, cu opt ani în urmă, îl considerase pe Grant, fiul unui muncitor la oțelării, drept soțul „cel mai puțin potrivit pe care și-l putea imagina“ pentru fiica sa.

Emily își permitea rareori să se gândească la Grant. Nu avea decât o singură fotografie de-a lui, dar într-o stare jalnică și ascunsă în fundul unui sertar. De fapt, într-o zi, în disperarea sa, rupsese fotografia și lipise imediat bucățile la loc, înțelegând că nu va avea nimic altceva care să-i amintească de el. Cu toate acestea, acum nu avea nevoie de fotografie pentru a-l revedea cum îi apăruse prima dată, într-o după-amiază, în pădurile din Pennsylvania.

În vacanță, la mătușa sa,Peggy, departe de lumea familiei Bainbridge, Emily cunoscuse o minunată libertate în acea vară, explorând împrejurimile și pescuind în pâraiele agitate ce mergeau de-a lungul domeniului întins al mătușii. Într-o zi, întorcându-se acasă cu un pește destul de mare în coș, rătăcise drumul și se pierduse.

Auzind niște râsete feminine și o voce masculină, se îndreptă spre acea parte, pentru a descoperi un luminiș și o casă în stil rustic, cu acoperișul din lemn, construită la rădăcina unor arbori înalți. Un bărbat foarte înalt stătea în picioare lângă o mașină decapotabilă albă în care se aflau două fete frumoase, cu părul la fel de negru ca al acelui bărbat. Cu aerul amuzat și indulgent al unui frate mai mare, el flecărea cu cele două frumuseți ce rivalizau în mod vizibil pentru a-i atrage atenția.

Ridicase brusc ochii și Emily nu va uita niciodată, chiar dacă trăia o sută de ani, expresia intensă a

frumosului său chip în acel moment. O învăluise într-o privire caldă și îndrăzneață. O mângâiere insolentă cu privirea.

Roșie ca un bujor, Emilyei i se tăiase răsuflarea. Necunoscutul își schimbase imediat expresia, impresionat de atâta nevinovăție, de parcă știuse din prima clipă ce va deveni pentru el.

Ea nu mai era conștientă de nimic, în afară de el. Zgomotele pădurii dispăruseră – vântul ușor prin frunzele de arțari și mesteceni, cântecul păsărilor pe ramurile cele mai înalte, murmurul îndepărtat al apei din pârâu. Acest bărbat devenise subit, lumea întreagă pentru ea.

În timpul acestor câteva secunde în care timpul stătuse în loc, fiecare amănunt al apariției sale se întipărise în memoria Emilyei. Statura înaltă, atitudinea nonșalantă, subțirimea aproape excesivă a acelui corp care dădea totuși impresia unei forțe extraordinare. Era exact opusul tinerilor oameni bogați și răsfățați de viață, pe care și ea o cunoștea. Încă nu știa că el moștenise acea subțirime și acea evidentă rezistență fizică atât de atrăgătoare, crescând în cartierele sărace din Pittsburg, din apropierea oțelăriilor.

Părul des și negru, în aparență de nestăpânit, îi cădea pe frunte, proaspăt spălat, cu reflexe albăstrii în lumina soarelui, filtrată printre ramurile copacilor. Pielea puternic bronzată amintea abanosul. Sub

sprâncenele dese și întunecate, ochii negri, strălucitori, cu privirea intensă, dădeau o frumusețe unică trăsăturilor aspre.

Ea sesiză numaidecât sensibilitatea bărbatului în acei ochi magnifici care, mai târziu, știuseră să citească până în sufletul său. Îi plăcuse imediat frumusețea bărbătească a acelui chip, senzualitatea buzelor pline. Mai târziu, blândețea infinită a acestei guri asupra ei o uimise.

Evident, plăcea femeilor, chiar dacă se arăta cel mai adesea fratern cu ele. Ultimul născut din șase copii, singurul băiat, idolatrizat de cinci surori și de mama sa încă din leagăn, găsea normal ca femeile să-l adore. Le iubea și ele făceau la fel. Asta era tot. Bineînțeles, în ziua întâlnirii lor, Emily nu știa nimic din toate astea.

Se simțise imediat atrasă de acest bărbat, cel mai seducător pe care-l văzuse vreodată. Doar mai târziu înțelesese că se îndrăgostise nebunește de un necunoscut, la prima vedere.

– Ați face mai bine să plecați înainte de-a avea neplăceri, le spuse el celor două tinere fete.

Și muzica din vocea sa o învăluise pe Emily, în extaz.

– Vedeți bine că tocmai sosește prietena mea, adăugă el. Gelozia o poate face de temut...

Emily nu-și crezuse urechilor. Dar el o privise cu ochii negri strălucind ștregărește. Și printr-un fel de ceață, ea văzuse mașina sport îndepărtându-se pe drumul de pământ și dispărând pe sub arbori.

Restul după-amiezii fusese o încântare.

– De ce le-ați spus că sunt... prietena dumneavoastră? întrebase ea foarte încet.

El o învălui din nou cu privirea sa întunecată. Și ea avusese impresia că-l cunoștea dintotdeauna.

– Pentru că sunteți, o asigură el ca și când așa ar fi fost.

Și văzând peștele din coș, se oferise să-l pregătească și ea îl lăsase s-o facă.

– Sper că n-au plecat din cauza mea...

Îl observase în tăcere în timp ce se ghemuise în iarbă, scosese un cuțit din buzunar și curăța peștele de solzi, impresionată de chipul bronzat, degetele destoinice și brațele musculoase.

– Nu vă mai gândiți la asta, îi recomandase el în cele din urmă. Știți, am cinci surori. Și de când mă știu, fetele mă urmăresc, dar eu alerg mai repede decât ele.

Ridicase capul și adăugase cu un zâmbet răvășitor:

– Când v-am văzut adineauri, m-am oprit pentru prima oară.

El îl privise insistent, incapabilă să vorbească, având sentimentul că pentru el era singura femeie din lume.

Din nou, timpul se oprise în loc. Mai târziu, hotărâse că acela fusese de fapt momentul în care se îndrăgostise. Zilele următoare nu se mai despărțiseră. Nici o clipă nu se îndoise de dragostea pe care o simțea pentru ea.

Cu toate acestea, o trădase și o lăsase singură să-și înfrunte mama și consecințele iubirii lor.

Și Michael îi semăna uimitor tatălui său. De la părul brunet, ochii foarte negri și curba sprâncenelor, până la felul în care se mișca, agerimea minții, umorul și acel mod de a plăcea sexului opus. Cum să uiți un bărbat când trăiești cu replica sa exactă, în miniatură? Emily știa că, orice ar face, nu-l va uita niciodată pe Grant. Totuși, se străduia să nu se gândească la el. Nu mai avea loc în viața ei.

Pe neașteptate, se întrebă dacă se schimbase la fel de mult ca ea, în acești ultimi opt ani. Era oare tot la fel de frumos și seducător, sau cu totul altfel, mai puțin subțire, căsătorit cu o femeie puțin plinuță, cu o casă plină de copii?

Cineva ciocăni la ușă. Recunoscând acea manieră autoritară de a se anunța, Emily își schimbă pe moment expresia. Mânia și tristețea îi dispărură de pe chipul care deveni neted și calm.

– Draga mea!

Rostind această tandrețe pe un ton autoritar, Rosalind intră în încăpere.

– Trebuia să cobori îndată ce îmbrăcai rochia.

– Iartă-mă, mamă.

Cu ochii cenușii, severi ca ai unei învățătoare în fața unei copile ce ar fi comis o greșeală de neiertat, Rosalind își privi fiica. Apoi, cu un oftat exasperat, o examină pe Emily din cap până în picioare și păru că descoperă un adevărat dezastru.

– Voalul este prost pus, prea lung într-o parte.

Se apropie și taftaua rochiei sale făcu un zgomot ușor de hârtie șifonată.

– Sper că-l vei pune mai bine în ziua nunții. Când erai mică, de-abia erai îmbrăcată și pieptănată, că rochia îți era complet șifonată, nodul cordonului desfăcut și părul încurcat.

– Ca un frumos pachet de Crăciun, cu hârtia ruptă de nerăbdare, spuse Emily cu un ușor zâmbet amabil.

Cuvintele tatălui său, din anii trecuți. Copilă, Emily fusese ceea ce se numea o fată cu comportări de băiat. Tatăl său înțelesese exuberanța fetiței și acceptase că n-avea nimic din păpușica la care visa mama sa. Dar cu opt ani în urmă, Emily își pierduse pofta nemăsurată de viață. De atunci, se supusese dorințelor mamei sale.

Rosalind zâmbi. În felul ei, își iubea fiica și voia în mod sincer s-o ajute.

– Lasă-mă să-ți prind corect voalul, îi ordonă ea.

Cu agrafele între dinți, adăugă:

– Ar trebui să-ți ridici părul, pentru nuntă... Această coafură îți dă aerul unei adevărate copile sălbatice. Nu uita că te căsătorești cu un Harrison!

– S-ar spune că rostești numele unui sfânt... sau al unei mine de aur.

– Cu siguranță, Harold este și una și alta, întări Rosalind fără să se tulbure. De altfel, o știi bine! Este absolut minunat că intri în familia Harrison...

Rosalind se înfioră de mândrie aranjând voalul. Părea că toarce mulțumită, cu aerul său de pisică impozantă care se pregătea să adoarmă în fața focului.

– O căsătorie potrivită... continuă ea, un Harrison și o Bainbridge... Am impresia că trăiesc un vis. Tot orașul vorbește despre asta! Știi că Margaret Allison este bolnavă de gelozie? Spera s-o căsătorească pe Laura ei cu Harold. Și iată că cea care l-a cucerit este mica mea copilă sălbatică!

– Nu mai sunt o copilă sălbatică de foarte, foarte mult timp.

– Știu, draga mea, dar... mărturisesc că mi-a fost întotdeauna puțin teamă... În sfârșit, acum sunt complet liniștită și încântată. Harold este exact bărbatul care îți trebuie. În prezența sa, ești mai calmă, mai sigură de tine. Iar tu vei reprezenta un atu important pentru reușita sa profesională! Da, numai o Bainbridge i se putea potrivi.

O emoție ciudată o cuprinse pe Emily. Pentru prima dată, de ani de zile, simțea dorința de spațiu, de timp.

Rosalind cercetă voalul reașezat în echilibru stabil. La mai mult de cincizeci de ani, era încă foarte frumoasă. Cum se pregătea să se ducă la o recepție, era îmbrăcată într-o rochie de cocteil din tafta de un verde ca migdala, care îi punea în evidență cenușiul ochilor. Acei ochi care se strângeau încrețindu-i nasul, într-o expresie de dezaprobare atât de familiară Emilyei. Buzele fine, subliniate de un ruj ce nu era

niciodată în discordanță cu toaleta sa, zâmbeau foarte rar. Părul, de un blond prea perfect pentru a fi natural, era strâns într-un coc savant construit, parcă sculptat pe ceafă. Avea trăsături ce indicau o femeie obișnuită să dea ordine și să obțină tot ceea ce-și dorea.

Cu toate aceastea, acum, Rosalind radia de mândrie maternă. Emily fusese întotdeauna încântătoare, de o frumusețe ce o reflecta pe cea a inimii sale. Dar avusese nevoie de influența mamei sale pentru a da impresia de eleganță și sofisticare. Rosalind luptase pas cu pas pentru a îmblânzi firea spontană, exuberantă și plină de fantezie a fiicei sale. Și această căsătorie reprezenta pentru ea un fel de triumf, victoria finală după o lungă și grea bătălie. Totuși, o mai frământa încă o ultimă neliniște.

– Emily, adăugă ea, promite-mi că te vei comporta perfect în ziua nunții tale. Fără nebunii, vrei? Fără glume cu oamenii și fără acele mici incidente cărora le știi secretul... Să te căsătorești este un act serios, un angajament solemn.

– Ascultându-te, s-ar spune că este vorba de funeralii.

– Draga mea, încerc doar să-ți amintesc ceea ce n-ar fi decent dacă...

– Nu mai pot fi decât decentă, cumsecade și elegantă și... și... așa cum vrei tu să fiu! declară brusc Emily, cu vehemență. Eu nu știu nici măcar cine mai sunt! Nici ce doresc!

Tăcu, îngrozită de propriile vorbe.

– Nu-ți înțeleg reacția, Emily, replică mama sa cu sângele rece al unei persoane obișnuite să nu ia în seamă nici o opoziție. Te îmbraci bine când ieși, dar devii o adevărată neglijentă imediat ce pui piciorul în camera ta. Cât despre acei blugi oribili și acele pulovere îngrozitoare pe care le îmbraci în atelier – fără nimic pe dedesubt! – cu vopsea pe nas și până în păr... Mulțumesc lui Dumnezeu că nu l-ai dus niciodată pe Harold acolo!

– Nu pot lucra în rochie de seară. Eu sunt o artistă mamă, nu un manechin de modă, răspunse Emily, plictisită.

Mânia i se potolise, ca întotdeauna în cursul acestor discuții care reveneau ca un refren.

– Mă întreb încă de ce te interesezi atât de mult de artă, reluă Rosalind. N-ai nevoie să înveți o meserie. Și dacă trebuia neapărat să lucrezi, să fi ales o meserie mai...

– Convenabilă?

– Absolut. Și ai putea cel puțin să te îmbraci decent, mai ales acum când ai atins succesul.

– Vrei să spui succesul comercial...

– N-are importanță. Ai reușit, și în mod magnific.

Emily se gândi la pânzele sale care reprezentau exclusiv buchete de flori. Era foarte căutateîn toată regiunea. În mod curios, soțiile unor bărbați importanți cumpăraseră una și uneori mai multe, pentru casele lor. Și lui Harold îi plăceau. Alesese două pentru birourile cabinetului său de avocatură.

O treabă frumoasă, dar încă departe de-a o mulțumi. Emily voia să meargă mai departe, să facă mai mult. Și altceva decât flori. Totul începuse cu un buchet executat la cererea mamei sale și admirat de Julia, o prietenă decoratoare de interioare, care se propusese ca agent. Datorită ei, toate prietenele Rosalindei o declaraseră o capodoperă și doriră exact același tablou.

De fapt, Julia îi arătase pur și simplu Emilyei că pentru a trăi din arta sa, era suficient să picteze mereu aceeași pânză sau aproape, pentru salon numai. Asta, pentru că existau multe femei ca mama sa și prietenele sale, cât se poate de corecte în manierele, gesturile, sentimentele și viața lor... Și, cum Emily dorea să nu mai depindă de părinții săi și să dobândească autonomie financiară, acceptase oferta Juliei.

Așa că afacerea mergea foarte bine și aducea destui bani, însă Emily rămăsese o artistă frustrată. Avea o dorință de creație pe care Rosalind o întrevedea încă prin mândria excesivă față de operele fiicei sale și de succesul lor.

Dar în ciuda încăpățânării Rosalindei de a se amesteca în viața Emilyei, și a dorinței acesteia de independență, cele două femei se iubeau profund.

Mai ales că tânăra femeie nu risca să uite consecințele catastrofale ale unicei sale experiențe de libertate, din vara în care avea șaptesprezece ani, în timpul celor trei luni la mătușa sa.

Oaia neagră a familiei, mătușa Peggy trăia cu câinii și pisicile sale într-o casă mare, pierdută în pădurile Pennsylvaniei. Ea o lăsase pe Emily să alerge în natură, ca un mic animal sălbatic, gata să cadă în prima capcană așezată întâmplător. O capcană numită Grant Nichols... Douăzeci și șase de ani, necăsătorit, student în anul al treilea la medicină. Angajat pentru vacanța de vară ca paznic de proprietarii casei rustice din lemn, din marginea domeniului mătușii Peggy.

Pentru el, Emily se făcuse cu doi ani mai mare, spunând că are nouăsprezece, pentru a trăi mai bine acea dragoste pasională. Mai întâi, el voise să meargă la Pittsburg să vorbească părinților săi. Știind că ei vor refuza această căsătorie și temându-se să nu-l piardă, ea amânase lucrurile pe mai târziu. În cele din urmă, într-o noapte minunată, pe iarba moale din luminiș, o făcuse a lui.

„Te iubesc, Emily. Întotdeauna te voi iubi numai pe tine...".

Cuvintele de dragoste ale lui Grant le auzea și astăzi.

– Emily! Nu mă asculți! La ce te gândești?

– La Grant, mărturisi ea cu voce joasă, la ultima dată când l-am văzut.

– Nu poți avea astfel de gânduri, atâta timp cât ești iubită de un bărbat ca Harold, o asigură Rosalind, categoric. Nu-mi voi ierta niciodată că te-am trimis la sora mea, în vara aceea. Băiatul acela nu voia decât banii tăi.

– Mă iubea, mă voia de soție.

– Ba nu. Ți-am mai spus că a luat banii pe care i-am dat pentru a nu te mai vedea.

– Tu m-ai despărțit de el.

– Pentru binele tău. Și puțin prea târziu, pentru că erai deja însărcinată.

– Cum oare să mă fi găsit? M-ai trimis în Texas pentru a naște...

La nașterea copilului, Rosalind voise să-l dea pe Michael spre adopție unor necunoscuți. Dar sora mai mare a Emilyei, Lisa, și soțul său hotărâseră amândoi să-l adopte. Emily crezuse că moare de durere punându-și fiul în brațele Lisei. Dar cum să facă altfel, atâta timp cât nu-i putea da numele tatălui său.

Michael avea cinci ani când Lisa și soțul său muriseră într-un accident de mașină, în timpul unei vacanțe în Europa. Lăsaseră un testament care o desemna pe Rosalind drept tutore al copilului până la căsătoria Emilyei. Din acel moment, ea îl va prelua pe presupusul fiu al surorii sale.

– Sunt fericită că Peggy nu asistă la nuntă, spuse Rosalind.

– Cum? Nu vine?

– A sunat în dimineața aceasta pentru... în sfârșit, n-are importanță.

– Ce a spus, exact?

– Că nunțile o plictisesc de moarte. Și apoi, ea nu aprobă căsătoria ta cu Harold. Nimic important, vezi bine.

– Și mai ce?

– Pretinde că nu vei fi fericită nici măcar o zi din viața ta dacă intri în această familie de pretențioși reci ca sloiurile de gheață. Îi consideră pe cei din familia Harrison drept sloiuri de gheață!

– Cunoști insolența mătușii Peggy! N-are nici un respect pentru genul de instituție pe care-l reprezintă familia Harrison, declară Emily, conciliantă.

Se hotărî să alerge îndată ce era posibil până la atelierul său, în celălalt capăt al orașului, pentru a-i telefona mătușii. Brusc, Rosalind părea în mod ciudat, puțin nervoasă... Evident, nu-i dezvăluise în întregime conversația cu sora sa.

***

Telefonul suna de cinci minute... Într-o locuință atât de vastă ca „Joslynn“, mătușa Peggy se putea afla prea departe de aparat pentru a auzi soneria. Sau poate nu dorea să răspundă... În acest caz, era mai bine să insiste până când curiozitatea o va hotărî să răspundă...

– Alo!

– Mătușă Peggy! Știam că tu...

– În sfârșit! Te-am sunat de o sută de ori și nu ești niciodată acasă! În cele din urmă i-am telefonat mamei tale pentru a te anunța...

– Nu mi-a precizat că voiai să-mi vorbești...

– Asta nu mă miră, nu mă ia în considerare niciodată. Și vrea atât de mult să te căsătorești cu acel.. acel Harrison.

– Harold Harrison.

– Oricum, îi este prea teamă.

– Dar, de ce?

– Am luptat mult timp cu conștiința mea și apoi m-am hotărât să înfrunt mânia Rosalindei...

– Ce se întâmplă, mătușă Peggy?

– S-a întors Grant. A cumpărat casa din lemn în care stătea când v-ați cunoscut... Și vrea să te vadă. S-a schimbat atât de mult! Ai face mai bine să vii imediat, înainte ca el să facă un enorm scandal. Sau poate mai rău.

– Ce vrei să spui?

– Pentru a te vedea, este capabil de orice nebunie, Emily. Mă înțelegi? Este în stare de orice. De absolut orice!

Capitolul 2

Emily închise și rămase o clipă nemișcată. Uluită. După opt ani, Grant voia s-o revadă... de ce?

Dacă ar fi să-i dea crezare mătușii Peggy, nu mai era iubitul tandru pe care-l cunoscuse, ci un bărbat capabil de violență și mai degrabă înspăimântător. Cu toate acestea, știu imediat că se va duce să-l întâlnească, mai întâi pentru că dorea acest lucru, dar și pentru că se temea să nu facă vreun scandal. După mătușa Peggy, era „în stare de orice".

Grant nu știa de fapt de existența lui Michael. Cu opt ani în urmă, fugise de responsabilitățile sale când aflase de la Rosalind despre sarcina Emilyei. Rosalind, care considerase mai nimerit să inventeze un avort. Și acum, Emily se temea ca el să nu descopere adevărul și să-i povestească totul lui Harold.

Se întrebă cu îngrijorare cum va reacționa mama sa la această hotărâre de a-l revedea pe Grant. Cu mania sa de-a aranja totul în cel mai mic amănunt, Rosalind organizase fiecare clipă din viața fiicei sale pentru viitoarele paisprezece zile. Întâlniri, recepții și alte obligații din ajunul nunții se succedau fără întrerupere până în ziua cea mare.

Dacă Rosalind era la curent cu întoarcerea lui Grant, se va opune planului Emilyei și, ca întotdeauna, va lua în mod cert lucrurile în mână. Dar de data aceasta, Emily ținea să înfrunte situația singură.

Rupând o foaie din carnetul său de schițe, scrise rapid un bilet pentru mama sa. Omise deliberat esențialul, să-i spună destinația și motivul plecării, și-i explică faptul că un eveniment neprevăzut și important o obliga să părăsească pentru câteva zile Pittsburgul. Apoi puse bucata de hârtie în mijlocul mesei de la bucătărie, la vedere, între borcanul cu unt de arahide și o cutie de piersici în sirop. Se răzgândi, luă foaia și adăugă două rânduri pentru a-i cere mamei sale să-l anunțe pe Harold.

Apoi, înghesui în grabă lucrurile sale de toaletă și câteva haine într-o geantă de călătorie și ieși din atelier. O clipă mai târziu, se instalase la volanul Volkswagenului său.

Emily conducea automat, indiferentă la frumusețea orașului natal, cetate a râurilor și podurilor, deoarece apele lui Alleghany și Monongahela se întâlneau aici pentru a forma Ohio.

Pittsburgh, splendidă poartă spre vest și implacabilă capitală industrială. Zgârie-norii se înălțau între malurile râpoase ale râurilor și parcurile verzi, cu imense peluze. Titanii industriei își aveau reședința în aceste turnuri din sticlă în care tatăl Emilyei se lupta cu intrigile consiliilor de administrație, în fiecare zi și chiar în această clipă.

Apropiindu-se de ieșirea din oraș, tânăra femeie zări clădirile înalte și cunoscute și, încetând o clipă să se gândească la Grant, își imagină tatăl în vastul birou climatizat. Afacerile îi luau atât de mult timp, încât îl vedea rar, ca și când trăia pe o altă planetă.

La Pittsburgh, bogăția se întâlnea cu sărăcia. În nord, cartierele bogate - locuințe frumoase și luxoase, magazine de lux, biblioteci, grădini și galerii de artă. În sud, giganticele oțelării și cartierele sărace, supraaglomerate, în care muncitorii trăiau în niște case din lemn, numite „crampoane“, pentru că erau construite una lângă alta pe flancurile colinelor.

Emily era fiica răsfățată a unuia dintre magnații industriei și a Rosalindei Blake, a cărei familie adunase o avere în perioada afacerilor prospere cu petrol. Grant Nichols era născut de asemenea în Pittsburgh,

dar într-o familie de origine irlandeză, care lucra de două generații la furnale pentru a câștiga exact cât să supraviețuiască.

Începu să plouă mărunt și Emily puse în mișcare ștergătoarele de parbriz, pornind pe autostradă. Curând, mașini mari portocalii blocară o bandă, încetinind circulația. În consecință, părăsi autostrada îndată ce putu, pentru a rula pe un drum departamental, care șerpuia prin mijlocul unor livezi. Merele roșii fiind recoltate, rămăseseră frunzele îngălbenite de toamnă.

Se înnoptase și Emily continua să ruleze. Către miezul nopții, ploaia deveni violentă în noaptea întunecoasă, fără lună. Vizibilitatea era atât de slabă, încât Emily trebui să încetinească și să se aplece peste volan pentru a încerca să vadă puțin. Foamea începu s-o chinuiască. Uitase să mănânce de prânz și cinase cu o apă minerală și un pliculeț de arahide într-o stație de benzină.

Lăsă geamul jos, simți picăturile de ploaie pe obraz și respiră acel parfum de lemn umed pe care îl asocia dintotdeauna cu mătușa Peggy. Fără oboseala, foamea și durerea aceea din ceafă, ar fi avut impresia că ajunsese în sfârșit în paradis.

Ultimii kilometri păreau cei mai lungi. Totuși, parcursese mai bine de zece kilometri de la ultima

localitate și se apropia de „Joslynn“. Într-o clipă o va săruta pe mătușa Peggy, care cu siguranță o aștepta în fața focului cu un ceai cald.

Emily încetini trecând prin fața unei cărări printre arbori. Nu putu citi numele înscris pe panoul înfipt la intrarea drumului care se afunda în pădure. Era oare „Nichols“? Casa în care cunoscuse cea mai frumoasă vară din viața sa se afla, de fapt, la capătul acestui drum inundat de ploaie. Zări lumină în depărtare, printre ramuri, și fu străbătută de un fior puternic.

În pofida anilor, inima i se tulbura încă la gândul că Grant Nichols era acolo, nu foarte departe. Acceleră. În sfârșit, va ajunge... Domeniul mătușii sale era la mai puțin de un kilometru.

Se opri curând în fața grilajelor înalte, deschise portiera și ezită să coboare din mașină, atât de tare ploua. Trebuia totuși să-și anunțe prezența la interfon, pentru ca mătușa Peggy să-i deschidă. Fără impermeabil, se avântă prin ploaie. Blugii și puloverul albastru intens, cu mâneci lungi, fură udate într-o clipă.

Emily apăsă pe butonul de apel și se anunță la microfon. Nici un răspuns. Insistă, sună de mai multe ori, fără rezultat. Oare interfonul era stricat? Mătușa nu era prin apropiere? Emily tremura de frig. Nu putea rămâne acolo toată noaptea. Trebuia să găsească alt mijloc s-o anunțe pe mătușa Peggy.

Alergă până la mașină, năvăli înăuntru și închise portiera. Apa îi șiroia din păr de-a lungul gâtului și pe umeri, hainele i se lipiseră și bancheta era deja udă. Pielea de căprioară a balerinilor eleganți, albaștri ca cerul, dispăruse sub noroiul care murdărise covorul de pe jos, gri perlă.

Brusc, se simți îngrozitor de obosită. După recepțiile din aceste ultime zile, șocul emoțional provocat de întoarcerea lui Grant și toată ziua pe drum, iar acum, iată că acel interfon blestemat nu funcționa... Tremurând de frig, gata să plângă, Emily închise ochii o clipă, cu coatele pe volan și fața în mâini.

Ce să facă? Să-și petreacă noaptea în mașină? Imposibil. Să se întoarcă la cea mai apropiată localitate? La ora aceasta, toată lumea de acolo dormea. Nu-i rămânea decât o soluție: să meargă până la casa din luminiș și, dacă Grant era acolo, să-i telefoneze mătușii.

La gândul de a-l vedea pe Grant imediat, inima începu să-i bată nebunește. Nu-și imaginase să-l întâlnească astfel, prezetându-se la el pe neașteptate, în plină noapte, frântă de oboseală și udă până la piele. La urma urmei, poate nu era acasă. Porni motorul și demară.

Zece minute mai târziu, Volkswagenul intra pe drumul ce se afunda în pădure. La lumina farurilor, Emily nu vedea decât pământul noroios în ploaie și trunchiurile ude ale arborilor. Pădurea se întindea în

jurul ei întunecoasă, îmbibată de apă, vag amenințătoare. Prea obosită pentru a-i fi teamă, se îndreptă spre lumina slabă care tremura printre ramuri.

Apărură ferestrele pătrate de lumină ce străpungea noaptea. Apoi, cum înaintă în luminiș, farurile luminară casa, cu pereții din gresie și acoperișul înclinat, din lemn.

Opri mașina și, nemișcată, cu degetele crispate pe volan, cercetă locurile timp îndelungat. Cu ferestrele sale luminate, casa mică părea o oază de căldură, un refugiu în furtună.

În cele din urmă, Emily își făcu curaj și înfruntă ploaia. Alergă până la verandă. Acolo, ca și când se temea să nu-și schimbe părerea, ciocăni fără să mai aștepte în ușa din sticlă. Trei scurte lovituri timide.

– Cine se aventurează până aici, prin pădure, în plină noapte, fără să țină seama de lup...?

Emily recunoscu imediat acea voce bărbătească, plăcută, veselă, muzicală. Și cu inima bătând să-i spargă pieptul, auzi zgomotul unor cizme pe dale. El se apropia...

Brusc, ușa se deschise de perete în fața ei.

– ...și prin furtună? Sper să rămâi aici până mâine?

Emily ar fi vrut să fugă, dar spaima o paraliza. Cu siguranță, fusese luată drept alta. Cum să-l înfrunte acum? Oh! De ce oare venise aici?

Grant aprinse lampa din verandă și ea își strânse pleoapele, orbită de lumină.

– Dar nu ești... începu el cu o voce schimbată.

Stupefiat, tăcu și o cercetă câteva secunde.

– Emily! Este posibil... Ești Emily Bainbridge?

Înfuriată, incapabilă să rostească un cuvânt, ea dădu din cap.

– Ce faci aici?

Acum o privea atent, o examină din cap până în picioare cu privirea ochilor negri. Și ea se simți goală, expusă oricărui pericol, mizerabil, cu hainele ude lipite de corp și părul șiroind de apă.

– Tu... în sfârșit, mi s-a spus... că dorești să mă vezi, bâigui ea slab.

Fără să răspundă, el continua s-o privească insistent.

Conștientă că privirea bărbatului aluneca asupra ei, de la sâni, la șolduri și la picioare, se înfioră, cuprinsă fără voia ei de o căldură ciudată, o tulburare greu de definit. Respirând greu, rezistă tentației de a se abandona unei oboseli extreme, ciudate, îmbietoare. În cele din urmă, respiră mai bine și văzu că el se delecta cu spectacolul acelui corp feminin cu o asemenea poftă, încât dori să-l pălmuiască.

Înainte să aibă timp să ridice mâna, ochii negri ai lui Grant reveniră la cei ai Emilyei, plini de mânie.

– Chiar nu mă așteptam să bați la ușa mea în noaptea asta, mărturisi el.

– Evident. Nici eu n-am prevăzut să vin la tine în această seară, replică ea cu o voce tremurând de o

furie reținută. Nu voiam să te văd! Dar ești ultima persoană... și nu aveam de ales. Înțelegi, interfonul...

El o întreurpse.

– Scumpa ta mamă și celebrul logodnic milionar, ce cred despre toate astea? Știu oare unde ești?

– Nu, nimeni nu știe.

– Ai venit singură, fără să spui numănui, nici mamei tale... Mă întreb de ce?

– Tu îți pui întrebări? Asta este ceva nou, constată ea, regretându-și mărturisirea.

Disperată, căuta puțină simpatie în privirea lui Grant, dar nu găsi nici o compasiune. Dând capul pe spate, el izbucni într-un râs fără veselie, nici căldură, pe care nu i-l cunoștea. Un râs aspru, care te călca pe nervi.

– Ești la fel de lașă ca acum opt ani, Emily, declară el. Ți-e teamă de sinceritate, de emoții autentice și de ființe adevărate, legată cum ești de falsele valori din mediul tău.

– Mediul meu! O spui ca și când n-aș fi o ființă umană, ci o păpușă!

– Exact asta ești!

– Cine ești tu ca să mă judeci? Nici măcar nu mă cunoști! N-ai știut niciodată cine eram.

Tăcu, cu inima plină de tristețe.

– Aici, te înșeli. Am fost primul care te-am cunoscut cu adevărat, îți amintești? spuse el ironic.

La aceste cuvinte, amintirea unicei lor nopți de dragoste reveni mult prea limpede în memoria Emilyei. Și tonul batjocoritor al lui Grant i se păru teribil de crud.

– Am vrut atât de mult s-o uit, murmură ea, cu inima strânsă.

– Nu poți înfrunta sinceritatea acelei nopți, nu-i așa, Emily? Ești ca o păpușă foarte frumoasă... încântătoare de privit și goală în interior.

Goală... Dacă era atât de goală cum spunea el, ar fi rănit-o atât de mult? Și de ce o privea ca și când o vedea într-adevăr pentru prima dată?

– Foarte frumoasă, repetă el cu o mină uimită. Cu condiția să nu stai prea mult în ploaie. Amintindu-și atunci de spectacolul dezolant pe care-l oferea, Emily deveni roșie ca o cireașă coaptă. O tânără femeie atât de echilibrată ca ea nu s-ar fi aflat în plină noapte, singură cu un bărbat, în mijlocul pădurii, mai ales cu niște haine ude, care puneau în evidență fiecare curbă a corpului.

– Știu că nu arăt ca o femeie de lume, în cea mai bună formă, spuse ea, silindu-se să pară foarte demnă. Inutil să mi-o amintești.

Ostilitatea lui Grant dispăru și în ochi îi străluci o lumină puțin diabolică. Avea privirea aceasta, și-o amintea de fiecare dată când la el, simțul umorului depășea cele mai triste emoții.

– Ești încă departe de adevăr, o asigură el. Semeni cu un șoricel căzut într-un șanț de apă și salvat de la înec de pisică.

– Sunt într-adevăr în această situație, mărturisi ea. Nu speram la o primire entuziastă din partea ta. Dar mă simt îngrozitor și ironia, observațiile tale nedrepte, răutăcioase, nu ajută la nimic.

– Ei, am dat cu parul?

În mod ciudat, era mai mult decât contrariată că Grant o putea vedea atât de meîngrijită. Deși atentă la înfățișarea sa, nu se interesase niciodată de ea peste măsură. Dar acum, nimic nu-i părea mai important. Coafura distrusă, ținuta indecentă, i se păreau dramatice. Și regreta amarnic faptul că nu-și pusese un sutien înainte de a pleca din Pittsburgh. Grant o considera probabil ca pe o oarecare. În timp ce el...

El era splendid. Bineînțeles, dacă îți plăceau brunetii frumoși, înalți și viguroși. Iar din nefericire, Emily îi prefera tuturor celorlalți.

Constatând asta, începu să tremure ușor și încercă să se convingă că era din cauza frigului. În plus, mirosea bine. Sesiză mirosul degajat de pielea sa sub parfumul înțepător al soluției de după ras.

Îl observă, la rândul ei. Șoldurile înguste, abdomenul plat, pieptul musculos... Nu luase un gram.

Nu putea suferi să i se taie astfel respirația la fiecare trei secunde. Și își spuse că, hotărât lucru, era din ce în ce mai frig.

Cu părul negru zbârlit, Grant avea un aer degajat, poate chiar puțin vulgar, dar exact cât îi trebuia pentru a fi perfect seducător. Nu se schimbase deloc, cu excepția acelor minuscule riduri de fiecare parte a gurii senzuale și din jurul ochilor și a acelei urme de cinism din expresia sa.

Cum oare făcea să fie bronzat astfel în luna octombrie? În orice caz, îi stătea foarte bine. Și în ansamblu, trebuia să recunoască faptul că era de o frumusețe nimicitoare.

O cămașă de un albastru decolorat îi punea în valoare lățimea umerilor. Gulerul era ros și Emily își aminti de oroarea lui pentru hainele noi. Câțiva nasturi descheiați lăsau să se vadă un triunghi de piele bronzată, pus în evidență de părul de pe piept, negru și foarte tulburător. Purta niște blugi vechi ce se mulau pe coapsele puternice.

– Credeam că numai bărbații pot dezbrăca din priviri, spuse el cu o voce joasă și ironică, ce o făcu pe Emily să roșească. Haide, lasă-mă să-ți arăt cum se face.

Ochii negri o mângâiară cu o nerușinare care-i produse Emilyei un bufeu, deși tremura de frig.

– Nu mă privi astfel! se răzvrăti ea.

Își acoperi pieptul cu mâinile, amintindu-și că acest gen de senzații puternice îi distruseseră deja viața.

– De ce nu? Tu nu erai oare gata să mă mănânci din ochi, acum o clipă?

– Da, dar nu... ca tine, acum.

– N-ai experiență, asta este tot, o asigură el adresându-i un zâmbet amuzat. Câteva lecții încă și vei la fel de expertă ca mine.

– Pari... ești... atât de vanitos! reuși ea să spună, exasperată de siguranța lui Grant.

– Știi, Emily, spuse el cu naturalețe, îmi place felul tău de-a fi în seara asta. Te găsesc mult mai simpatică atunci când renunți la manierele ipocrite și meschine din societatea bună. S-ar spune chiar că ești sinceră.

– Crezi într-adevăr că mă preocupă ce gândești despre mine?

Se priviră un moment în tăcere.

– Așadar, ce te aduce oare aici în seara asta, prințesă? întrebă el înăsprindu-și vocea.

– Ca și cum n-ai ști! izbucni ea, furioasă. Este vina ta dacă am venit. Mi-a telefonat mătușa Peggy, speriată de atitudinea și amenințările tale... Nu sunt aici pentru plăcerea de-a te vedea! Și acum, am nevoie să mă folosesc de telefonul tău pentru a o anunța pe mătușă de sosirea mea.

Avu o nouă izbucnire de mânie înțelegând, după o privire rapidă pe care i-o aruncă, faptul că sub aroganța sa, el ascundea o suferință stăpânită.

– Tremur de frig, adăugă. Vrei să mă lași aici toată noaptea?

– Este exact ceea ce meriți.

Pierzându-și calmul, rezistă dorinței de a-l lovi, de a-i da un picior, când el se înclină în fața ei cu o amabilitate excesivă.

– Vrei să-mi faci onoarea de a intra în locuința mea? o întrebă.

Adunându-și ultimele urme de demnitate, Emily pătrunse în interior, dând pe spate cu mâna părul ud. El păru fermecat de grația acestui gest feminin. Ea observă și se simți mai stânjenită ca niciodată.

– Aș fi putut să mă înec afară, dacă așteptam să mă inviți să intru, îi spuse cât putu mai rece.

El zâmbi insolent.

– Să te înec? Pentru nimic în lume... Te-aș fi resuscitat făcând uz cu ardoare de pregătirea mea pentru metoda gură la gură.

Privirea Emilyei fu imediat atrasă de acele buze senzuale care se întredeschiseră într-un zâmbet. Se uită imediat în altă parte.

– Aș fi preferat să mă înec, îl asigură ea.

– Mă îndoiesc, spuse el, continuând să zâmbească.

Ea se prefăcu că nu ia în seamă obrăznicia acelor ochi negri care o priveau insistent. Mânia i se calmă. Era prea obosită pentru a suporta emoții puternice.

Ușa de la intrare dădea direct într-un salon mic. Emily îl traversă pentru a se apropia de șemineul unde ardeau niște bușeni. Tremurând, se ghemui în fața focului, întinzând fața spre căldura flăcărilor.

Grant o privi mult timp în tăcere, mirat de emoțiile care-l străbăteau. Părea atât de fragilă, atât de tânără și vulnerabilă... Avea încă acel aer ușor pierdut pe care-l adora și acel farmec obsedant. O simțea emoționată și pasională, ca în timpul acelei nopți în care i se abandonase în brațe.

Crezuse că, revăzând-o, va simți din nou acea veche și cumplită mânie, dar încerca ceva complet diferit. Suferințele trecutului erau încă acolo, între ei, și totuși...

Ea se întoarse spre el.

– Ai să rămâi înfipt acolo ca un par și mă vei privi insistent, fără să spui nimic? îl întrebă.

El zâmbi fără să înceteze s-o privească.

– Dacă am face un armistițiu? propuse el.

– Este o idee excelentă, cu condiția să nu trișezi.

– Mă duc să caut un prosop.

Se îndreptă spre baie. Astfel, după opt ani, ea intra din nou în viața lui, ca și când n-ar fi ieșit niciodată. Într-un anumit fel, el găsea asta normal. Se întoarse lângă ea cu prosoape curate și două pături roșii pe care le întinse în fața șemineului.

– Mulțumesc, spuse ea.

– Te rog.

În genunchi, pe pături, își șterse părul cu un prosop. Dar îl cercetă cu atenție pe Grant când se aplecă în fața ei pentru a mai pune un buștean pe foc. Văzu materialul albastru al cămășii întinzându-se pe spatele lui musculos. El se îndreptă.

– Ce altceva aș putea face pentru tine, prințesă?

– Nu-mi mai spune prințesă! Mi-ar plăcea și o ceașcă de ceai.

– Foarte bine, spuse el pe un ton indiferent, în contradicție totală cu căldura din privirea sa.

Se îndreptă și, continuând să se șteargă, ea asculta zgomotele din bucătărie. „Cu siguranță, își va da osteneală exagerată pentru o simplă ceașcă de ceai. Nimic mai dezolant decât un bărbat într-o bucătărie“, se gândi ea fără cea mai mică dovadă.

Emily îl auzi trântind ușile dulapurilor, deschizând și închizând frigiderul. Auzi apoi clinchet de porțelan... Era oare nervos? Zâmbi și rezistă dorinței de-a alerga să-l ajute. Dar când ceainicul șuieră, se ridică și se duse să i se alăture în bucătărie.

– Ce faci? îl întrebă ea, stupefiată.

Pe masă era pus un tacâm, pentru o singură persoană. Și o tavă cu carne în sânge și legume, vizibil preparate în casă și încălzite la cuptorul cu microunde.

Pereții bucătăriei străluceau, recent vopsiți într-un alb ca satinul, iar încăperea era atât de îngrijit întreținută, încât Emily se gândi cu jenă la dezordinea din apartamentul său. Perdele drăguțe în carouri albastre și albe ornau ferestrele. Totul era de o curățenie minuțioasă. Talentele de stăpân al casei ale lui Grant Nichols erau indiscutabile.

– Sunt sigur că ți-e foame, spuse el vesel. Drumul este lung de la Pittsburgh, mai ales cu vremea asta.

– Nu trebuia să te deranjezi, murmură ea întinzând mâna spre ceașca de ceai, cu un aer jenat. Nu am obiceiul să sosesc pe neașteptate, în plină noapte, la bărbați pentru a cina.

– Știu, afirmă el cu blândețe.

– Voiam numai să telefonez.

El scoase tava din cuptor și umplu farfuria de pe masă.

– O vei face imediat după ce vei cina.

– Interfonul de la „Josslyn“ nu funcționează...

– Mănâncă, îi ordonă el.

Ea se așeză pe scaun, în fața farfuriei pline, luă jumătatea de lămâie de pe farfurioară și adăugă câteva picături de suc în ceai. Apoi goli ceașca pe nerăsuflate și se simți mult mai bine.

– Ești într-adevăr amabil, Grant.

– Da, îmi place la nebunie să fiu amabil.

Să fie singură într-o bucătărie cu un bărbat crea un fel de familiaritate, care îi aminti Emilyei momentele de intimitate pe care le împărțiseră. Avu ciudata impresie că o amenința un pericol.

– Este ceea ce a rămas de la cină, îi explică el neglijent.

– Miroase bine. Și... nu-mi este doar foame, sunt înfometată.

Sprijinit de cuptor, el îi zâmbi în timp ce-și tăia o bucată de carne de vită.

– Cred că îmi amintesc că întotdeauna așteptai să fii înfometată ca să te hrănești.

– N-am cinat pe drum, ca să nu pierd timpul. Eram atât de grăbită...

– Nu te-ai schimbat, Emily.

– Tu nici atât, spuse ea în mod spontan.

Ridică ochii spre el, îi întâlni privirea și n-o mai părăsi. Îl privea parcă însetată de el.

Timpul păru să facă un salt înapoi și senzațiile de odinioară reapărură în ea. Era fierbinte și înghețată, tremura. El o sorbea din ochii aprigi și negri și, ca și cu ani înainte, îi aparținea. Inima îi bătea nebunește și, în ciuda hainelor încă ude, ardea. El nu se mișcă, dar ochii îi mângâiau corpul și sufletul.

– Nu, gemu ea, ca pentru a alunga emoțiile puternice pe care le trezea în ea.

Se agăță cu mâinile de marginea mesei, conștientă de puternica atracție pe care o exercita asupra ei și de pericolul care o pândea.

– Grant... eu...

Aceste cuvinte murmurate fură de ajuns pentru a rupe farmecul.

– Este o greșeală, o nebunie, reluă ea.

– Adevărat? o întrebă el cu o voce răgușită.

– Da.

– Nu sunt deloc de aceeași părere...

Străbătu scurta distanță care îi separa și ea fu în brațele sale. Îi simți mâinile mari în jurul ei, de-a lungul spatelui. O strânse cu blândețe lângă el, apoi tot mai tare, gata s-o sufoce.

De la obraz, îi atinse ușor tâmplele. Își strecură degetele sub pulover, îi mângâie umerii, spatele, încet, cu un fel de venerație, ca și când recunoștea acel corp cu ochii închiși. Cu respirația accelerată, Emily simțea căldura incredibilă a acelor mâini, a acelui corp viguros.

El îi sărută ceafa, buzele lui îi atinseră urechea, gâtul.

– Este atât de plăcut, șopti el. Întotdeauna ai avut același gust delicios.

Ea scutură din cap, încercând să scape. Iar el râse încet de acele tentative nereușite de a-i scăpa din brațe.

Grant Nichols crescuse printre femei, le cunoștea toate slăbiciunile și în mod deosebit pe cele ale Emilyei. Crescuse de partea urâtă a barierei și învățase foarte devreme să se bată pentru a obține ce vroia.

– Nu, Grant, te rog... Nu trebuie... Nu, nu...

– Odinioară, nu-mi spuneai niciodată nu, Emily. De ce oare, brusc, te temi?

O împinse la perete, se lipi de ea, îngrădind-o cu brațele întinse.

– Oh! Grant, eu...

Complet confuză, nu putea vorbi. Apropierea lui Grant, mângâierile sale... nu știa cum să li se împotrivească. Se simțea dinainte învinsă de dorință amestecată cu un sentiment de pericol.

Pentru că era conștientă că totul se întâmpla prea repede, că mergea prea departe cu singurul bărbat din lume în care nu putea avea încredere. Dar îi era tot mai greu să gândească, atât de senzuală și feminină devenea în brațele sale.

Își plimbă degetele peste brațele musculoase, peste umeri. Apoi înălță capul și privirea ochilor albaștri se pierdu în cea a lui Grant.

– Asta este ceea ce te sperie? mai întrebă el în șoaptă.

Îi puse Emilyei mâna pe gât, obligând-o cu o ușoară apăsare a detegelor să întoarcă în cele din urmă fața spre el. Ea îi văzu gura apropiindu-se și închise ochii.

Și el o sărută.

Capitolul 3

Emily încercă să se miște, să se elibereze de brațele care o îmbrățișau. Dar Grant o strânse mai puternic, cu atâta forță încât se cambră spre el.

– De ce ai venit? o întrebă cu bruschețe. Nu-i așa că asta căutai? Este mult peste miezul nopții și ești goală pe sub puloverul care îți pune mai bine corpul în evidență, în loc să-l ascundă.

– Pentru că este ud, spuse ea pe nerăsuflate. Din cauza ploii... Nu sunt aici pentru nimic, te asigur, Grant...

– În tot cazul, ești foarte frumoasă. Și tentantă, spuse el mai blând. Și eu sunt bărbat, nu statuie de piatră. Înțelegi?

Și prinzând-o de ceafă, puse stăpânire pe gura ei, într-un lung sărut fierbinte.

Fără să înceteze s-o sărute, o mângâia cu înfrigurare, îi ridică puloverul și sânii Emilyei se striviră de pieptul tare ca stânca.

Temerile sale cedară în cele din urmă puternicei dorințe și i se oferi ca un nectar dulce, delicios, pe care el îl bău cu lăcomia bărbatului însetat de opt ani. Prima înghițitură i se urcă la cap. Și, incapabil să se opreasscă, deveni tot mai senzual și înflăcărat.

Când, puțin mai târziu, o ridică și o duse în salon, Emily îl lăsă s-o facă. Acolo, o așeză ușor pe pături, în fața focului. Apoi, puse câțiva bușteni în șemineu și stinse rapid lumina.

Se întinse lângă ea, puse stăpânire pe gura ei și o mângâie. Ea gemu de plăcere și de-abia își dădu seama că el terminase s-o dezbrace. Curând, blugii se alăturară puloverului albastru.

Atunci, el se îndepărtă puțin pentru a contempla în tăcere acel corp feminin cu forme încântătoare, plin de grație și de mister în lumina flăcărilor. Ea întinse mâna spre el într-un gest tandru și nerăbdător. El se întinse din nou alături și o prinse în brațe.

Știa că ar fi trebuit să reziste, dar o slăbiciune de neînvins o făcu să-și schimbe părerea. Ca Eva în grădina Edenului, cedă treptat dar iremediabil tentației unei bucurii promise, tot mai aproape de extaz.

Grant își scoase cămașa și mâinile Emyliei regăsiră căldura pielii bronzate și frumusețea perfectă a acelui corp musculos. În timp ce el îi săruta sânii, fu cuprinsă de un tremur de fericire. Ca și când nu trăise în timpul acelor opt ani decât așteptând acest moment...

Copleșită de impulsivitatea emoțiilor sale, îl îmbrățișă cu pasiune. Îl dorea cu o intensitate nebunească și ar fi murit de acest chin încântător dacă n-o făcea imediat a lui.

– Te vreau, Grant, îl rugă, acum... N-am încetat niciodată să te iubesc... Te iubesc!

Imediat îl simți crispându-se. Înălță capul căutându-i privirea. Îi cuprinse gâtul și-l trase spre ea. El rezistă.

Și el o dorea cu putere, dar păru brusc tulburat de cuvintele pe care ea tocmai le rostise. Și, pe neașteptate, îi întoarse spatele.

– Mă iubești? spuse ironic. Tu nu cunoști sensul acestui cuvânt!

Emily își mușcă buzele pentru a-și reține un strigăt de revoltă și durere. El n-o mai accepta... Și se gândise probabil că i se va arunca în brațe. Roși de rușine. Dar încercă totuși să se explice, cu o voce tremurătoare:

– Nu doream ca asta să se întâmple, Grant...

Se ridică și-i mângâie spatele cu o mână blândă. El îi adresă o privire furioasă.

– Acoperă-te, Emily.

Umilită, își simți obrajii îmbujorându-se și mai mult.

Stângace, nervoasă, se îndreptă, trase una dintre păturile roșii și o înfășură în jurul trupului, lăsând goi umerii rotunzi.

Apoi, fără să vrea, îl atinse ușor pe Grant.

– Nu mă atinge, îi ordonă el.

Șocată, incapabilă să înțeleagă de ce se purta astfel, rămase nemișcată.

– Dar în definitiv, ce este? întrebă ea, gata să plângă.

– Opt ani lungi, îi răspunse el cu o voce stinsă. Ai uitat?

– Oh! nu... cum aș fi putut, murmură suferind la fel de mult ca el. Acum opt ani, mi-ai distrus cu totul viața, încât eu...

– Eu ți-am distrus viața? repetă ea neîncrezătoare.

Își aminti de trădarea lui Grant, de sarcina sa în cea mai îngrozitoare singurătate, de disperarea de a-l fi pierdut pe bărbatul pe care-l iubea, de nașterea copilului lor și de viața sa retrasă în timpul următorilor patru ani. Ce știa el despre toate acestea, el care o părăsise fără un cuvânt după ce jucase comedia iubirii timp de o vară?

Emily își regăsi durerea și, în acea clipă, aproape îl ura.

– Cum îndrăznești? izbucni revoltată. Tu ești cel care a distrus viața mea și sunt nebună că am venit aici.

El se îndreptă la rândul său și o privi.

– Ți-am distrus viața, eu? Dar tu m-ai mințit, m-ai dus de nas... Și imediat ce lucrurile deveniseră serioase, ai alergat să te refugiezi între fustele mamei tale!

Emily îl privi în tăcere.

Evident, își inventase de mult timp propria versiune asupra evenimentelor. Cu siguranță, pentru a se justifica în proprii săi ochi. Nu se purtase oare ca un vânător de zestre, acceptând banii Rosalindei înainte de-a dispărea?

Amintirile înăbușite de opt ani reveniră pe neașteptate în memoria Emilyei, cu o incredibilă exactitate. Își aminti de prima lor noapte de dragoste, ca și când se întâmplase ieri. Îl revăzu pe Grant, în iarbă, sub clar de lună, jurând că nu putea trăi fără ea și că o voia de soție. Și hotărând că vor pleca a doua zi la Pittsburg cu scopul de a anunța căsătoria familiilor lor.

În acea noapte se întorsese la mătușa Peggy exact înaintea zorilor, cu fața încă aprinsă de dragoste și părul presărat din abundență cu fire de irabă. Străbătuse salonul cel mare în vârful picioarelor, îndreptânduse spre camera sa, când din întuneric, venind parcă de nicăieri, răsunase vocea Rossalindei.

– Este aproape ora patru dimineața, Emily. Unde ai fost?

Împietrită, euforia dispărându-i pe loc, răspunsese după o clipă.

– Cu... Grant.

– Ce vrei să spui exact?

– Mă voi căsători cu el.

–Adevărat? Și cine este Grant?

Rosalinda aprinsese lampa chinezească din hol și Emily îndrăznise atunci să se miște și să se întoarcă.

– Răspunde-mi, Emily!

– Este din Pittsburgh, dintr-o familie săracă de care n-ai auzit niciodată vorbindu-se.

– Este sărac? Atunci este un vânător de zestre.

– Cu siguranță, nu! Este sincer, cinstit...

– Nu spune prostii! Am venit să te iau să mergem s-o vedem pe mătușa Gertie. A avut un atac ieri după-amiază și am transportat-o la un serviciu de terapie intensivă la Philadelphia.

– Oh, nu!

– Ba da, draga mea. Am pierdut mult timp așteptându-te, dar nu puteam pleca fără tine. Ceea ce se întâmplă aici este tot atât de grav ca starea mătușii Gertie. Nu mai pot face mai nimic pentru ea, dar în rest, este și timpul să intervin.

– Nu este ceea ce crezi tu, mamă!

– Cum explici oare bluza șifonată, părul în dezordine plin de rămurele, obrajii aprinși... Vrei să continui? Este exact ceea ce cred, poate mai rău!

– Îl iubesc, mărturisise Emily.

– Ați făcut dragoste în pădure?

– Nu țin să răspund la această întrebare.

Rosalinda avusese un aer îngrozit.

– În consecință, cunosc răspunsul.

– Mă va lua de soție.

– Este absurd. Nu voi permite asta. Ești mult prea tânără pentru dragoste și căsătorii. Bagajele tale sunt făcute. Plecăm.

– Nu! Nu voi pleca fără să-l anunț!

În fața încăpățânării Emilyei, Rosalind acceptă până la urmă s-o însoțească la casa în stil rustic în care Grant își petrecea vara.

Nu-l mai găsiseră acolo. Nici pe el, nici lucrurile sale, nici mașina sa.

Făcând înconjurul casei, Emily începuse să plângă.

– Nimeni. A plecat! Mamă...

– Ei bine, n-a pierdut timpul.

– Nu înțeleg ce s-a putut întâmpla.

– Îți voi explica totul în drum spre Philadelphia, draga mea. Aceasta este una dintre cele mai vechi povești din lume...

Emily ascultase explicațiile Rosalindei fără să creadă. Mai târziu, trebui să recunoască faptul că mama sa avusese dreptate.

Cu gândurile mai limpezi, reveni în prezent și-l privi pe Grant care se uita insistent la ea, încă mânios. Acum, nu mai era tânăra fată naivă și credulă pe care o amețise cu sărutări și cuvinte dulci.

– Sunt prea multe lucruri pe care nu le știi, declară ea în cele din urmă.

– Nu mă îndoiesc de asta, o asigură el pe un ton ostil. Dar nu văd de ce am vorbi acum despre ele.

– Ah! Nu? Ei bine, nici eu.

Încheieaseră printr-un refuz reciproc.

Tăcură, se supravegheară cu coada ochiului, în timp ce tăcerea devenea tot mai încordată. Nici unul

dintre ei nu știa cum să se comporte. Ezitară, fără să poată alege, între atracția nebună care îi împingea unul către celălalt și zidul de netrecut al resentimentelor dureroase care se ridica între ei.

Emily îi era recunoscătoare că luase atitudine înainte să facă dragoste, chiar dacă suferea în mândria sa de femeie și orgoliul său de Bainbridge că nu i-o luase înainte.

Și regreta că venise aici. Ar fi trebuit să prevadă aceste evenimente, să aștepte în mașină să se lumineze de ziuă și să-i telefoneze mătușii Peggy din oraș sau de la ferma cea mai apropiată.

Brusc, lumina intensă și scurtă a unui fulger, ilumină încăperea. Aproape imediat bubui tunetul. În aceste condiții, perspectiva de a-și petrece restul nopții în mașină, n-avea nimic încântător.

N-avea decât să se îmbrace, să încerce să telefoneze la „Joslynn“ și să plece, orice s-ar întâmpla. Da, dar totuși... și dacă mătușa Peggy nu răspundea – la ora asta, dormea probabil buștean – va trebui să aștepte până a doua zi dimineață pentru a-și potoli foamea.

Măcar să găsească niște rădăcini în pădure, ca în îndepărtatele timpuri preistorice. La această idee, Emily nu-și putu stăpâni un râs ușor.

Grant zâmbi.

Și tensiunea dintre ei dispăru ca prin farmec. Emilyei îi lăsa gura apă gândindu-se la masa care o aștepta în bucătărie. Pentru a salva aparențele, luă

un aer serios, ușor agasat și se hotărî cu regret să plece fără să cineze. Își căută din ochi hainele.

Grant se ridică, adună puloverul, blugii și minusculul slip din dantelă albă și, în loc să i le întindă, le puse pe un fotoliu.

– Hainele acestea sunt prea ude ca să le îmbraci, spuse el furios.

– Dă-mi-le!

– Te împiedic să contractezi o pneumonie, Emily. Oricum, nu vei avea nevoie de ele înainte de mâine dimineață.

– Cum asta?

– Am uitat să-ți precizez un mic amănunt... Telefonul s-a întrerupt cu aproximativ o jumătate de oră înainte ca tu să bați la ușa mea. Imposibil să iei legătura cu mătușa ta în această noapte, nici cu alte persoane din alt loc... Poți să dormi aici sau în mașina ta, dar cum sunt un adevărat gentleman...

– Telefonul este întrerupt și nu mi-ai spus nimic despre asta?

Grant dădu din cap.

– Dacă mărturisesc că acea curiozitate naturală a mea a devenit fără limite, când am văzut-o pe foarte eleganta Emily Bainbridge în portul obișnuit al unei femei din pădure... Mă vei ierta?

Un trăsnet îi răspunse. Emily tresări.

– Și acum, reluă el, pentru că sunt un gentleman, nu te voi lăsa să pleci prin furtună.

– N-aș vrea să te deranjez, spuse ea pe un ton șovăitor.

– Liniștește-te, Emily, nu mă deranjezi. Dimpotrivă...

– N-am intenția să petrec noaptea cu tine.

– Totuși, asta vei face. Când ai cinci surori, ca mine, știi că femeile sunt mai mult legate de confortul lor decât bărbații. Te vei simți mult mai bine în patul meu. Și nu știu prea multe, te sfătuiesc să-ți petreci noaptea aici.

Emily nu-și putu stăpâni un frison.

– Ești de o generozitate princiară, îl asigură ea. Dar am scrupule să te alung din patul tău.

– Îmi subestimezi amabilitatea, scumpo. Patul meu este destul de mare pentru doi.

– Știam eu că aveai o idee în minte... Îți mulțumesc, dar prefer să dorm în mașină.

Turba de furie că se lăsase antrenată în aces gen de conversație și că-i lipsea convingerea, dar dorea prea mult un pat bun – și de asemenea să adoarmă în brațele lui Grant.

– Să fii oare singura femeie pe care o cunosc în stare de un asemenea sacrificiu?

– Nu văd despre ce sacrificiu vorbești.

El îi zâmbi ușor, foarte tandru.

– Ah, nu? Acum o clipă păreai că n-ai împărțit patul cu un bărbat de opt ani...

Demascată deveni foarte palidă.

– Nu așteptai oare pe altcineva în seara asta? îl întrebă.

– Într-adevăr. Ești geloasă?

– Pentru nimic în lume! izbucni ea cu prea multă vehemență. Ce idee! Dar în acest caz, nu pot într-adevăr să rămân.

– Cred că nu va mai veni la această oră și pe o asemenea vreme. Este tulburată de farmecul meu, dar o cred în stare să se lipsească de mine pentru o noapte. Femeile sunt ca pisicile, incapabile să înfrunte potopul pentru a-și satisface lăcomia. Sunt totuși un adevărat produs de patiserie!

– Scutește-mă de înfumurarea ta și de toată această filozofie puerilă, te rog.

– Puerilă? Nu... Mai degrabă de superioritate bărbătească. De altfel, dacă vine, nu va rămâne, pentru că vei fi tu aici. Ai uitat că sunt bărbatul unei singure femei? Și pentru moment, tu ești cea care îmi convine în întregime.

– Nu voi fi aici, hotărî ea, ridicându-se.

– Ba da.

Nu mai glumea.

– Doar nu mă vei sechestra?

Spusese asta încet, tulburată de tonul posesiv al lui Grant, de tonul său înverșunat. Și-l imagină ca pe un pirat de temut, iar ea, o tânără femeia ce tocmai fusese răpită... O idee deloc neplăcută.

– De ce faci din asta o melodramă? spuse el cu un aer suspicios. Rămâi, asta este tot. Ai revenit în viața mea din proprie inițiativă. Nu vei mai ieși din ea când vei vrea tu.

În mod curios, toate temerile Emilyei dispărură.

– Ar fi mai bine să-ți dau niște haine uscate, adăugă el.

Întorcându-se brusc, murmură:

– Este suficient să te privesc pentru a înnebuni. Este stupid, dar n-am uitat încă...

Se îndepărtă, lăsând-o singură și foarte fericită de această ultimă destăinuire. Cealaltă femeie nu i se mai părea atât de importantă și nu încerca nici o gelozie gândindu-se la ea.

Grant reveni aproape imediat cu o cămașă în carouri negre și albastre.

– Îmbracă asta și du-te la bucătărie să-ți termini mâncarea. Dacă nu știi să te folosești de cuptorul cu microunde, cheamă-mă. Voi fi în cameră, în fața televizorului. Este un film bun, care începe imediat.

Își aminti că el petrecea noaptea în fața televizorului când nu putea dormi. Se uitaseră deseori împreună, îmbrățișați. La această amintire, expresia chipului i se îmblânzi, privirea ochilor albaștri deveni visătoare.

Grant o observă câteva secunde fără să spună un cuvânt. Apoi, părăsi salonul fluierând.

Capitolul 4

Emily se simțea foarte mică și feminină în cămașa în carouri mult prea mare pentru ea. Materialul moale pe piele, era impregnat de parfumul lui Grant. Acea îmbrăcăminte în care parcă dispăruse, îi ascundea genunchii, în timp ce cusăturile de pe umeri îi ajungeau la coate, ceea ce amintea cu mare precizie lățimea pieptului proprietarului său.

Puțin nervoasă, își scurtă mânecile, făcându-le sul pe brațe.

Nu scăpă totuși de obsesia sa. Era într-adevăr imposibil să împartă această căsuță cu Grant fără să fie permanent conștientă de prezența sa.

Astfel, Emily auzea în mod distinct toate sunetele care răsunau în cameră: muzica și vocile din film, apa ce curgea în chiuvetă în timpul unei publicități, trosnetul somierei sub greutatea lui Grant și uneori, hohotele sale de râs.

Era probabil întins pe un pat mare, din care jumătate era neocupat... Imaginea acestei jumătăți o obseda. Și o scotea din minți. Oare ce se va întâmpla?

Părăsind Pittsburghul pentru o confruntare cu el, nu-și imaginase nici o clipă că lucrurile se vor petrece astfel. Nu era pregătită să reia relația cu un bărbat viguros, plin de o puternică influență a personalității, care o tulbura mai mult ca oricând. Îi permisese s-o sărute, s-o dezbrace și chiar s-o seducă. Din fericire, el preferase să se oprească aici.

Trebuia să recunoască totuși că acele câteva ore alături de el, înlăturaseră anii de deznădejde și suferință trăiți fără dragostea unui bărbat – fără dragostea lui Grant – deoarece nu-l iubise niciodată decât pe el.

Răceala indiferentă pe care o opunea de opt ani tuturor admiratorilor, dispăruse la primul sărut. Se simțea iar femeie. Deși nu făcuseră cu adevărat dragoste, știa că acum era cu adevărat a lui, în mod irevocabil.

Ca frumoasa din pădurea adormită, revenise la viață datorită unui sărut, după o eternitate de somn profund. În ciuda a toate, Grant îi inspira încă o dorință puternică. Dar ei nu trăiau un basm și, din nefericire, el nu era Făt-Frumos care transformă visul în realitate... de fapt, Grant Nichols nu aparținuse niciodată lumii familiei Bainbridge.

Focul se stingea în șemineu.

Emily se ridică și se îndreptă spre bucătărie. Reîncălzi platoul, își turnă cu un pahar cu lapte și, cu mintea în altă parte, cină în câteva minute. Apoi rămase așezată în fața farfuriei goale.

Sătulă, frântă brusc de oboseală, îi era teribil de somn. Și Grant încă o obseda...

Încheie prin a ceda în fața evidenței: dorea la nebunie să i se alăture, să se cuibărească în brațele lui în patul cel mare.

– Emily...

Nici măcar n-o atinsese, însă chiar și vocea lui avea efectul unei mângâieri.

Reacționă foarte repede, se ridică, luă farfuria, platoul și paharul gol și duse totul în chiuvetă.

– Lasă asta, spuse el.

Ea se întorse.

În picioare, în ușă, el purta un halat de baie roșu garnisit pe margini cu un șnur ca șofranul – culori care îi accentuau negrul părului, punându-i în evidență pielea bronzată, cea a pieptului care se vedea deasupra cordonului nu prea strâns.

Emily își simți inima gata să-i sară din piept. În aceeași clipă, o rafală de vânt violentă făcu să tremure obloanele și se auzi un zgomot de ramuri rupte care se striviră de sol.

Era singură cu acest bărbat despre care nu mai știa nimic de ani de zile, într-o casă mică, în plină furtună.

Și telefonul nu funcționa... Erau rupți de lume, ea nu putea scăpa din cauza furtunii dezlănțuite și nimeni nu știa unde era.

Dându-și seama de toate acestea, avu un scurt acces de panică și, întocându-i spatele lui Grant, începu să spele vesela.

Văzând-o atât de fragilă și fermecătoare în acea cămașă prea largă, Grant era atât de mișcat încât uită că venise să caute ceva de băut.

– Asta nu mă supără, murmură ea.

– Ce nu te supără? o întrebă surprins.

– Să spăl vesela, spuse ea pe nerăsuflate, deschizând robinetul.

În acea clipă, Grant nu mai putu probabil rezista dorinței de a se apropia. Își dorea prea mult să se intereseze doar de el.

Era deja în spatele ei, întinse mâna peste umărul său și închise robinetul. Farfuria îi alunecă Emilyei din mâini și se sparse în chiuvetă. Ea păru că nici nu observase. Grant o îmbrățișă, o cuprinse cu brațele, corpul și căldura sa – iar ea simți că ia foc.

– Eu, deși mă consider un bărbat căruia îi place să se ocupe în mod serios de casă... murmură el. Nu spăl niciodată vesela la o astfel de oră.

Cu bărbia pe părul ei, se îmbătă de parfumul atât de feminin.

– Știi că n-am fost niciodată o bună gospodină, îi spuse ea, respirând greu.

O strânse în brațe, apoi îi simți în palme rotunjimea sânilor. Ea dădu capul pe spate, uitând de toate lângă el.

– Da, știu...

Și ridică părul blond, des, pentru a-și săruta însoțitoarea pe gât.

– Pentru că treburile casnice... începu ea cu o voce foarte slabă.

Își pierduse puterile, străbătută de fiori, în timp ce el revenea la sânii ale căror vârfuri provocatoare se simțeau prin cămașă.

– ... nu te pasionează, încheie el încet.

Descheie doi nasturi de la cămașa în carouri, își strecură mâinile sub material și cercetă pielea mătăsoasă de pe piept.

– Este adevărat că ai crescut într-o casă întreținută de oameni plătiți pentru asta, continuă el.

– Da, ai dreptate...

Degetele lui Grant rătăceau peste pieptul ce palpita al Emilyei, în timp ce continua în șoaptă.

– Surorile mele m-au învățat că... întreținerea unei case este o chestiune de obișnuință. Dacă vrei, te voi învăța.

– Da, da, vreau...

– Nu acum, suntem prea ocupați.

– Mă simt uneori atât de imperfectă că nu...

– Sst! Nu spune asta, Emily. Ești o femeie absolut perfectă.

O prinse de umeri, o obligă să se întoarcă spre el și o privi în ochi.

– Am fost nebun să mă întorc aici, să doresc să te revăd, spuse el după o tăcere. Dar mărturisesc că nu te-am putut uita niciodată.

– Nici eu...

O întrerupse cu cel mai ușor și mai tandru sărut, stăpânindu-și valul de dorință ce-l cuprinsese în clipa în care buzele li se atinseră.

Nu destul de stăpân pe el însuși pentru a o mai săruta, se îndreptă și o privi insistent un timp.

– Totul ne scapă când suntem împreună, spuse în cele din urmă cu o voce răgușită, încărcată de senzualitate.

– Încă din prima clipă în care ne-am văzut, aici, în fața casei, preciză ea.

– Da.

Ea îi luă mâinile, le îndepărtă de pe corpul său și degetele le rămaseră înlănțuite.

– Poate ar trebui să încercăm să fim... mai prudenți, îi propuse șovăitoare, ridicând spre el ochii albaștri strălucitori.

El zâmbi.

– Da, să încercăm. Dacă te-ai uita la acel film împreună cu mine?

– Ești sigur că este înțelept?

El îi mângâie cu privirea rotunjimea sânilor, sub cămașă.

– Nu, într-adevăr, admise el. Dar îți promit să nu fac nimic altceva. Pe cuvânt de cercetaș.

– N-ai fost niciodată cercetaș, îi aminti ea cu un ușor zâmbet de reproș.

– Cunoști prea multe despre mine. Dar surorile mele au fost. Este același lucru, nu?

Cu un zâmbet înnebunitor, își eliberă mâinile și o mângâie din nou.

– Grant...

– Închei la loc această cămașă. O măsură urgentă, dacă vrei să-mi respect cuvântul de cercetaș.

– Ar fi mai bine s-o fac eu însămi.

– Poate...

Se îndepărtă împotriva voinței sale, deschise frigiderul și scoase un vas cu ceai pus la gheață.

– Vrei și tu?

– Cu plăcere.

Mai luă unul și în mod vizibil consideră metalul prea rece pentru degetele Emilyei, deoacere îl înveli într-un șervet.

– Mergem? îi propuse. Cu siguranță, pauza publicitară s-a terminat. Vom pierde o parte din film.

Luând-o de talie, o duse spre cameră.

– Un film vechi minunat, al lui Frank Capra, cu Clark Gable, îi explică. L-am văzut deja de mai multe ori și nu m-am plictisit de el!

– Datorită lui Clark Gable sau a intrigii?

– A amândurora, desigur. Este povestea unei tinere fete bogate pe punctul de a se căsători cu un bărbat

care nu-i place. Nu se sinchisește de el și își petrece timpul cutreierând țara în lung și în lat cu Clark Gable. Într-o seară, într-un motel, trebuie să împartă aceeași cameră. Gable este, bineînțeles, admirabil și întinde o pătură între cele două paturi.

– Este foarte sugestiv, chiar tulburător...

– Firește.

Împinse ușa camerei, luminată numai de licărirea albăstruie a televizorului. Înainte de-a intra, Emily se întoarse spre el, brusc neliniștită.

– Oare ea...

– Ce?

– Se căsătorește cu bărbatul care nu-i place?

– Bineînțeles că nu! Filmul se termină bine. Bărbatul cel bun este cel care câștigă partida, o asigură, ațintind asupra ei privirea ochilor întunecați. Se căsătorește cu Clark Gable, este de la sine înțeles.

– Ah...

Intrară în încăpere. Grant o luă de mână, o făcu să se așeze pe pat și se instală alături de ea.

– Nu încerca să fugi, iubito. N-ai nici o șansă să-mi scapi. De altfel, nici nu dorești. Ești la fel de slabă ca mine în fața tentației.

– Eu știu să rezist, spuse ea nu prea sigură de ce rostise și puțin iritată de acea asemănare a ei cu o femeie ușoară.

– De ce să reziști tentației, când este atât de delicios să-i cedezi? o întrebă cu o voce mai tare, pentru a le domina pe cele din film. Ține, bea asta.

Ea luă cutia metalică, înfășurată în șervet pe care i-o întinse încă vorbind.

– N-am înțeles niciodată de ce morala ne obligă la a confunda renunțarea de bunăvoie cu virtutea. Tu ești o femeie senzuală, un vulcan... tot ceea ce poate dori un bărbat.

– Nu sunt întotdeauna așa, se apără ea, cu obrajii împurpurați. În sfârșit, nu cu oricine...

– Asta este ceea ce îmi place la tine. Iubesc femeile sălbatice și pasionale. Ca cea mai mare parte dintre bărbați.

Sălbatice și pasionale... Generații de Bainbridge se răsuceau în mormintele lor la aceste calificative atribuite urmașei lor.

– Femeile? repetă ea. Acest plural nu mi se pare deosebit de măgulitor.

– Încerc să fiu sincer, asta este tot. Ești geloasă?

– Bineînțeles că nu!

– Între-adevăr, nu? Nici eu nu găsesc acest răspuns măgulitor.

– Nu conta pe mine pentru a te linguși! Ești deja destul de înfumurat!

El îi dădu drumul pentru a așeza mai confortabil pernele. Emily profită de asta pentru a se îndepărta puțin, dar el o prinse și o strânse din nou lângă el. Apoi tăcu și se uită la film.

Emily își bău ceaiul, puse cuia pe covor și încercă în zadar să-și concentreze atenția asupra eroului cu suflet atât de nobil pe care-l juca Clark Gable. Spre deosebire de Grant, ea nu avea nimic dintr-o pasăre de noapte. Și în căldura brațelor însoțitorului său, cu capul pe umărul lui, simți o stare atât de plăcută, încât foarte repede adormi.

El se degajă cu precauție, se ridică și închise televizorul. Apoi, cu gesturi foarte blânde, o ridică ușor pe Emily și trase păturile de sub ea, făcând-o să alunece sub ele.

Văzând că ploaia încetase, întredeschise fereastra. Apoi își scoase halatul, îl aruncă pe un scaun și se întinse lângă Emily.

În mod instinctiv ea se cuibări lângă el și Grant știu atunci că va avea mari greutăți să adoarmă în asemenea condiții.

Cu o mână peste el, ea oftă în somn, ca și când visa plăceri pe care nici nu încerca să și le imagineze. Îi era atât de frică să nu se aprindă, să nu devină nebun de dorință... Nemișcat, neîndrăznind nici s-o mângâie, încerca să-și stăpânească bătăile grăbite ale inimii.

Curând, mâna Emilyei alunecă peste abdomenul lui Grant, peste coapsele lui. Își ținu respirația, evitând să se miște, făcându-se că doarme. Dar dorința de a o poseda deveni rapid de o violență insuportabilă. Așa că, îndepărtă cu delicatețe mâna Emilyei și o așeză pe cearșaf.

În acel moment își aminti de fotografia lui Harold Harrison, publicată de un ziar din Pittsburgh. Un bărbat cu un aer prefăcut de mic cucernic, absolut stupid și antipatic, acest Harrison... Celibatarul cel mai cunoscut și briliantul cel mai râvnit din Pennsilvania, după autorul articolului.

De fapt, cu înfățișarea sa de mare nătărău arivist, Harrison părea țeapăn. În orice caz, aceasta era părerea lui Grant, care nu reușea să și-o imagineze pe Emily în brațele acestei momâi. Totuși, se va căsători cu el... În cazul acesta, în ciuda iubirii pătimașe pe care i-o purta Grant, nu va mai fi niciodată ceea ce fusese în timpul unei scurte nopți furate destinului.

Acum, o înțelegea de ce îl părăsise cu opt ani mai înainte. Chiar dacă, rănit iremediabil de ruptura lor bruscă, n-o putuse uita niciodată pe Emily, știa că de acum înainte ea aparținea unei lumi strălucitoare și prefăcute, al cărui limbaj el nu-l vorbise niciodată.

Odinioară, după despărțire, fusese tentat să devină genul de om pe care îl aprecia Rosalind Bainbridge. Renunțase însă foarte repede, descoperind că nimeni, nici măcar Emily, nu merita să-și sacrifice libertatea de a fi și a gândi.

Făcea mai bine să accepte căsătoria apropiată a Emilyei cu un bărbat din lumea sa. Se hotărî să se scoale înainte de ivirea zorilor, să plece înainte ca tânăra femeie să se trezească și să n-o mai vadă

niciodată. Oricum, dacă lumea familiei Bainbridge îl aruncase ca pe un altoi nefolositor, în viața pe care și-o alesese nu era nici un loc pentru Emily.

Da, Grant s-ar fi disprețuit să aștepte indiferent ce de la această femeie copil care îl trădase deja atât de crud. Atunci, ce voia oare să-i dovedească? Era oare dorința de răzbunare? Poate.

Cu toate acestea lui nu-i plăcea răzbunarea. Și încercase s-o uite pe Emily și să iubească pe altcineva. De fiecare dată, pasiunea pentru Emily înlăturase totul, reaprinzând durerea despărțirii. Acum, era rândul ei să cunoască părăsirea și această suferință.

Pe neașteptate, în somn, Emily murmură numele lui Grant.

Cu inima palpitând, ciuli urechile.

Dar nu mai spuse nimic și se apropie de el, sau mai degrabă se cuibări lângă el, îmbrățișându-l și atingându-l cu tot corpul.

Grant avu impresia că brusc, prin vine îi curgea foc.

Nu era decât un imbecil moale, un idiot care aiurează imediat ce era vorba de această femeie care îl obsedase timp de opt ani mai lungi decât secolele.

Acesta fu ultimul gând, cea mai dulce mânie, înainte de a adormi în brațele Emyliei.

Capitolul 5

În jurul casei în stil rustic, totul era calm, spălat, strălucitor după violența furtunii.

Roua făcea să scânteieze roșul frunzelor pe ramurile arțarilor și mestecenilor. În apropirea casei, un spațiu destul de mare fusese luat din pădure pentru livada în care piersici și meri se învecinau cu cireși, caiși și pruni.

În locul tufișurilor de odinioară, se întindea de asemenea o grădină. Hortensii albastre se aflau aici alături de tufe de margarete albe și de tulpini lungi acoperite cu flori roz de nemțișori de câmp.

Dovleci enormi, de un portocaliu strălucitor, se odihneau în iarbă. Și vântul ușor agita încet știuleții de porumb.

În camera casei, o rază de soare făcea o pată de lumină la picioarele patului unde Emily și Grant

dormeau încă, îmbrățișați ca doi iubiți după o noapte de dragoste. Fereastra întredeschisă lăsa să intre parfumul proaspăt al pădurii. O veveriță țopăia lângă perete și, înainte de a sări în copaci, făcu câteva salturi pe covorul de frunze cu un zgomot ușor care o trezi pe Emily.

Deschise ochii și își văzu mâna pe pieptul lui Grant.

O mână fără inel pe deget, Rosalind și Harold hotărând să depună într-un seif de bancă diamantul de mare valoare oferit de familia Harrison. Emily nu făcuse din asta o dramă, dimpotrivă: considera bijuteriile incomode, stânjenitoare, mai ales inelele, înțelegându-l astfel pe logodnicul său.

Așa cuibărită în brațele lui Grant, i se păru imposibil să devină soția altuia în afara lui.

Unica sa iubire, prea pasionantă, îi distrusese oare șansele de a iubi un alt bărbat? Își putea oare asuma această căsătorie? Trebuia. Michael avea nevoie de un tată și ea ar fi fost în sfârșit în mod oficial mama lui. Anii treceau și nu-i rămăsese prea mult timp de trăit cu fiul său înainte ca el să-și ia zborul.

Își dădu seama dintr-o dată că nu știa nimic despre viața pe care o dusese Grant în timpul acestor ultimi opt ani. Nu făcuse nici o aluzie la o carieră, la munca sa. Devenise oare medic? Sau își abandonase studiile pe drum?

Căsătoria reprezenta pentru Emily independența și o speranță de a eroda din puterea mamei sale. Și se va căsători cu un bărbat, nu în mod obligatoriu bogat, dar care să-i ofere libertatea.

De ce oare aceste gânduri absurde? Grant n-o voise niciodată de soție. O dorise, dar n-o iubise cu adevărat. Altfel, ar fi reacționat cu totul diferit aflând despre sarcina sa.

Grant se trezi la rândul său, o simți pe Emily lângă el și la început crezu că încă visează.

Dar acel păr auriu împrăștiat pe perna sa? Acel corp delicat, cald, strâns lângă al lui? Nu, nu visase. De-abia se mișcă și o sărută pe gât. Surprinsă, ea scoase un strigăt ușor. El prinse curaj și puse stăpânire pe gura sa.

Descumpănită, i se tăie răsuflarea, o regăsi și luptă pentru a se elibera.

– Calmează-te, iubit-o, murmură el acoperind-o cu corpul său. De ce dai impresia că nu ești de acord?

– Pentru că... nu te-am văzut de opt ani și... voi suporta probabil consecințele...

– Știu.

– Credeam că totul se terminase între noi, Grant.

– Și eu la fel. Îmi spuneam că ești o femeie urâtă și grasă, mamă a trei plozi urâți foc... Făceam bine, Emily, pentru că dacă mi te imaginam cum ești acum, aș fi înnebunit.

Își înfășură o șuviță blondă în jurul degetului, cu un aer grav și visător.

– De altfel, exact asta s-a întâmplat cât te-am văzut în fotografiile de la logodna ta, într-un ziar din Pittsburgh, reluă după o clipă. Știam că totul era terminat între noi și totuși trebuia să te revăd... pentru ultima dată.

Emily fu frapată de ușoara tristețe pe care o observă în vocea sa când rosti acele ultime cuvinte.

– Vezi, Emily, n-am pic de voință când este vorba depre tine. Tu ești un drog și eu sunt dependent. Vreau să mă dezintoxic, dar nu reușesc. Când drogul se află sub ohii mei, ca acum, nu mă pot stăpâni să gust, chiar dacă știu că asta mă distruge.

– Să guști... repetă ea. Așadar, asta faci în acest moment?

– Nu chiar.

Răspunsul era enigmatic și tonul ciudat de amenințător. Emily se simți stânjenită în timp ce el îi săruta gâtul, bărbia și urca spre buze.

– Grant, vreau să-ți vorbesc, reuși să spună.

– Ei bine, eu nu. Nu acum.

Vru să-i scape, dar el o reținu mai ferm, cu toată greutatea corpului asupra ei. În cele din urmă, luându-i bărbia între degetele bronzate de soare, o împiedică să miște capul și o sărută din nou.

Orice rezistență a Emilyei dispăru în fața incredibilei tandrețe a acestui sărut, în timp ce Grant își strecură mâinile sub cămașa în carouri, făcând să sară ultimul nasture.

Îi mușcă lobul unei urechi, apoi pe al celeilalte și o studia toată, prin mângâieri tot mai îndrăznețe, neluând în seamă slabele ei mișcări de refuz.

– Grant... Nu... Nu putem! îngăimă ea în cele din urmă, străbătută de fiori de plăcere.

– De ce nu? murmură el.

Gura și dinții lui pe vârfurile sânilor provocatori parcă ar fi gustat deliciasele fragi din pădure.

Cunoștea femeile și regiunile sensibile ale trupurilor lor, ca un adevărat expert. Și se folosea de toată arta sa pentru a înfrânge voința Emilyei, tot mai sigur pe el. Prin chinuri delicioase, o făcu să înnebunească de dorință. O aduse cu abilitate în pragul extazului. Era o tânără delicată în mâinile unui pirat ferm, hotărât să meargă până la capăt.

– Oh! Grant, te implor...

– Să mă opresc sau să continui? o întrebă el în șoaptă, între două sărutări înnebunitoare.

– Să... să...

O privi un moment insistent, în ochi, zâmbind de nehotărârea ei.

Ea trebui să facă un efort supraomenesc pentru a rosti cuvintele care contraziceau sentimentele pasionate care îi ardeau inima și dorința care îi cuprinsese trupul. În cele din urmă, reuși să murmure:

– Să... te oprești...

El nu spuse nimic, dar îi simți suflul râsului pe pielea sa. Și fără să aștepte, o acoperi cu sărutări de la

frunte până la urechi. Avu impresia că este absorbită de un val de pasiune și că deodată plutește în derivă.

– Dacă ne-am scula? îi sugeră cu o voce tremurătoare. Voi pregăti micul dejun și vom sta de vorbă, vom socoti ce trebuie de făcut...

El nu răspunse imediat și rămase nemișcat, cu capul pe abdomenul Emilyei.

– Știu ce vom face! declară dintr-o dată și se întinse din nou lângă ea. Vei fi micul meu dejun în pat... Mai întâi, te voi săruta aici...

Și puse buzele pe pieptul ei.

– Este bun... Fiecare parte din tine este dulce ca mierea, cu toate că unele locuri sunt și mai delicioase decât altele. Și apoi, ești caldă.

Se culcă peste ea, strivindu-i sânii de pieptul său, lipindu-și șoldurile de ale ei, deschizându-și drum între picioarele ei.

– Oprește-te...

– Știi bine că este prea târziu. Și acum, gura ta.

– Grant!

Își agita capul pentru a evita acele buze, făcând să-i zboare părul ca o ploaie de aur pe umerii lui Grant.

– Nu!

– Nu lupta, Emily. Este o bătălie pe care am pierdut-o deja amândoi, altfel nu ne-am fi aflat în această stare acum.

Vru din nou s-o sărute.

– Nu!

El râse de atitudinea dramatică a Emilyei și de evidenta neputință a tinerei femei în fața forței sale fizice și a hotărârii sale.

– Grant, încetează să mă chinui... pasiunea senzuală nu înseamnă nimic fără înțelegere.

– Ah! nu, nu-mi spune asta! Nu tu! Lecția aceasta m-a costat foarte scump și tu ești cea care mi-a predat-o. Îți amintești? Mi te-ai oferit și am descoperit că asta nu însemna nimic pentru tine. Din nefericire, în bătălie mi-am lăsat inima și asta, iubita mea, este un lucru care doare... foarte tare. De-abia după opt ani mi-am revenit.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Oh! știu. Dar înainte de a termina cu tine, vei avea poate o idee despre chinurile în care m-ai aruncat. Consideră această a doua și ultimă îmbrățișare drept cadoul meu de nuntă. Mai târziu, când vei fi în pat cu acea bucată de gheață, acel bărbat atât de... care este cuvântul mamei tale? Ah! da, convenabil... Ei bine, în pat cu acea paiață convenabilă cu care te vei căsători, vreau să-ți amintești de mine și de ceea ce ai distrus acum opt ani, pentru că nu eram destul de bogat și destul de convenabil.

Ea îl asculta încremenită.

– Cum se spune, nu poți avea totul în această viață, continuă el. Trebue să alegi. Dar curând, vei descoperi că sunt lucruri pe care poziția socială și banii – chiar o avere atât de mare ca a familiei Harrison – nu le

poate cumpăra. De exemplu, care? O dragoste ca a noastră... Așa că, pentru a umple golul, vei face copii, convenabili și ei. Vei organiza vânzări de caritate, îți vei juca rolul de stăpână a casei la cinele de afaceri importante pentru cariera paiației. Vei purta haine scumpe și cronicarii mondeni vor scrie lungi articole despre călătoriile voastre la Saint-Moritz, la Monaco, sau în altă parte, acolo unde se întâlnesc oamenii de felul vostru. Și poate într-o zi îți vei lua un amant discret. Dar mă îndoiesc că un tânăr întreținut poate să-ți dea ceea ce cauți.

Emily nu înțelegea nimic din acest discurs ciudat. De fapt, ce voia să-i spună?

– Ai avut întotdeauna totul și atât de ușor încât nu știi nimic despre ce înseamnă să dorești, continuă el. Dar după această zi, eu nu voi mai fi aici, fetiță răsfățată. Vei avea totul, cu excepția mea.

Așadar, voia să se răzbune...

– Grant, nu. Eu...

O amuți cu un sărut la fel de furios ca vorbele lui.

– Și acum, să facem dragoste. Mi-e foame și de atât de mult timp... Opt ani.

– Nu. Nu vreau.

– Minți.

O privi lung, sorbind din ochi trupul gol ca și când voia să-și întipărească în memorie fiecare amănunt, prevăzând viața îndelungată pe care o va petrece fără ea.

Părea că ezită, dar ea știa că dacă se hotărâse să o posede, nimic nu-l va opri.

Capitolul 6

Afară, scurte rafale de vânt scuturau ramurile copacilor și funzele se învolburau într-o ploaie de culori roșu și ocru până pe sol. În cameră, se ducea o luptă tăcută în arena delimitată de cearșafuri din bumbac și o pătură din moahair.

Grant nu se mai mișca. În pofida dorinței sale pentru femeia pe care o ținea în brațe, ezita, regretându-și tirada și comportamentul față de ea.

Simțea pe piept bătăile rapide ale inimii Emilyei. Vedea o emoție puternică în albastrul prea strălucitor al ochilor săi.

Îi era oare frică de el? Simți brusc dorința de a o liniști. Era atât de tandră când uita regulile ipocrite ale familiei Bainbridge!

Grant înțelese că în ciuda suferințelor îndurate din cauza ei, toată ființa sa refuza să-o rănească

oricât de puțin. Numai o brută i-ar fi putut face de bunăvoie rău unei femei atât de fragile.

Respiră adânc pentru a-și recăpăta controlul asupra lui însuși. În aceste împrejurări, cu Emily goală, splendidă, fremătând lângă el, în intimitatea propriului pat, frământările conștiinței sale îl supuneau la cazne.

De ce să n-o ia imediat? Dorea mai mult decât orice pe lume dezlănțuirea simțurilor lor. În acel moment, constrângerile familiei Bainbridge devenind cenușă în focul pasiunii, Emily va fi pur și simplu o femeie în brațele unui bărbat pe care-l iubea.

Și în sfârșit își dău seama de ceea ce căuta cu o impulsivitte atât de disperată și oarbă: posesiunea fizică nu-i ajungea; în realitate, dorea ca ea să-l iubească din nou... Iar dragostea era un dar acordat în mod liber , care nu putea fi luat cu forța.

După o lungă tăcere, Grant vorbi în cele din urmă, cu o voce foarte blândă:

– Cum vrei, Emily, spuse el. Nu te pot obliga să răspunzi dorinței mele.

Ea ridică privirea, neîncrezătoare, dezorientată. Se așteptase la orice, în afară de această subită și tandră înțelegere, care-i părea și mai amenințătoare decât dorința de răzbunare pe care și-o manifestase până atunci.

Ultima apărare a rezistenței sale se prăbuși. Emily se declară învinsă. Cu mâinile care îl respinseră, mângâie brațele, umerii și ceafa lui Grant. Cuprinzându-i gâtul, privea cu înfrigurare forma senzuală a gurii aflate atât de aproape.

El n-o sărută, hotărât să aștepte până când i-o va cere.

Cu un foarte ușor oftat de dezamăgire, ea își afundă degetele în părul des și negru, jucându-se o clipă cu șuvițele brune.

Grant nu făcu nici o mișcare.

Conștientă dintr-o dată de liniștea surprinzătoare care-i învăluia, pe el, pe ea, încăperea, își ținu respirația. Timp de câteva secunde care îi părură o eternitate, timpul se opri. Ar fi trebuit să se ridice dintr-o săritură, să-și ia hainele, să-și adune ce-i mai rămăsese din demnitate, să iasă, să se ducă la Volkswagen și să fugă. Dar rămase acolo, întinsă pe acel pat, goală complet, lângă Grant.

Luând această ezitare drept acceptare, el îi mângâie încet părul. Ea simți nevoie să-l atingă cu aceeași tandrețe. Era oare chiar atât de rău să se abandoneze acestor minunate senzații?

Simți mâna lui Grant alunecându-i pe sub păr până pe ceafă. Cu vârful degetului, urmă forma delicată a urechilor. Un fior de plăcere se propagă prin tot corpul Emilyei, ca un curent electric. Se mișcă unduios, provocator și murmură:

– Sărută-mă.

El împinse cearșaful lung de pe trupurile înfierbântate. Pătura alunecă la picioarele patului... și Grant puse stăpânire pe buzele Emilyei.

Când gurile li se contopiră, ea gemu.

Fu un sărut lung, mai întâi foarte blând, voluptuos și din ce în ce mai pasionat. Emily pierdu noțiunea de spațiu. Lumea se învârtea în jurul ei. Grant o ducea cu el până la stele. Acolo, totul era negru tăciune și foc orbitor, cald și frig pasiune și înverșunare.

Unicul punct de ancorare în realitate era Grant, căldura coapselor lui, forța brațelor și atingerea pielii sale.

Emily îi șopti la ureche cuvinte necontrolate, cuvinte de dragoste, cuvinte arzătoare, mărturisiri, taine. Mâinile sale nerăbdătoare îi studiau lățimea pieptului, spatele, șoldurile.

Era atât de mult timp... Opt ani.

Acum, era o femeie capabilă să deosebească paradisul acestei iubiri, de infernul pierderii sale.

Se mișcau împreună în eternul ritm al dorinței.

– Acum, Grant..., murmură ea. Nu mai pot să aștept.

El veni în ea. Și strigătele izbucniră din adâncul ființei sale, în timp de o explozie de senzații o copleși, o sufoca, murea, reînvia, iubea.

Grant se pierdu în ea. Se îmbrățișară și mai strâns în clipa în care se abandonară împreună extazului.

***

Încă întinsă, cu capul lui Grant pe abdomen, Emily își recăpătă respirația. Bătăile inimii i se domoliră. Era saturată de dragoste, obținuse în sfârșit ceea ce dorise cu atâta disperare.

Cu vârfurile degetelor, mângâia șuvițele brune scurte, moi ca mătasea, care se ondulau pe ceafa lui Grant. Se mira că nu se simțea vinovată.

– Ei bine? spuse el foarte încet, fără să se miște și ea avu impresia că-l aude zâmbind.

– A fost minunat, murmură ea cu un fel de timiditate pe care nu și-o cunoștea.

În ochi îi străluciră lacrimi pe care și le stăpâni cu o clipire a pleoapelor, întrebându-se cum putuse trăi fără el în timpul acestor lungi opt ani.

Grant se îndreptă și se întinse peste ea.

– Nu-mi place că vorbești la trecut, prințesă, spuse el.

Atinse ușor buzele, pleoapele însoțitoarei sale și în treacăt genele. Și curând, stupefiată, uluită, ea înțelese că o dorea din nou.

– Oh! Grant, nu, tu nu... începu ea roșind.

– Ba da. Vreau s-o iau de la început. Și tu?

Emily zâmbi.

– Și eu. Oh! Da, și eu.

Capitolul 7

Emily își revenea încet din somn. Asemenea unei ființe cu aripi ce deschide ochii în interiorul crisalidei sale, trecu prin mai multe stări succesive de semiconștiență înainte de a fi complet trează. Mai întâi fu frapată de liniște. Nici un zgomot afară, nici în casa rustică adâncită în penumbra sfârșitului de după-amiază.

Nimic nu se schimbase și totul era altfel... Se simțea aceeași și o alta, această ultimă potolire a dragostei o mulțumise pe deplin.

Zâmbi la amintirea îmbrățișărilor lui Grant, a corpului său minunat, a pasiunii împărtășite, a cuvintelor rostite și a promisiunilor murmurate... Toate acestea se întâmplaseră oare cu adevărat? Nu în vis, ci în realitate?

Cu o vagă neliniște, Emily întinse mâna spre Grant.

Nimeni lângă ea. Nimic decât o adâncitură în pernă, dovadă că el își pusese capul acolo.

În timp ce dormea, Grant plecase, fără ea.

O tristețe amestecată cu teamă îi strânse inima.

Pipăi cearșaful, perna și constată răceala țesăturii sub degete. Plecase așadar de câteva ore.

Și respirând parfumul lui Grant care se impregnase în pat, îi resimți dureros absența.

Avu un îngrozitor sentiment de părăsire. Oare de ce plecase? Unde? Și când?

Emily se ridică și se înfioră când picioarele îi atinseră dalele reci. Goală în lumina cenușie, contemplă camera.

Totul îi amintea de Grant. Mobilele simple și funcționale, geamurile strălucitoare, pereții albi, proaspăt vopsiți, perdelele de culoarea tutunului, aceeași culoare ca a păturii de mohair. Pe balansoar, lângă fereastră își descoperi geanta de călătorie, deschisă, cu conținutul în dezordine, cum și-o reamintea. Grant i-o adusese din mașină pe acest scaun, înainte de a părăsi casa.

Își luă de acolo lucrurile de toaletă și alergă în vârful picioarelor până la baie unde umplu cada cu apă caldă.

Rămase mult timp în baie, nemișcată, la pândă, sperând să audă mașina lui Grant, pașii săi în casă, vocea lui strigând-o. Întrebările i se îmbulzeau în minte, întrerupte de imagini ale orelor lor de dragoste, și toate acestea erau dominate de îngrozitoarea impresie că pierduse totul.

Când apa deveni călduță, își spălă părul și ieși din baie. După timpul necesar să se șteargă, să se spele pe

dinți, să-și pieptene rapid părul ud, se întoarse în cameră. Acolo, scoase din geantă primele haine care îi căzură în mâini și îmbrăcă niște pantaloni din catifea de culoarea turcoazei, un pulover negru și niște pantofi cu toc jos.

După ce făcuse patul cu foarte multă grijă, se duse în bucătărie.

Găsi o cutie cu supă într-un dulap, o încălzi, o turnă într-un bol și se instală la masă. După ce o mâncă, rămase așezată și continuă să pândească fiecare zgomot, privind fix bolul gol.

Liniștea era exasperantă. Grant nu se întorcea... Oare nu mai voia s-o vadă? Da, iată de ce dispăruse. Își înăbuși un oftat. O clipă, încercă să se liniștească, spunându-și că dramatiza, că această absență nu însemna nimic precis... Imediat, îndoiala cuprinse din nou. Oare unde era el?

Să regăsească pasiunea lor mai arzătoare decât în prima zi, fusese minunat, incredibil. Dar totul se întâmplase atât de repede! Prea repede oare pentru Grant? În acest caz, putea crede că făcuse o mare greșeală...

Pentru prima dată, Emily se simți vinovată față de logodnicul său și de mama sa. Se gândi la biletul lăsat în atelier pentru Rosalind, își aminti de încrederea pe care i-o arătase Harold. Nu merita să fie atât de rău tratat. După ce-i promisese în mod oficial că-l ia de soț, iată ce surpriză îi rezerva...

Reproșurile conștiinței sale n-o lipsi totuși complet de luciditate. Nu putea nega forța, în mod miraculos intactă după atâția ani, a sentimentelor sale pentru Grant. Bărbatul care nu-i convenea era Harold, nu Grant.

Rătăci dintr-o încăpere în alta, ieși de mai multe ori și făcu înconjurul casei, ascultând zgomotele pădurii și pe cele ale rarelor mașini care treceau pe șosea, la capătul drumului.

Două ore mai târziu, se înnoptase și se așeză din nou în bucătărie. Emily nu-l mai considera pe Grant ca pe eroul din basmul său, ci ca pe campionul dezertorilor. Merita cert medalia de aur pentru geniul său în arta de a fugi.

O lăsase acolo încă o dată, părăsită fără un cuvânt de explicație, exact în același mod ca în urmă cu opt ani. Devenea atât de proastă îndată ce avea de-a face cu el! Complet nebună... Până la a se arunca în brațele și în patul lui. Trecând peste tot, ar fi putut cel puțin să rămână politicos și să-i spună un cuvânt de adio. O tratase ca pe o cucerire trecătoare, o femeie de nimic... La acest gând simți un nod în gât. Pilula era amară, greu de înghițit.

Și pe neașteptate, fu mulțumită că el nu rămăsese. Oricum, ce și-ar fi putut spune?

Și-l imagnă cu zâmbetul său superb și acel ton ironic, puțin insensibil... „A fost fantastic, iubito, aproape la fel ca în frumoasele vremuri de demult“. În

caz că nu ar fi ales o formulă mai simplă, de genul: „pe curând și mulțumesc pentru tot“... sau „vorbim la telefon... da,ținem legătura! Dă-mi un semn când treci prin zonă“.

La acest ultim gând își îndoi coloana vertebrală, ca pentru a evita niște lovituri. Imediat se ridică și trâni scaunul pe podea. Se îndreptă spre cameră ștergându-și furioasă lacrimile cu dosul mâinii.

Ah! nu, fără lacrimi! Nu pentru el, niciodată. Avea inima frântă, da, însă plină de mânie! Își îndesă în geantă hainele, în stare jalnică, pe care le purtase la sosire, la fel și lucrurile de toaletă. În mod sigur, nu va aștepta ca el să se hotărască să revină!

Evită totuși să arunce o privire spre pat, de teama de a se gândi la tulburătoarea frumusețe întunecată și viguroasă a lui Grant. Degetele începură să-i tremure. Absent, părea și mai prezent. Îl vedea pretutindeni, în fiecare încăpere, în toate obiectele, în fiecare clipă, în memoria sa.

Cum va face oare să supraviețuiască acestei zile?

Acum se înnoptase. Casa era cufundată în întuneric. Emily luă geanta și ieși din casă, hotărâtă să pornească imediat la drum spre Pittsburgh și să regăsească mai repede atmosfera rece și strictă a casei Bainbridge unde durerea, tristețea, neliniștea și teama nu aveau dreptul de a fi admise.

Acest gen de slăbiciuni erau ignorate la familia Bainbridge. acolo nu erau niciodată învinși și lacrimile erau de prost gust, o lacună de neiertat în cunoașterea regulilor societății.

***

Se înnoptase de mult timp când Grant își parcă vechea mașină albastră în luminiș, la câțiva metri de casa în stil rustic. Volswagenul dispăruse.

Emily plecase... Un acces de tristețe îi strânse inima. Casa îi păru tristă, pierdută în întuneric, sub copaci. Niciodată nu dorise mai puțin să se întoarcă acasă și să-și pună din nou la loc de cinste singurătatea.

Făcu să alunece cheia în broască, deschise ușa și pătrunse în salonul mic. Își scoase haina din piele de oaie și o aruncă pe un scaun. Era inutil s-o strige pe Emily. Propria sa voce în casa goală ar fi răscolit iar în el nevoia vitală de această femeie, din nefericire incapabilă să-l ia așa cum era.

Ieșind de aici, în acea dimineață, își asumase în mod conștient riscul de a n-o mai găsi la întoarcerea sa. Dar trebuia să se îndepărteze pentru a se gândi la ceea ce se întâmplase, pentru a-și pune ordine în idei. Și pentru a fi cu totul sincer, se temuse că ea voia să plece și preferase să n-o vadă ieșind din casă

În cele din urmă, Grant își spuse că plecarea Emilyei era inevitabilă, absența sa previzibilă și perfect logică. Cu toate acestea se simțea tulburat, ciuntit de o parte din el însuși.

Își aminti chipul său încântător, ochii albaștri strălucitori când o acoperise cu trupul său. Gura dulce, delicioasă. Buzele delicat conturate, ca două petale de trandafir. Zâmbetul său...

De ce oare trebuia să se îndrăgostească de o Bainbridge, amantă pasionată dar tânăra femeie rece, fragilă și tăioasă ca un porțelan chinezesc? Și de ce naiba îi povestise mătușii Peggy că dorea s-o revadă?

Își spuse că voise s-o revadă pe Emily pentru a-i da o lecție... Să pună punctul pe i referitor la căsătoria sa cu acel puț de petrol ambulant. Și să-și dovedească lui însuși, cu aceeași ocazie, că ea nu-i mai inspira nimic. Și acum, după această frumoasă lecție, ea mergea liniștită cu mașina spre Pittsburgh și spre foarte convenabilul Harrison. Și în timp ce el chibzuia cât de dificilă îi va fi pe viitor viața fără Emily, ea se întorcea la lumea ei liniștită și la viața sa fără valuri.

„La naiba cu ea!“ își spuse, îndreptându-se spre bucătărie prin întuneric. Deschise frigiderul și scoase o bere.

După ce se gândise bine, se întorsese pentru a vorbi în mod serios cu Emily despre eventualitatea unei vieți împreună. Oh! fără a spera prea mult...

Pentru că ea plecase, nu-i mai rămânea decât să arate că știe să piardă. Nu va mai încerca niciodată s-o revadă, asta-i tot.

Deschise din nou frigiderul și luă un ambalaj din carton cu șase sticle de bere.

„La naiba cu sobrietatea! La naiba cu luea întreagă, inclusiv cu Emily Bainbridge!“ se gândi el. Cu mica sticlă în mână și ambalajul de carton sub braț, se duse până în cameră. Fără să aprindă lumina se lăsă cadă pe pat, puse cutia pe noptieră, luă telecomanda și alese canalul care transmitea filme vechi.

Destupă sticla și bău câteva înghițituri, privind atent ecranul: Dustin Hoffman și Ann Bancrofft... recunoscu „Laureatul“, realizat de ononimul său, Mike Nichols. Un film deseori foarte ciudat, pe care îl revedea întotdeauna cu aceeași plăcere. Dar în seara aceasta nu-i acorda decât o privire distrată, atât de mult era obsedat de Emily.

Mâine își va relua munca. Din fericire, va fi prea ocupat pentru a se mai gândi la Emily. Medicul care ieșea la pensie și pe care-l înlocuia la clinică îl avertizase că munca era copleșitoare.

Pentru prima dată după o lună, Grant se gândea la munca sa cu bucurie. Epuizat după trei ani în Africa, într-un spital din junglă, își luase câteva săptămâni de odihnă înainte de a-și croi un drum în viață. Și acum, aștepta cu nerăbdare ziua de mâine.

***

În materie de mobilier, Rosalindei îi plăcea mai presus de orice secolul al XVIII-lea european, în special francez. Și în salonul familiei Bainbridge, totul era Ludovic a XV-lea: mobilele, covoarele, lustrele, porțelanurile sau colecția de truse de scris. În stilul dar și din epoca lui Ludovic al XV-lea, deoarece aceste comori fuseseră, evident, alese atât pentru valoarea investită în ele, cât și pentru frumusețea lor.

Rezervat vizitatorilor și interzis categoric copiilor și câinilor, salonul era puțin adecvat odihnei și conversației. Acest mic muzeu sacru măgulea mai ales vanitatea Rosalindei.

Harold se așezase într-unul din prețioasele fotolii și sub un portret întunecat în ulei din ultima perioadă a pictorului american Howard Logan Hildenbrand. Bea cafea dintr-o ceașcă de Sevres cu o eleganță atentă de mic marchiz. Chipul acoperit de pistrui exprima un respect plin de îngâmfare în timp ce Rosalind își expune planul de bătaie pentru nunta ce va avea loc peste două zile.

Părând că o ascultă pe Rosalind, Harold o observa pe Emily. Instalată în fotoliul cel mai apropiat de al său, purta magnificul diamant al familiei Harrison. Să vadă acea bijuterie pe această mână fină - care observă că tremura puțin - îl umplea pe Harold de o cuvioasă

mândrie de proprietar. În două zile, această femeie tânără și frumoasă va fi soția sa, o fericire maritală cu atât mai mult cu cât nu putea crede în șansa sa.

Îi admira frumusețea rece, elegantă, calmul, manierele aristocratice perfect rezervate.

Timid cu femeile, Harold nu știuse niciodată cum să le vorbească, nici ce să le spună. Autoritatea lor îi dădea neplăcute complexe de inferioritate. Ani de zile, o anume Lauren Carlyle îl jucase pe degete. Și cu un an în urmă, o întâlnise pe Emily cu ocazia unei recepții mondene. În fața reticenței sale, se simțise în sfârșit bărbat. Și adunându-și tot curajul, se despărțise de Lauren Carlyle pentru a-i face curte domnișoarei Bainbridge.

Dorința de-a o lua de soție data din seara primei lor întâlniri, dar simțind la ea o oarecare reținere, îi dăduse timp să devină mai sociabilă. Fără să se formalizeze câtușI de puțin de această rezistență, demonstrată de toate femeile pe care le cunoscuse până atunci.

Cu Emily el era șeful, bărbatul. Amețit de această putere nouă, se transformase rapid în tiran. Era suficient să dea ordine, în fond rezonabile, pentru ca ea să i se supună. Cel puțin până în aceste ultime zile.

De fapt, de la acea misterioasă escapadă, nu mai era aceeași. Între ei se ridicaseră niște baricade, niște obstacole inexistente mai înainte. Era îngrijorat. Și, prin eforturile sale de a minimaliza evenimentul, Rosalind dezvăluia o teamă care nu-l liniștea pe Harold, dimpotrivă.

Oare unde fusese plecată Emily? Ce i se întâmplase? De ce păstra cu încăpățânare tăcerea acum?

Deja nu prea exuberantă, iată că nu mai spunea nimic. Trebuia să-i pui o întrebare pentru a-i auzi vocea. Când îi dădea ordine, se întâmpla să le uite.

Aseară, la „Poli's", un restaurant care de obicei îi plăcea, de-abia se atinsese de homar și, mai târziu, la operă, asistase la „Paiațe" fără să manifeste nici cel mai mic interes.

Alte amănunte îl frământau încă pe Harold. Pierdea firul conversației când vorbeau împreună. Și când o atingea, sau încerca s-o sărute, tremura și se îndepărta cu bruschețe.

Relația lor luase o întorsătură proastă. Și el se temea să-și complice mai mult viața cu o femeie dificilă. Se gândise că va fi o companie agreabilă și docilă, dincolo de atuul social considerabil pe care-l reprezenta. Era totuși o Bainbridge... Și iată că această ființă nervoasă și retrasă în sine îi dădea emoții.

Trebuia să recunoască faptul că acest aer trist îi stătea foarte bine Emilyei. Era mai frumoasă ca niciodată. Un fel de febră îi colora tenul sidefiu și ochii mari albaștri străluceau de o lumină tulburătoare. În cadrul celei mai elegante adunări, te făcea să te gândești la o perlă rară, pierdută în mijlocul unor pietricele.

În seara aceasta purta o tulburătoare creație a Adriannei Vittadini, care le îmbrăca pe femeile cele

mai originale din înalta societate. O vestă din șantung verde ca apa, împodobită cu un șnur de scoici minuscule, peste o bluză din mătase de culoarea nisipului, ca și pantalonii ce puneau în evidență subțirimea șoldurilor și finețea gleznelor.

– Iată ceea ce voiam să vă comunic, copiii mei, încheie Rosalind pe tonul unei directoare de școală. Întrebări?

Emily își privea atent mâinile împreunate pe genunchi. Privirea lui Harold se opri pe diamantul de pe degetul logodnicei sale. Rosalind îi privi pe amândoi cu un aer resemnat, întrebându-se dacă ascultaseră micul său discurs și termină prin a-i părăsi.

Imediat ce fură singuri, Harold luă cuvântul.

– N-ai rostit o vorbă de la sosirea mea, Emily. Ce nu este în regulă?

– Poate sunt puțin depășită de evenimente, minți ea, străduindu-se să susțină privirea logodnicului său. Dar totul va merge bine în ziua nunții. Ți-o jur.

„Va veni oare vreo zi în care totul va merge bine?“, se întrebă ea.

– Ești chiar atât de proastă să crezi că îmi fac griji pentru nuntă? o întrebă el enervat. Tu ești cea care mă neliniștește.

Emily nu răspunse. O tăcere de gheață îi acoperi la fel de sigur ca o avalanșă în munți.

Curând, Emily îl însoți până la ușă unde își spuseră la revedere cu jenă. Apoi, se avântă pe scară și se

refugie în camera sa de odinioară. Locuia efectiv în casa familială până la căsătorie, la cererea mamei sale, care considera asta mai convenabil. În realitate, știau amândouă că Rosalind voia cu orice preț să împiedice o nouă și misterioasă dispariție a fiicei sale.

Emily închise ușa și se aruncă pe pat. Hotărârea de a se căsători cu Harold în ciuda a orice se dovedise nesăbuită. De-abia putea să-i vorbească, nu mai suporta s-o atingă... din acea zi cu Grant. Și vinovăția îi tăia respirația, de fiecare dată când îl vedea. El credea că-l iubea. Și ea crezuse la fel, dar acum înțelegea că nu simțea pentru el decât o afecțiune fraternă.

Ce să facă oare? În această seară, în timp ce mama sa le expunea amănuntele ceremoniei de nuntă, ar fi trebuit să anunțe că această căsătorie nu va mai avea loc. Dar cum să oprești acea mașină atât de bine unsă, pusă în mișcare de Rosalind de luni de zile? Cum să se hotărască să-l ofenseze atât de grav pe Harold, să-l umilească pe el care dovedise o răbdare îngerească față de ea? Și Michael? Emily își imagina reacția mamei sale aflând, în ultimul minut, că fiica sa îl iubea încă pe Grant... Michael va fi trimis într-un internat îngrozitor. Ce putea face oare?

Dar de ce își punea întrebarea? Era imposibil să se întoarcă la Grant. Nu sunase nici măcar o singură dată și nu menționase cel puțin numele Emilyei față de mătușa Peggy. Aceasta i-ar fi spus la telefon.

Grant nu dorea s-o mai vadă. Harold, în schimb, se pregătea s-o ia de soție... Nici o îndoială că după căsătorie, cu timpul, totul va redeveni ca mai înainte. Își „vor construi o viață împreună“, cum spunea Rosalind. De ce să se lase distrusă pentru un vis pierdut, în clipa în care va trăi în sfârșit împreună cu fiul ei?

***

Grant intră în bucătărie și-și așeză sacoșa cu provizii pe masă. Își dădu seama că avea încă stetoscopul în jurul gâtului. Îl scoase și-l atârnă de spătarul unui scaun. Apoi scoase din sacoșă un ziar din acea zi, o cutie cu bere și un platou cu mâncare pe care-l puse în cuptorul cu microunde.

De la plecarea Emilyei, muncise zi și noapte la clinică. În seara aceasta, se întorcea în sfârșit acasă. De-a dreptul epuizat pentru a pregăti de mâncare sau a merge la restaurant. Prea obosit și pentru a telefona vreunei tinere femei amabile dintre cunoștințele sale, care ar fi acceptat cu siguranță să iasă cu el. Era prima seară în singurătate de la plecarea Emilyei.

– În sănătatea ta, Emily! murmură el, bând o înghițitură de bere.

Și cum despături în mod automat ziarul, privirea îi căzu asupra unei fotografii a Emilyei și a lui Harold. Se anunța căsătoria pentru a doua zi.

„Mâine..., se gândi el. Deja?“. Cu toată acea muncă, nu simțise cum trecuse timpul. Emily se va căsători mâine...

Cină ca un somnambul, uluit, cuprins de o neliniște crescândă.

O clipă mai târziu, în camera sa, alegea canalul preferat. Cel al filmelor vechi.

Pe ecran apăru Dustin Hoffman, apoi Ann Bancroft... Iar „Laureatul“! Grant bombăni împotriva programelor, trecând de pe un canal pe altul. Negăsind nimic interesant, închise televizorul și se hotărî să facă un tur prin pădure.

Reveni o jumătate de oră mai târziu, cu un aer posomorât. Obsedat cum era de Emily, această plimbare îl doborâse. Casa tăcută îl făcea să dorească să plece imediat înapoi la clinică. Înnebunea?

În cele din urmă se culcă, deschise televizorul și se strădui să urmărească dialogurile filmului. Cunoștea povestea pe de rost.

Personajul principal, Benjamin, ieșea cu o femeie mai în vârstă, se îndrăgostea de fiica acesteia – logodită cu un altul - și se hotăra s-o ia de soție pe tânăra fată, cu orice preț. Grant își spuse că Benjamin se afla într-o situație ceva mai îndreptățită ca a lui... Râse din toată inima când acest mic țicnit își răpea iubita din biserică. Și când Benjamin bloca ușa cu o cruce mare, pentru a fugi cu mireasa, Grant era gata să se sufoce de râs.

Trebuia să fie complet idiot pentru a iubi o femeie cu atâta patimă.

Capitolul 8

Harold Harrison și cei opt cavaleri de onoare aliniați în fața altarului, toți în frac negru și cămașă albă de ceremonie, te făceau să te gândești la o ceată de pinguini uriași și speriați. Razele soarelui, filtrate prin culorile bogate ale vitraliilor, scăldau bolțile în ogivă într-o lumină ireală. Aerul era încărcat de parfumul florilor ce împodobeau sanctuarul - orhidee, trandafiri, gladiole, garoafe, irișI.

Răsunară primele acorduri ale „marșului nupțial“ și doi gemeni în vârstă de patru ani înaintară pe aleea centrală, purtând fiecare câte o verighetă pe o pernă roșie. Foarte intimidați, cu obrajii stacojii, și mersul nesigur, semănau cu doi puișori pierduți. La trecerea lor, invitații își exprimară în șoaptă încântarea.

– Oh! micuți adorabili...

– Cât sunt de drăguți!

O armată de domnișoare de onoare urma această avangardă și două fetițe încheiau alaiul aruncând petale de flori pe covorul roșu pe care va păși mireasa. Toate purtau aceeași rochie lungă de culoare roz și se putea spune că defilau niște bomboane.

Se produse o mică îmbulzeală când bomboanele se întâlniră cu pinguinii și se așezară la locul lor, la baza altarului.

Și brusc, se făcu liniște. Toți ochii se ațintită spre pătratul de cer de unde va apărea mireasa.

Clipa pe care Rosalind o aștepta de luni, sau mai degrabă de secole... Își trecu degetele nervoase prin părul lui Michael, fără ca privirea ei să-și piardă siguranța. Dar oare ce făcea Emily?

În picioare, în piața din fața bisericii, Emily vru să facă un pas, dar picioarele refuzau s-o asculte. Strânsă în somptuoasa rochie de mireasă, respira cu greu. Era atât de îngrozită, încât crezu că va leșina.

Va trece de acea ușă și se va căsători cu Harold... În spaima sa, nu putea nici să înainteze, nici să dea înapoi. Apoi corpul i se mișcă singur. Ce era mai greu trecuse. Își îndreptă umerii. O Bainbridge făcea ceea ce se aștepta de la ea, chiar dacă asta îi zdrobea inima.

Rosalind strângea mâna mică a lui Michael ca și când se agățase de un colac de salvare.

Emily înaintă pe aleea centrală, cu voalul alunecând în urma ei ca un val de spumă peste covorul roșu. Cu ochii ficși, obrajii ca de ceară, gura prea roșie și fața încremenită ca a unei păpuși.

I se alătură lui Harold și se opri lângă el, incapabilă să-l privească. „Marșul nupțial“ se încheie. Era o liniște încărcată de emoție. Emily tremura. Harold, foarte palid și el, se încordă ca în așteptarea unei catastrofe iminente.

Și dintr-o dată, neliniștea momentului fu înlăturată de vocea frumoasă de bariton a unui văr al Rosalindei care începu să cânte din amvon.

În acel moment, Rosalind strălucea de bucurie. Femeile prezente, care se pricepeau la nunți mari, erau în mod evident impresionate de toaleta spectaculoasă a miresei, de atitudinea demnă a bogatului moștenitor al familiei Harrison, de ținuta perfectă a domnișoarelor și cavalerilor de onoare. Ceremonia trebuia să fie urmată de o recepție într-un pavilion special construit pentru această ocazie, pe care un zvon măgulitor îl calificase deja drept un palat din o mie și una de nopți.

Rosalind simțea aprobarea generală urcând spre ea ca rotocoalele de tămâie... când ora sa de glorie fu în mod brutal tulburată. Vocea vărului său fu pe neașteptate acoperită de un urlet.

– Emily! Nu face asta!

Rosalind nu trebui decât să întoarcă puțin capul, pentru a se cufunda în cel mai înspăimântător coșmar. Sceptică, descoperi chipul bărbătesc și prost ras al unei fantome. Grant Nichols... Stătea în picioare în mijlocul aleii centrale, aproape de intrare, înalt și lat

în umeri, arogant, cu un aer de nebun, în blugii uzați și puloverul roșu, cu cizmele murdare de noroi.

– Dumnezeule... Nu se poate... făcu Rosalind dintr-o răsuflare.

Și-l urmări cu ochi îngroziți, în timp ce se apropia de fiica sa.

Vocea frumoasă de bariton tăcuse. Năuciți, invitații îl priveau insistent pe intrus.

Emily făcu stânga-mprejur. Zâmbi, învăluindu-l pe Grant într-o privire fericită și foarte tandră, ca și când îl vedea, în sfârșit, bine sănătos, după o lungă călătorie.

– Grant...

Alergă spre el și i se aruncă în brațe. El o prinse de talie, o ridică de la pământ și o făcu să se învârtească în jurul său cu atâta elan încât voalul i se desprinse și căzu la picioarele lor. Apoi o așeză din nou pe dalele din piatră și o sărută. Și Emily își oferi sărutul cel mai tulburător pe care-l primise în viața sa.

Un murmur general le aminti că nu erau singuri. Buzele li se despărțiră. Privirea lui Grant mai întârzie o secundă pe chipul Emilyei.

Dar Harold se apropia de ei. Își va insulta oare logodnica, va pretinde o explicație? Mister. Fiecare își ținea respirația. Rosalind îl urma, cu înfățișarea hotărâtă a unui soldat care intră în luptă.

Grant o luă pe Emily de mână.

– Să mergem, iubito, îi spuse în șoaptă. Repede!

Ridicându-și rochia cu o mână, în timp ce cealaltă se afla strânsă în cea a lui Grant, păși peste spuma albă a voalului împrăștiat peste covorul roșu. Se năpustiră spre ieșire, regăsiră aerul proaspăt al acelei dimineți de toamnă și străbătură în fugă peluza, spre străduța unde Grant își parcase mașina.

Auziră neclar voci indignate, gâfâite, pași grăbiți în urma lor. Rosalind, Harold, primul cavaler de onoare și alții erau pe urmele lor.

Grant deschise portiera și o împinse pe Emily pe scaun, acoperind-o cu masa de dantelă albă a rochiei. Apoi sări alături de ea și demară în clipa în care Harold, roșu de furie, apăru pe străduță.

Vechea mașină albastră o șterse, spre libertate. Apărând din valurile de dantelă, căutând să-și recapete respirația, Emily se strânse lângă umărul lui Grant.

– A fost la fel de frumos ca într-un western bun, îi murmură el. Ca și când am fi fost urmăriți de o bandă de bandiți necruțători!

– Niciodată clanul Bainbridge nu mi-a părut atât de periculos, mărturisi ea.

– N-aș fi crezut-o pe mama ta în stare să alerge atât de repede!

– Oh! să nu vorbim de mama... nu acum...

Emily refuza să se gândească la mâhnirea și umilința jignitoare pe care tocmai le adusese mamei

sale, atât de mult se temea ca sentimentul de vinovăție să nu-i strice cele mai decisive clipe ale vieții.

– Dacă am trece mai întâi pe la mine, ca să mă schimb? reluă ea.

– N-ar trebui să întârziem pe aici. Știi ce se întâmplă dacă ne surprind... Vei putea să-ți scoți rochia asta în două minute?

– Ți-o jur!

– Atunci, arată-mi drumul.

Grant o urmă pe Emily în apartament. Examina atelierul stupefiat - tablourile puse pe jos, lângă perete, altele neterminate pe șevalete sau pe marginea ferestrelor, borcane cu lichide ciudate, sau cu pensule risipite, tuburi de vopsea împrăștiate aproape peste tot, cărți de artă îngrămădite pe mese pline de praf, parchetul plin de pete de vopsea...

– În materie de dezordine, ești o adevărată campioană, declară el în cele din urmă.

– Mi s-a mai spus, răspunse ea, fără să se simtă jignită, mișcându-se cu precauție pentru a nu-și murdări rochia. Încetează să te mai consideri o ființă superioară și ajută-mă mai degrabă să mă descotorosesc de aceste jupoane și de toată dantela asta!

– Cu cea mai mare plăcere, făcu el cu o voce domoală, mângâind-o cu privirea ochilor negri, dintr-o dată mai strălucitori.

O străbătu un fior.

– Nu m-am gândit la... asta! precizează ea pe un ton cât mai firesc posibil.

– Păcat. Dar am eu mijloace de-a te face să-ți schimbi părerea, o asigură el cu un zâmbet insinuant.

– Crezi?

– Sunt absolut sigur!

Emily zâmbi și traversă camera suflecându-și rochia ridicată.

– În acest caz, să mergem în camera mea. Aici risc să stric această dantelă.

– Te urmez...

Ea intră în cameră, se întoarse și-l privi pe Grant cu insistență. Tăcură o clipă, conștienți de noua intimitate care-i unea pe viitor.

Emily își aminti de afrontul adus mamei sale și lui Harold. Dar Grant îi era atât de drag... Considera că avea o înfățișare de o sălbăticie seducătoare cu această ținută neglijentă, cu barba prost rasă, ochii întunecați plini de ardoare și părul negru în dezordine. Putea oare fi condamnată că era nebună după această minune?

– Când ți-am strigat numele în biserică, murmură el, mângâindu-i obrazul, mi-a fost teamă că n-ai să mă urmezi. Ai fi putut crede că este fapta unui nebun. Dar te-ai aruncat în brațele mele. De ce, Emily?

– Nu știu, spuse ea după o ezitare. Am simțit... că trebuia s-o fac.

El râse încet.

– Nu-mi vine să cred, mărturisi. Nu te supără această incertitudine?

– Nu știu dacă voi reuși să am încredere în tine, spuse ea foarte încet.

– Nici eu.

– Și totuși, ne-am purtat astăzi ca niște copii îndrăgostiți nebunește. Unde ne va duce oare asta, Grant?

– Vom vedea, draga mea. Sper doar că nu vei regreta nimic... Dar este timpul să scoți această rochie.

Se așeză în spatele ei și adăugă:

– Lasă-mă pe mine s-o fac... Voi deschide fermoarul.

– Mi-e teamă că vei avea o mică surpriză, îl anunță ea.

– O surpriză plăcută?

– Nu există fermoar. Nimic decât nasturi...

Grant privea încremenit minusculii nasturi din satin care încheiau rochia de la ceafă până la mijloc.

– Sunt o sută, adăugă ea, ridicându-și părul.

– Cine a fost sadicul care a avut o asemenea idee? O sută de nasturi la o rochie de mireasă..., protestă el și se puse pe treabă.

Brusc, îi sărută ceafa.

– Grant...

– Doresc să mănânc o mică bucățică din tine după fiecare nasture. Recompensa mea!

– Imposibil! declară ea cu un râs vesel. Nu avem timp. Riști să fii surprins chiar înainte de a suta bucățică...

– Ai dreptate, dar mă supun numai pentru că nu vreau să te divizez.

Emily oftă. Zece secunde mai târziu, se întoarse brusc.

– Sărută-mă.

– Credeam că nu mi-o vei mai cere niciodată...

O atrase spre el și ea îl simți tremurând în timp ce o îmbrățișa. Strânsă lângă el, se abandonă pasiunii sale, în timp ce îi acoperea fața cu sărutări. În sfârșit, îi cuprinse buzele și o sărută cu o patimă de înfometat.

Fără să înceteze s-o sărute, o întinse pe pat și mâinile i se plimbau pe picioarele Emilyei. Curând, lenjeria luxoasă din mătase brodată nu mai fu decât o spumă eșuată la picioarele patului. Nasturii mici, jupoanele din satin rezistau încă degetelor nerăbdătoare ale lui Grant.

– Blestemată rochie...

– Repede, Grant, gemu ea. Nu mai pot aștepta.

– N-ai putut niciodată, draga mea. Dar toți acești nasturi...

– Uită-i.

– N-am făcut niciodată dragoste cu o fugară în rochie de mireasă, îi șopti el.

– Există un început în toate, știi bine...

Capitolul 9

– Așadar, ai devenit medic... Este incredibil!

Se plimbau prin pădurile domeniului mătușii Pegy.

– Pari foarte impresionată, dar mă întreb dacă trebuie s-o iau ca pe un compliment, spuse Grant. S-ar spune că te îndoiai de capacitățile mele.

Nu mergea prea repede, potrivindu-și pasul cu cel al Emilyei, pe cărarea ce șerpuia printre arbori.

– Oh! deloc! exclamă ea. Dar mătușa Peggy nu mi-a spus că doctorul Adams se pensiona și că tu îi vei lua locul. Și nici tu nu mi-ai spus nimic ultima dată când am fost aici.

– Aveam altceva de făcut, îți amintești?

Ea își aminti de strania lor noapte de regăsire și de ziua lor de iubire.

– Mi-e teamă că nu sunt genul de medic ce place familiei Bainbridge, continuă el după un timp de tăcere. N-am intenția să fac avere specializându-mă în regimuri de slăbire sau chirurgie estetică. Sunt doar un medic de familie din vechea școală. Știi de ce am studiat medicina?

Tăcu și ea îl încurajă din priviri să continue.

– Voiam să ajut oamenii. Poate părea naiv, dar așa este. M-am gândit că aș putea fi de folos aici, unde doctorul Adams plecând, trebuie făcuți optzeci de kilometri pentru a vedea un medic... Mi-a plăcut întotdeauna această regiune și, după trei ani petrecuți în Nigeria, în cele mai rele condiții, doream să mă întorc acasă. Aici.

Duse mâna Emilyei la buze și o sărută.

– Nu-mi vine să cred că ești aici... acum... cu mine, adăugă.

– Nici mie.

– Nu va fi ușor, Emily.

– Știu, dar trebuie să încercăm. Dacă nu, mi-aș fi petrecut viața întrebându-mă dacă aș fi fost fericită cu tine.

– Ne-am produs suferințe, acum opt ani.

– Da.

Emily n-avea inima de-a evoca trecutul, trădarea lui Grant, cei opt ani pierduți... Și nu îndrăznea să-i dezvăluie existența lui Michael. Relația lor era încă prea nesigură.

– Eu nu-ți voi oferi niciodată viața ușoară și importantă pe care ți-o promitea Harold.

Vântul începu brusc să sufle, legănând copacii. Emily se înfioră. Frunzele veștede cădeau ca o ploaie în jurul lor și Grant o atrase pe însoțitoarea sa lângă el, acoperind-o cu brațele pentru a o încălzi.

– N-am dorit niciodată să trăiesc în lux, murmură ea, tremurând, ca de fiecare dată când o atingea.

– Dacă aș da crezare ziarelor, te simțeai totuși acolo ca peștele în apă.

– Posibil.

El o împinse încet spre un copac gros, până când o rezemă cu spatele de el. Acolo, o îmbrățișă mai strâns.

– Să trăiești în pădure, cu un medic de țară care are puțin timp liber și care nu câștigă mulți bani... Crezi într-adevăr că este o viață pentru tine?

– Puțin îmi pasă de bani, îl asigură ea în șoaptă, mai atentă la căldura trupului său decât la cuvintele ei.

– Așa spun întotdeauna bogații, prințesă.

– Da?

– Nu ți-a lipsit niciodată, nimic...

Ea îi cuprinse gâtul, fascinată de gura sa.

– Asta este pentru că nu știi dacă poți să trăiești fără bani...

– Poate, murmură ea.

Și luă inițiativa unui sărut pasionat. Grant o înflăcără cu mâinile sale.

– Să schimbăm subiectul, murmură el în fața gurii sale.

– Nu-ți place asta?

– Discuția noastră te supără... Mă înșel?

– Prefer sărutările noastre, mărturisi ea.

– Evident știi că n-am intenția să te iau de soție, spuse el mângâind-o din nou.

Emily de-abia îl asculta, epuizată de valurile de pasiune care o străbăteau.

– Bineînțeles...

– Date fiind împrejurările, nici unul dintre noi nu este în măsură să se lege astfel.

Ea oftă. De ce oare vorbea atât, în loc s-o sărute?

– Este mai bine să ne confruntăm sentimentele cu realitatea, continuă el. Probabil ești mai atașată de nivelul de viață al familiei Bainbridge decât crezi. Cine știe dacă nu te vei plictisi repede de o casă cu două încăperi. Poate nu ești pregătită să...

Emily îl întrerupse blând, ațintindu-și asupra lui ochii albaștri strălucind strengărește.

– Mă mir că un bărbat atât de șovăitor ca tine s-a putut hotărî să mă răpească.

Era limpede, aștepta ca el să-i precizeze motivele îndrăznelii sale, să-i vorbească despre faptul că nu putea trăi fără ea... însă latura puțin înclinată spre rău a lui Grant, ieși la suprafață. Îi zâmbi:

– Ei bine, aseară, la televizor, am revăzut „Laureatul“, îi explică el.

– Filmul acesta n-are nimic de-a face cu noi.

– Ba da. Totul... Nu înțelegi de ce?

– Nu, deloc.

– Băusem puțin, recunosc și, mă gândisem mult la tine, când am văzut scena în care Benjamin își răpește iubita din biserica în care se pregătea să devină soția altuia. Mai întâi am considerat asta o prostie. Dar mi-am schimbat părerea. Benjamin fugise cu femeia pe care o iubea... Cum sunt un sentimental, filmele care se termină bine mă emoționează. Și m-am gândit: eu de ce nu?

– Așadar, dacă nu vedeai „Laureatul“, n-ai fi...

Deznădejdea o împiedică să spună mai mult. În loc să-i declare dragostea sa, îi mărturisea... un adevăr de o grosolănie lamentabilă. Se hotărâse să o răpească sub efectul berii, din cauza happy-endului unui vechi film ridicol!

Încercă să-l dea de-o parte, dar el o ținea ferm, zâmbind la eforturile pe care le făcea pentru a se elibera.

– Lasă-mă să-mi termin povestea! După film, am pregătit o cafea foarte tare. Cinci cești, un tur pe-afară și, eram gata să plec spre Pittsburgh. Redevenit lucid, încă mă gândeam că merita osteneala să încerc. Riscam să fiu ridicol în ochii tăi și să nu te mai văd niciodată. Cât despre părerea societății bune din Pittsburgh în ceea ce mă privea, era cea mai mică dintre preocupări!

– Da, dar nu te-ai fi mișcat de acasă, dacă nu vedeai acel film? întrebă ea gata să plângă și furioasă de această emoție.

– Probabil că nu, recunoscu el cu sinceritate.

Nu preciză că mândria și caracterul său încăpățânat îl împiedicaseră să vină spre ea. Și nu-i spuse nimic despre golul disperat din viața sa, fără ea.

– Nu ești mulțumită că m-am uitat la acel film?

– Nu!

– Erai atât de tandră, acum o clipă... Pot face să treacă acest acces de proastă dispoziție, o asigură el șoptit.

Îi mângâie șoldurile, coapsele și imediat o simți respirând sacadat.

– Da, pot...

Mută de indignare, dar slabă și respirând cu greutate, nu rezistă mâinilor lui Grant asupra ei. Iar mirosul de lemn umed, de pământ și de mușchi de pădure, o amețea într-un mod ciudat.

– Ce vrei să faci? îl întrebă în șoaptă.

– Nu-ți amintești de acest loc?

– Nu.

– Aici am petrecut prima noastră noapte împreună.

– Oh! Așa este...

Își amintea acest loc vara, cu păsările care cântau, albinele ce zburau prin florile de măceș, și dediței din iarba strălucind de rouă... În cazul în care imaginația sa nu recrease acel decor, înfrumusețând orele magice trăite aici.

– Vom face dragoste, Emily.

– Este o nebunie! De-abia mi-ai mărturisit că fără acel film, nici măcar nu te-ai fi gândit să vii să mă iei și acum...

O întrerupse cu un sărut. Iar ea se arcui spre el.

– Dar am venit. Asta este tot ce contează, murmură el.

Mânia fiind deja uitată,Emily tremura de dorință.

– Ești atât de frumoasă, iubito. Atât de periculos de frumoasă... Știi ce efect devastator poți avea asupra unui bărbat și puțin îți pasă. Cu riscul de a mă distruge, nu pot lupta împotriva ta mai mult timp. Mă recunosc învins...

Dar ea fu cea care cedă în ciuda a toate, pasiunii nebune care o trăda acea voce.

El puse stăpânire pe gura sa într-un sărut profund, care o făcu să vibreze din toate fibrele ființei sale. Un milion de stele izbucniră, mii de luminițe... se abandonă în întregime în brațele lui Grant.

Nesățios, o acoperi cu sărutări în timp ce mâinile îi alunecau pe spatele, pe șoldurile sale, electrizându-i trupul ce se înfioră de dorință.

Descheie vesta Emilyei, care căzu la picioare. Înfierbântată, nu simți aerului rece pe pielea sa când îi ridică puloverul fin și-i descoperi sânii.

– Ești mulțumită, Emily?

– Mulțumită?

– Că am venit să te iau din fața altarului, că te-am răpit?

– Într-un anumit mod, da... sunt mulțumită.

– De ce numai... într-un anumit mod? o întrebă el cu mai puțină siguranță.

– Îndată ce suntem împreună, totul devine atât de exploziv, îi explică ea cu o voce scăzută, cu fața pe pieptul său. Suntem ca scânteia și pulberea... Există acest foc incontrolabil între noi...

– Da, acesta este adevărul.

– Desigur, totul este numai fizic, îl asigură, ridicând ochii spre el.

– Este absolut și părerea mea.

– Dar este oare momentul să ne lăsăm consumați de această flacără?

– Crezi că focul va dura mult timp? Ar putea fi doar un foc de paie.

– Nu știu, Grant. Nu vom afla decât lăsându-l să ardă...

Zâmbi. El o ridicase deja și o așezase pe un covor de frunze veștede, între ierburile înalte.

În acea zi, sub copaci, se iubiră ca în urmă cu opt ani, într-o contopire totală a trupurilor, inimilor și sufletelor.

Mătușa Peggy fu prima căreia îi împărtășiră secretul lor.

Deși modernă și liberă, Emily nu rămânea mai puțin o Bainbridge, ceea ce-i interzicea să trăiască împreună cu Grant în căsuța rustică. Așa că se instală la „Joslynn".

Lui Grant îi făcu plăcere s-o trateze drept ipocrită, dar ea nu-și schimbă părerea.

– Nu pot pur și simplu să trăiesc cu un bărbat fără să fiu căsătorită cu el, nici măcar cu tine! îi răspundea de fiecare dată când el insista să rămână.

– Domnișoara Bainbridge nu poate în nici un caz să trăiască în altă parte decât într-un conac luxos, îi replică el.

Prima dată când îi spusese astfel, pe un ton ușor acuzator, ea râsese:

– Luxos? La mătușa Peggy? Acolo este un vast refugiu pentru animale, nu un conac! O adevărată

menajerie! Din fericire, pensionarii îmi acceptă prezența, cobaii, pisicile, câinii, papagalii și chiar ratonul. Și știi bine că mătușa Peggy suportă atât de puțin să fie servită, încât coseşte ea însăși pajiștea din jurul casei.

– Uitasem aceste mici amănunte...

– Pentru că îți convenea asta!

Revenind asupra deciziei sale în ultimul moment, mătușa Peggy mersese până la Pittsburgh pentru a asista la căsătoria Emilyei cu Harold. Măcar o dată, găsise ceremonia pe gustul său, lovitura de teatru demnă de interes și actorii perfecți. Și susținea cu entuziasm cauza celor doi iubiți...

– Nu voi mai lipsi la nici o nuntă, draga mea Emily, dacă toate se vor sfârși la fel de bine ca a ta, îi declară ea într-o zi. instalată în scaunul mare invadat de câini și pisici. La drept vorbind, ar trebui ca și micii mei prieteni să accepte să rămână singuri din când în când.

La aceste cuvinte, pisica obișnuită, negru cu alb, culcată pe genunchii săI, ridică urechile înainte de a-i arunca o privire mâhnită. Celelalte opt pisici se avântară imediat într-o sarabandă nestăpânită, în timp ce cei trei câini prezenți se ridicară în picioare.

– Vezi, Emily, cât sunt de agitați îndată ce-i amenințcă plec?

Și convinsă că-i înțelegeau cuvintele, mătușa Peggy se adresă animalelor.

– Bine, bine, dragii mei... Nu vă voi părăsi pentru aceste nunți plictisitoare...

Un concert de mieunături și de lătrături se înalță.

– Bineînțeles că nu, micuții mei! răspunse mătuța Peggy. Haide, haide, liniștiți-vă!

Emily nu se înțelegea totuși la fel de bine ca mătușa sa cu animalele, dar adora această casă mare, asociată cu cele mai frumoase amintiri din copilărie. Replica exactă a „Joslynnului", în miniatură, destinată copiilor și construită în fundul parcului, îi amintea cele mai frumoase jocuri de fetiță.

Seara, înainte de cină, se plimba deseori până la helești, puțin mai departe. De acolo, locuința impozantă părea la fel de fastuoasă ca odinioară, în vremea în care era rezidența de vară a familiei sale.

Grant muncea atât de mult încât, instalată în căsuța rustică, Emily s-ar fi simțit foarte singură și mai exact lipsită de ocupație. În timp ce la „Joslynn", îl plăcea compania veselă a mătușii sale, iar ocupațiile nu lipseau, cu toate aceste animale ce trebuia hrănite și îngrijite și această casă imensă de întreținut.

Într-o după-amiază, pe când curăța veranda de pânzele de păianjeni vechi de cel puțin zece ani, mătușa Peggy găsi soluția problemei care o frământa pe Emily: Ce putea face cu diamantul familiei Harrison?

– Sunt încă incapabilă să-i înfrunt pe Harold sau pe mama, explică ea. Dar vreau să-i scriu lui Harold. Aș fi putut evita să-l jignesc, să-l umilesc, fiind mai sinceră cu el încă de la început. Și trebuie să-i dau înapoi acest inel cât mai repede. Nu îndrăznesc să-l scot, de teamă să nu-l pierd și nu mai suport să-l port! Grant dă impresia că acest inel n-are nici o importanță.

– Este foarte important să te descotorosești de el, o asigură mătușa Peggy. Mă voi duce eu să-l duc înapoi și voi duce de asemenea și scrisoarea ta pentru Harold. I le voi da Rosalindei. Și dacă refuză să mă primească i le voi înmâna acelui bătrân nebun majordom cu aere de membru al casei regale, ofensat.

– Te va primi.

– Oh! Știu. Cum ne-ar face altfel să știm cât suferă din cauza noastră?

– Nu s-a întâmplat nimic din cauza ta, mătușă Peggy. Cu siguranță, nu te poate acuza.

– Ba da, în mod cert. Mă acuză de orice, dintotdeauna! Dar îmi este egal. Oricum, cred că

va vrea să mă vadă, deoarece sub armura sa de convenienţă, ascunde o curiozitate de nepotolit...

Mătuşa Peggy oftă.

– Numai aşa poate afla ce se întâmplă şi să-mi joace marea scenă a indignării şi a durerii... Cel mai frumos rol al vieţii sale! Ţi-am spus că această căsătorie era cea mai splendidă şi mai captivantă pe care am văzut-o vreodată? Ei bine, era în exclusivitate opera Rosalindei. Încăperea, regia, decorul, spectatorii... totul! Şi ea trebuia să trăiască momentul de glorie!

– Mă întreb dacă într-adevăr vede evenimentele în acest mod, spuse Emily, uluită.

– Totul este posibil. Priveşte la noi acum... Îndepărtăm pânzele de păianjen cu care eu trăiesc de ani de zile, cu toate că nimic nu ne obligă la această activitate lipsită de sens.

– Aici ai dreptate, spuse Emily râzând.

– Să lăsăm veranda păianjenilor, draga mea. Să mergem să bem un ceai în loc să persecutăm aceste sărmane fiinţe.

Păianjenii din verandă îşi reluară existenţa liniştită şi mătuşa Paggy plecă spre Pittsburgh cu inelul şi o lungă scrisoare pentru Harold.

În schimb, o lăsă pe Emily cu o listă interminabilă cu manii ale animalelor sale şi de îngrijiri pe care să le

dea. Pilule pentru inimă, celui mai în vârstă dintre cobai, vitamine pentru unul din papagali, cutii cu mâncare pentru cutare și cutare pisică, diverse meniuri bine precizate pentru celelalte, ficat tăiat în bucăți mici și prăjit în tigaie pentru un câine, pâine înmuiată pentru celălalt...

Emily se achită în mod conștiincios de sarcinile sale și, alegând o cameră bine luminată, așeză în sfârșit o pânză pe șevaletul pe care-l adusese din Pittsburgh. Toate animalele o urmăriră intrigate și se instalară în jurul ei.

Și pentru prima dată, încercă să picteze altceva decât buchete de flori.

Munca se dovedi teribil de dificilă și se îndoi mult de ea însăși, progresând atât de încet spre reprezentarea primei sale imagini.

Fu imediat încurajată de Grant și de mătușa Peggy și se afla în fiecare zi cu pensula și paleta în mână, în fața pânzei mari. Începea dimineața devreme și se oprea la sfârșitul după-amiezii.

În timpul acestei perioade, avu impresia că trăia ruptă de lume. Grant muncea foarte dur și uneori, seara, se întorcea prea târziu ca Emily să petreacă o clipă cu el. Se întâmpla chiar să rămână la clinică pe toată perioada weekend-ului. Timpul care le aparținea era foarte scurt și prețios.

Emily începea din nou să guste plăcerile simple ale vieții, ca mai înainte cu opt ani, în cursul acelei veri minunate la mătușa sa.

Seara făcea cu Grant plimbări prin pădure. Apoi aprindeau un foc mare în șemineu, cinau cu fripturi la grătar și vorbeau mult. Emily despre pictură, Grant despre pacienți.

Și făceau dragoste cu o pasiune mereu nouă.

Totul ar fi fost perfect dacă n-ar fi avut fiecare îndoielile sale cu privire la trecut. Vorbeau puțin despre asta. Și Emily se gândea în mod constat la Michael, fără să-i spună nimic lui Grant.

Uneori, noaptea, când el pleca înapoi la căsuță, sau pentru că-l chemase un bolnav, Emily se gândea la fiul său cu o profundă nostalgie, obsedantă și dureroasă ca o rană fizică.

Ar fi vrut să-i vorbească lui Grant despre copilul lor, dar se temea de inevitabila întoarcere a suferințelor din trecut, ca și de confruntarea cu Rosalind, care ar fi rezultat din asta. Și nu știa încă dacă relația lor era destul de puternică pentru a rezista la astfel de presiuni.

Părăsită deja de Grant, însărcinată și înspăimântată, îi ținuse piept Rosalindei fără ajutorul nimănui. Cum să se simtă oare sigură de dragostea acestui bărbat, acum, chiar dacă părea extraordinar de sincer?

Toamna se sfârși. Începuse iarna și ei tot nu îndrăzneau încă să vorbească de un angajament unul față de celălalt. Amândurora le era prea teamă...

Capitolul 10

– Îți cer să fii soția mea, Emily...

Focul trosnea în șemineu. Și vorbele rostite de Grant o paralizară pe Emily.

Fulgi de zăpadă pluteau prin aer sub un cer de plumb. Se înnoptase. În casă era cald și mirosea bine, a pui fript.

Cu toate că așteptase aceste cuvinte de atât de mult timp, Emily se simțea copleșită. Se apropie de fereastră, dorind să fie afară, în altă parte, oriunde, numai aici cu Grant, nu. În cursul acestor zece săptămâni de fericire, teama îi sporise, deoarece cu cât ezita mai mult să-i vorbească de Michael, cu atât mai mult apropia clipa în care risca să-l piardă pe Grant pentru totdeauna.

Terorizată, știa că acel moment sosise.

Desigur, înfruntaseră deja realitatea. Ca eșecul tabloului neterminat, cu toate că învățase multe lucrând la el. Sau faptul că orașul îi lipsea mai mult decât bănuise. Acceptase cu greu ca Grant să consacre atâta timp muncii sale. Și uneori, liniștea, singurătatea, îndepărtarea de toate, aproape o înnebuneau de neliniște. Și iarna de-abia începuse! N-avea nici o companie, în afară de Grant și mătușa Peggy, iar Michael îi lipsea tot mai mult. Fără să uite conflictul cu familia ei, care o frământa deși nu voia să admită. Încercase să-i ascundă toate astea lui Grant, fără să poată împiedica această neliniște să se strecoare între ei.

Toate acestea îi defilau prin minte în timp ce, din spatele ferestrei, privea zăpada. Simți căldura lui Grant înainte s-o îmbrățișeze și s-o strângă lângă el. Ca întotdeauna, era suficient s-o atingă pentru ca inima să-i tresalte. Se gândi că dacă nu va împărți viața cu Grant, va muri. În ciuda realităților cotidiene, magia relației lor era mai puternică decât oricând.

Când Grant îi mângâie părul, începu să plângă. Era minunat să se afle în brațele sale și îngrozitor să poată pierde această intimitate.

– Ce se întâmplă, draga mea? Nu spui nimic... Nu vrei să-mi fii soție? o întrebă foarte încet, cu gura în părul blond care-i cădea în cascadă Emilyei pe umeri.

Se întoarse spre el, și înăbușindu-și lacrimile, răspunse lângă umărul său:

– Ba da... vreau... dacă ești sincer...

– Dar bineînțeles că sunt sincer. Nu înțeleg ce ți s-a întâmplat în seara aceasta.

– Avem atâtea lucruri să ne spunem... înainte de a ne putea hotărî.

– Am discutat foarte mult în zece săptămâni... Știu că să trăiești aici n-a fost așa de ușor cum credeai. Dar te adaptezi minunat. Va mai trebui poate puțin timp, dar vom reuși.

– Trebuie să vorbim despre... despre trecut...

Îl simți contractându-se, dar vocea îi rămase perfect calmă.

– Credeam că suntem de acord să uităm trecutul și s-o luăm de la început. De ce să suferim redeșteptând acele amintiri?

Vocea îi era blândă, dar cuvintele spuneau că o considera vinovată de ceea ce se întâmplase și avu un acces de ostilitate, Asta pentru că el refuzase copilul și dispăruse, pentru că nu știa nimic despre Michael. Nu știa că Rosalind îl mințise. Acum, n-ar fi vorbit astfel dacă ar fi știut...

Cum oare să-i spună, după atâția ani? Cum va reacționa? În acea perioadă, nu voise copilul.

Tremura de teamă căutându-și cuvintele prin care să-i dezvăluie că avea un fiu. Se strânse mai mult lângă el, avidă de căldura sa.

– Te simți mai bine? o întrebă el tandru, mângâindu-i obrazul.

– Mă consideri stupidă, nu-i așa? murmură ea.

– Nu.

Reuși să se elibereze din brațele lui.

– Acum mă simt bine, îl asigură, fără să-l privească. Și se apropie de foc.

– Nu suntem obligați să vorbim acum despre trecut, spuse el. Nu te simți destul de bine pentru asta.

– Ba da, ba da.

„Cum să încep? se întrebă ea. Grant este un mic lucru pe care am omis să ți-l aduc la cunoștință. Are șapte ani și părul la fel de negru ca tine..."

– Ei bine, te las să începi.

–Da... Sper că vei înțelege de ce nu ți-am vorbit despre asta mai înainte.

– Voi înțelege, sunt sigur, spuse el rezemându-se cu spatele de fereastră.

Emily își făcu curaj.

– Când mama ți-a spus, acum opt ani, că am făcut un avort, te-a mințit.

El se îndreptă imediat și afmosfera deveni pe loc tensionată. Se uita la ea fix, cu o privire năucită, ca și când, doborât de o lovitură de pumn, nu înțelegea încă ce i se întâmplase. Chipul îi deveni livid și fața întunecată de mânie.

– Mama pretindea că asta simplifica lucrurile... pentru toată lumea. Tu nu voiai un copil și...

– Ce spui? întrebă el cu o voce schimbată.

– Că am un copil. Oh! Știu că nu-l voiai, dar eu l-am dorit pe fiul nostru, în ciuda a tot ceea ce ai făcut!

– Fiul nostru! explodă el.

Dintr-o săritură fu lângă ea, dominând-o cu statura și privirea sălbatică. Își strânse degetele pe brațul Emilyei, strivindu-i carnea ca niște lame de oțel. Tremura de groază în fața unei asemenea violențe, în timp ce el o privea ca și când n-o cunoștea.

– Tu și mama ta m-ați despărțit de fiul meu timp de opt ani!

– Ce puteam face? N-aveam de ales.

– Alegere! Ce alegere? Mă credeam în stare să-ți iert orice. Ei bine, nu, Emily, nu pot. Asta nu! Niciodată!

Cu un nod în gât de teamă ea căuta aer, se sufoca. Acest necunoscut nu simțea dragoste pentru ea. Tocmai îl pierduse pe Grant, pe el, dragostea lui, totul. Într-un acces de disperare, înfruntă mânia însoțitorului său.

– Grant, dacă m-ai asculta, ți-aș putea explica...

– Nu spune nimic! urlă el, nebun de furie. Nu vreau să-ți mai aud vocea, numai blândețe și inocență. Cum poți fi oare de un egoism atât de orb, atât de monstruos?

– Eu?

Îl privi cu insistență la rândul ei, spaima și durerea dispărându-i la nedreptatea acestei acuzații.

– Unde este? Ce-ai făcut cu fiul meu? reluă el cu duritate zgâlțâind-o, cu mâinile biciuite de părul lung al Emilyei. L-ai dat unor necunoscuți? Prin acele agenții care fac să fie adoptați în mod discret bastarzii din societatea bună?

Emily îl privea atent, îngrozită, mută de stupoare.

– Răspunde-mi! Ce-ai făcut cu fiul meu?

– Sora mea Lisa, l-a luat la ea... până la moartea sa, împreună cu soțul, într-un accident, îi răspunse cu o voce fără inflexiuni. Mama are tutela lui Michael... până mă căsătoresc eu.

– Michael... numele tatălui meu.

Grant se calmă. O clipă, își uită mânia împotriva Emilyei, ușurat că fiul său nu fusese adoptat și că purta acest prenume.

– L-ai numit astfel din cauza tatălui meu?

– Da.

– Cum arată? Cui îi seamănă Michael?

– Ție.

– Vorbește-mi despre modalitatea acestei tutele.

– Sora mea a lăsat prin testament tutela lui Michael mamei, până mă voi căsători eu. Atâta tot. Pentru acest motiv mă căsătoream cu Harold, pentru a-i da lui

Michael un cămin, un tată... pentru a fi mama sa... în sfârșit... pentru ca el să trăiască lângă mine.

– Ce sacrificiu admirabil! Căsătorindu-te cu un om bogat, dându-i-l drept tată lui Michael, îmi furai fiul, asigurându-ți o viață în lux. Câtă abnegație!

– Banii lui Harold n-au avut niciodată importanță pentru mine.

– Baliverne! Și dacă nu te-aș fi împiedicat să te căsătorești, ar fi fost deja tatăl fiului meu.

– Dar tu nu voiai acest copil, Grant!

– Cum îndrăznești să afirmi că mi-am respins propriul fiu, când nici nu știam că există?

– Când Rosalind te-a anunțat că eram însărcinată, tu...

– Rosalind nu mi-a spus niciodată așa ceva și tu știi!

Emily îl privea complet pierdută.

– A făcut-o, Grant! Ți-a spus!

Grant cercetă chipul frumos al Emilyei ridicat spre el și văzu că suferea de moarte, regreta, se îndoia și că-l iubea.

Oare Rosalind îi minți pe amândoi? Alungă imediat din minte această speranță. De ce s-o facă responsabilă pe Rosalind de toate confuziile și să vrea s-o cruțe pe Emily?

– Nu, ea nu mi-a spus nimic, răspunse brusc calm. Și nici tu.

– Dar credeam că ea...

– Ai fi putut să-mi spui tu însăți.

– M-a îndepărtat din Pittsburgh și nu știam unde erai.

– Rosalind știa.

Mințea el, sau Rosalind îi ascunsese adevărul în toți acești ani? Emily se gândi că mama sa nu mințea niciodată, spre deosebire de un bărbat tânăr, tată înainte de vreme împotriva voinței sale... Pe cine să creadă? Trăise cu certitudinea trădării timp de opt ani, păstrând în sinea sa, în taină, speranța că se înșelase. Atunci de ce, acum, în pofida furiei lui Grant, îi venea greu să creadă în sinceritatea sa? Dar dacă el spunea adevărul, ea se va detesta pentru acei ani pierduți, pentru că se îndoise și-l trădase...

– Ce vom face? Nu știu ce să mai cred!

– Este foarte simplu, Emily. Te vei căsători cu mine. Indiferent dacă vrei sau nu, pentru că îmi vreau fiul. Nu văd nici un mijloc mai bun de a-l recupera.

– Dar acum, știi bine, nu mai dorești să te căsătorești cu mine...

– Nu este vorba despre sentimentele mele pentru tine, ci de fiul meu. Și tu mi-l vei înapoia.

– Nu pot...

– N-ai de ales. Spune că te vei căsători cu mine! Spune-o!

– Nu, nu așa. Niciodată.

– Atunci, voi lupta și treptat, voi obține tutela fiului meu.

Îi dădu drumul, cu o înfățișare, dintr-o dată foarte nefericită. Emily știa că dacă nu se căsătorea cu el, îi va fi imposibil să-l obțină pe Michael. Armata de avocați a familiei Bainbridge nu-i va da nici o șansă de a câștiga.

– Mă căsătoresc cu tine, Grant, murmură ea. Dar mă îndoiesc că ne vom găsi fericirea în aceste condiții.

– Cum să sper la fericire lângă o femeie care nu m-a considerat capabil să fiu tatăl fiului meu?

Cu aceste cuvinte, ieși din casă, în ninsoare, lăsând-o pe Emily cu dureroasa ei singurătate.

Capitolul 11

Emily de-abia îl văzu pe Grant până la căsătoria lor, care avu loc în cea mai apropiată localitate, o săptămână mai târziu.

Nimeni, nici chiar mătușa Peggy, nu fusese invitat. Oare îi era rușine că se căsătorea cu Emily? Doi necunoscuți, solicitați pe stradă, le serviră de martori.

Căsătoria religioasă fusese singura pretenție a Emilyei, dar nu-și imaginasse că aceasta se va face în acea sacristie, o încăpere mică, groaznică, fără ferestre. Nu va uita niciodată covorul uzat, plin de pete, pictura scorojită a pereților, curenții de aer care îi înghețară gleznele, nici vuietul vântului prin copacii desfrunziți, afară, în acel lugubru sfârșit de după-amiază.

În timpul ceremoniei, Grant, foarte țeapăn lângă ea, avu grijă să n-o atingă. Fără s-o privească, rosti cu

o voce indiferentă jurământul obișnuit. Îmbrăcat într-un costum bleumarin pe sub haina de oaie, nu arătă nici cea mai mică emoție.

Când în sfârșit, fură declarați soț și soție, se întoarse spre ea pentru prima oară și atunci zări o infimă licărire de tandrețe în privirea întunecată. Se îndepărtă curând.

De ce oare avea atâta ciudă pe ea? De ce părea că o urăște? Nu mai simțea dragoste pentru ea? Nu-și dădea seama oare, că și el avea partea sa de responsabilitate în drama lor și că ea îl iertase?

Emily nu avea decât o dorință: să fugă de acest simulacru de căsătorie pe care el i-o impusese, să părăsească acea încăpere oribilă. Dar el îi atinsese ușor și cu răceală buzele. Emily își stăpâni lacrimile.

Ieșiră din biserică și se instalară în mașină. Grant demară fără nici un cuvânt. La capătul răbdării, Emily de-abia îndrăznea să respire. Tăcuți, străbătură localitatea, afundându-se în zăpadă. Ajungând la șosea, Grant angajă brusc mașina pe aleea ce ducea spre motel. Proiectată spre el, Emily se îndepărtă rapid.

– Ce faci? îl întrebă cu nervozitate.

Fără să răspundă, el merse de-a lungul ușilor aliniate sub streașină și se opri în fața ultimei, cea mai îndepărtată de recepție. Acolo, scoase din buzunar o cheie mică, galbenă. Reținuse o cameră fără să-i spună Emilyei...

– Ai uitat că aceasta este noaptea nunții noastre? îi spuse pe un ton glacial.

– Dar de ce... aici?

– De ce nu?

Ea roși, zărindu-i ochii strălucitori. El o prinse deja de umeri și o atrase spre sine. Emily simți căldura trupului puternic și, fără voia ei, simțurile i se aprinseră.

– Acum am niște drepturi asupra ta, adăugă el, strecurându-și mâna sub mantoul gros al Emilyei. Iau ceea ce îmi aparține în mod legal.

Emily lupta în zadar împotriva dorinței ce punea stăpânire pe ea, în timp ce simțea răsuflarea lui Grant trecându-i peste frunte.

– Dar de ce, Grant? Tu... nu mă mai vrei, bâigui ea.

– N-am spus niciodată asta. Aș vrea atât de mult să nu mă mai gândesc la tine, să nu te mai doresc...

Era profund conștientă de acest avânt senzual, de această pasiune înverșunată care-i împingea unul spre celălalt și pe care nu știuseră niciodată s-o controleze. Îi era foarte cald, apoi foarte frig, și își pierdu răsuflarea când gura fierbinte a lui Grant o strivi pe a sa.

Pentru că se zbătea, se lovi de mușchii de oțel ai brațelor, de pieptul ca o stâncă ce o ținea prizonieră.

Brusc lipsită de puteri, nu mai luptă și depuse armele în fața propriei sale dorințe nestăpânite. Cu o mână în părul lui Grant, răspunse sărutului său.

El se îndepărtă cu bruschețe.

– Să intrăm în camera aceasta, declară el.

– Nu, toate astea sunt absurde... Tu nu mă mai iubești, spuse ea în șoaptă, deși conștientă, în pofida extremei sale tulburări, de neînsemnătatea acestui argument.

– Nu este vorba de dragoste, ci de consumarea căsătoriei noastre, îi replică el trist. Ești soția mea, nu-i așa? Nu-i voi oferi Rosalindei nici măcar un cartuș pentru a se angaja în luptă împotriva mea. Iată de ce trebuie să facem dragoste, fie că-mi place sau nu.

– Te rog, Grant...

– Asta nu mă amuză mai mult decât pe tine.

Coborî din mașină și o înconjură. Fără s-o privească pe Emily, îi deschise portiera.

Ea îl urmă, plângând.

În cameră era frig și el aprinse radiatorul electric. Încăperea era sinistră, prost luminată de o singură lampă cu abajur bej, cu un tapet cu floricele galbene și portocalii, perdele brune uzate și o mochetă verde aprins, roasă.

Nemișcată lângă ușă, consternată, Emily îl observa pe Grant. El privi atent o clipă cele două fotolii din lemn, paturile identice acoperite cu pături ecosez și despărțite printr-o masă cu un picior mai scurt pe care era așezată lampa. Apoi catadicsi să-i arunce o privire Emilyei.

– Dezbracă-te, îi ordonă pe un ton indiferent pe care îl avea probabil față de pacienții săi.

El își desfăcu cravata, își scoase haina de oaie și pe cea de la costum, cămașa, aruncându-le una după alta pe fotoliu.

Incapabilă să se miște, năucită, Emily îl contempla. El își desfăcu catarama curelei.

– Ei bine, ce aștepți oare? o întrebă cu duritate.

– Nu pot, mărturisi ea cu un murmur neliniștit.

Veni spre ea cu mersul său suplu, o luă în brațe și o strânse o clipă lângă el. Contactul cu această piele goală sub degetele sale tremurătoare reaprinse în ea o puternică dorință. Inspiră adânc, luptând împotriva agitației simțurilor sale.

Și încet, el îi scoase hainele.

– Lasă-mă! Nu, Grant... suspină ea împărțită între dorință și spaimă, sperând să trezească mila soțului său.

Dar era deja goală.

El o mângâie cu degete pricepute, până când gemând, se cambră spre el. În acel moment, terminând rapid să se dezbrace, el o ridică în brațe și o așeză pe unul din cele două paturi identice.

Și fără să aștepte, acoperi goliciunea ca fildeșul a Emilyei cu trupul său puternic.

Ea nu găsi decât o singură ieșire, un singur mod de a-și exprima refuzul; să rămână complet inertă. Grant nu-și va schimba atitudinea decât dacă nu va mai manifesta nici o dorință.

El o sărută pe tot corpul cu un fel de furie și reuși cu mare greutate să rămână pasivă. Va ceda, însă el de îndreptă.

– N-ai să reușești, Emily, îi declară.

– Ce vrei să spui? îl întrebă ea descumpănită și speriată.

– Să reziști mult timp în rolul de soție frigidă, resemnată să suporte pretențiile soțului. Ești mult prea pasională.

Ea păli.

– Vreau să te iubesc, murmură ea, și să mă iubești...

– Uită iubirea, Emily, atât a mea, cât și a ta.

Se aplecă din nou asupra ei, acoperindu-i sânii cu sărutări fierbinți. Curând, ea gemea, apoi strigă sub impulsul delicios al unei intense plăceri.

– Ești a mea, șopti Grant și am intenția să te posed.

– Nu! Nu așa! Nu pot...

Se zbătu din toate puterile, dar în zadar. Pretutindeni unde loveau pumnii săi, nu întâlnea decât mușchi tari ca piatra. El o ținea fără greutate și-l simțea înfiorându-se, atât de fiecare lovitură pe care i-o dădea. Așa că, pentru a continua să-l sfideze, încetă să se mai revolte și nu mai mișcă.

Întins peste ea, rămase o clipă nemișcat, apoi se mișcă brusc. Cuprinsă de panică, ea se cambră și el o pătrunse.

Cu ochii închiși, uitând de toate, Emily dansa deja în același ritm cu el.

În izbucnirea lor de pasiune, ea strigă numele lui Grant și dragostea pentru el. Și, cu respirația tăiată își întoarseră spatele.

După o clipă, ea simți o nevoie enormă ca brațele sale s-o mângâie. Îi aruncă o scurtă privire. Cu mâinile încrucișate sub ceafă și ochii ațintiți în tavan, Grant avea o înfățișare extrem de tristă.

Ce se va întâmpla oare cu ei? Se vor mai regăsi vreodată? Nu îndrăzni să întindă mâna spre el, nu găsi nici măcar cuvintele capabile să-l miște.

Emily închise ochii, epuizată.

***

Conacul din cărămidă roșie cu coloane albe apăru la capătul aleii, printre ramurile desfrunzite și acoperite cu zăpadă ale copacilor. Mașina veche a lui Grant se apropia voinicește de reședința bogată a familiei Bainbridge. Zărind casa familială, Emily avu impresia îngrozitoare că se apropia de plutonul de execuție.

Privi chipul soțului său, impasibil ca o mască de bronz. Nu spusese nimic de la plecarea lor, și de-abia câteva cuvinte în ajun, la întoarcerea în casa rustică, atunci când îi lăsase patul Emilyei, pentru a se instala pe canapeaua din salon.

Grant opri mașina în fața ușii mari din stejar.

– Pregătită? o întrebă.

– Ar fi trebuit să telefonăm înainte de-a veni, Grant.

– Și să pierd avantajul surprizei? Cea mai bună armă a mea împotriva Rosalindei?

Un fior de îngrijorare o străbătu pe Emily, care își imagină furia mamei sale. Închise ochii și în acel moment simți brațul lui Grant pe umeri. O atrase către el.

– Totul va merge bine, iubito. Ai încredere în mine, îi șopti cu amabilitate.

O sărută pe frunte cu tandrețe, coborî din mașină și-i deschise portiera. Suind treptele din fața verandei, o luă de braț.

Grant sună. William, bătrânul majordom, îi întâmpină.

– Bună ziua, domnișoară Bainbridge.

– Doamnă Nichols, îl corectă Grant cu asprime.

William de-abia ridică dintr-o sprânceană și-l măsură din cap până în picioare pe Grant, cu aerul său de prinț ofensat, cum spunea mătușa Peggy.

– Doamna Bainbridge este aici? întrebă Grant.

– Doamna se odihnește.

– Vrei să ne anunți?

– Desigur, domnule Nichols, spuse William lăsându-i să intre.

Merse în fața lor până în salonul Ludovic al XV-lea și dispăru.

Emily se prăbuși într-un fotoliu, în timp ce Grant se învârtea prin încăpere ca o fiară în cușcă, pășind pe covoarele prețioase cu cizmele lui mari. Își scoase haina de oaie și o puse pe un fotoliu.

Emily își dorea cu disperare să se calmeze. Oftă când în sfârșit se opri în fața tabloului întunecat agățat deasupra ei. Se aplecă și căută semnătura pictorului.

– Hildenbrand, domnule Nichols, Howard Logan Hildenbrand, declară tacticos din ușă Rosalind. Un pictor celebru, dar îmi imaginez că nu sunteți foarte expert în materie de artă, adăugă cu aroganță.

Cu chipul întunecat de mânie, el se întoarse spre Rosalind.

– Bună ziua, Emily, continuă aceasta. Mă întrebam când te vei hotărî să te întorci... și să-ți asumi consecințele comportării tale dezastruoase. De altfel, nu pari prea fericită.

Emily deveni albă ca varul, neștiind ce să spună. Dar Rosalind se întoarse deja spre Grant, dezaprobând în mod deschis bluzonul și pantalonii lui din blugi, puloverul pe gât și cizmele sale... El nu respecta regulile jocului și nu știa, de fapt, cum să se comporte. În afară de asta, nu era complet insensibilă la lățimea impresionantă a spatelui său și la înfățișarea bărbătească, și această breșă în sistemul său de apărare o destabiliză.

– S-ar putea spune că persoana mea nu vă face plăcere, spuse el pe un ton distant.

– Este puțin spus, îl asigură Rosalind. Ați încercat deja să stricați viața fiicei mele. De data aceasta, se pare că ați reușit.

Rosalind arătă spre haina din piele de oaie pusă pe fotoliu.

– Ați fi putut să-i dați această haină lui William, adăugă ea.

Grant luă haina și și-o aruncă pe un umăr.

– Nu sunt obișnuit cu majordomi, nici să fiu servit, îi explică foarte calm.

– Inutil s-o precizați, replică Rosalind privind insistent cizmele lui Grant.

– Încercați să mă faceți să înțeleg că nu aparțin lumii Emilyei?

– Într-adevăr.

– Nici nu doresc să fac parte din ea, doamnă Bainbridge. Viața pe care mi-am ales-o n-are nimic de-a face cu existența într-un mormânt ca această casă, nici nu micile dumneavoastră jocuri prin care manipulați viețile celorlalți.

– Și care este această viață superioară pe care v-ați ales-o?

– Sunt medic.

Rosalind nu-și putu ascunde mirarea.

– Un medic de țară, care nu se preocupă să câștige bani.

– Adevărat? V-ați descurat bine de la ultima noastră întâlnire. În acea perioadă, nu aveați nici un ban

pentru studii și trebuia să vă ajutați familia. Ați ieșit foarte bine din toate astea, pentru un bărbat care disprețuiește banii. Este cunoscut că medicii mor rareori de foame.

– Mi-am făcut studiile și mi-am ajutat mama lucrând cu jumătate de normă. Și când mama a putut face un împrumut, am plecat în Africa, să lucrez într-un spital din junglă.

– V-ați sacrificat pentru lumea a treia? Ce generozitate?

– Nu. Asta era pur și simplu ceea ce doream să fac.

– Vă cred pe cuvânt, doctore Nichols și, cu siguranță, erați mai în largul dumneavoastră în junglă decât într-o țară civilizată. Dar presupun că n-ați venit să-mi vorbiți despre cariera dumneavoastră medicală... de ce sunteți aici? Ce vreți? Iar bani?

– Știți că n-am acceptat niciodată banii dumneavoastră!

Cu aerul amenințător, făcu un pas spre Rosalind. Văzând-o că nu se dă înapoi speriată, rămase în loc.

– Am venit să-l iau pe Michael, fiul meu, spuse el în cele din urmă.

– Și mi-l cereți pentru că știți că voi plăti ca să-l păstrez.

Grant rămase de un calm înspăimântător. În acel moment, Emily se temu de ce era mai rău, dacă mama sa continua să-l scoată din sărite. Se ridică și interveni între ei.

– De ce spui asta, mamă? începu ea blând. Te înșeli. Tu nu-l cunoști pe Grant la fel de bine ca mine. Este foarte diferit de ceea ce crezi tu... L-am văzut îngrijind copii, persoane în vârstă. Toată lumea îl adoră pentru că este medic și de asemenea un om extraordinar. Se dăruiește muncii sale, îngrijește, ușurează suferințele, ajută oamenii, chiar dacă n-au cu ce să-l plătească.

Rosalind își privea fiica atent, cu o furie stăpânită cu mare greutate. Și pentru că Emily se uita la mama sa, nu putu vedea privirea uimită a lui Grant, mai întâi surprinsă, apoi strălucind de bucurie, de dragoste, înainte de a se întuneca din nou.

Și brusc, Emily se îndoi că mama sa va putea înțelege vreodată, astfel închisă în lumea sa prea îngustă, pentru a accepta un alt adevăr decât al său. La această descoperire, suspină și se aruncă în brațele lui Grant. Departe de a o respinge, o luă lângă el și cu un gest excesiv de posesiv, o strânse în brațe.

– Nici unul dintre voi nu-l va avea vreodată pe Michael, declară Rosalind cu răceală.

– Unde este, doamnă Bainbridge?

– Departe de aici! Intern într-o școală.

– Mamă! oh! Nu... Nu este adevărat!

– În calitate de tutore legal, am acționat spre interesul lui Michael. Este un internat excelent, foarte elegant. Și foarte scump.

– Cunosc eu internatele tale foarte scumpe, mamă.

– Totuși, tu n-ai trăit suficient timp acolo, fiica mea. Nu voi comite aceeași greșeală cu Michael.

– Vă amintesc faptul că nu mai aveți nici un drept asupra lui Michael, doamnă Bainbridge, interveni Grant. Dacă nu-mi dați fiul, îi veți pierde în același timp și pe Michael și pe Emily.

– Cine sunteți dumneavoastră pentru a pune la îndoială drepturile mele asupra educației lui Michael? Ce-ați făcut pentru el timp de opt ani? Eu l-am crescut, ceea ce m-a costat destui bani. Am în mod legal tutela acestui copil.

– Nu, acum nu. Emily este soția mea și prin această căsătorie cu mine, în fața legii devine mama sa. Cât despre cei opt ani trecuți... nu știam că am un fiu, pentru că nimeni nu m-a anunțat! Acum când o știu, sunt gata să vă înapoiez fiecare bănuț cheltuit pentru el. Timp de opt ani, am fost lipsit de fiul meu! Nu mi s-a dat niciodată o șansă să mă ocup de el!

– Și ce-ați fi făcut? Nu aveați de oferit nimic fiicei mele sau fiului dumneavoastră, în afara unei vieți mizerabile! Mama dumneavoastră avea nevoie de o operație costisitoare pe care erați incapabil să i-o oferiți!

Rosalind făcu o pauză înainte de a adăuga:

– N-ați fi fost nimic fără mine! Ați plătit operația mamei și v-ați finanțat studiile cu cecul pe care eu l-am dat familiei dumneavoastră pentru a dispărea din viața Emilyei.

Rosalind scoase din buzunar fotocopia unui cec și-l puse între degetele tremurătoare ale Emilyei.

– Priviți, iată dovada generozității mele față de dumneavoastră! încheie ea.

Emily avu doar timp să citească numele de Nichols și suma totală a cecului - zece mii de dolari - pe bucata de hârtie, înainte ca Grant să i-o ia din mână pentru arunca el însuși o privire.

Întoarse cecul, examină semnătura de pe spate și Emily îi văzu expresia schimbându-se. Părea tulburat, descumpănit, uluit...

– Nu este adevărat, Grant. N-ai acceptat acești bani ca să nu mă mai vezi, nu-i așa? murmură ea.

Chipul luiGrant se înăspri.

– Dacă tu mă întrebi asta, îi răspunse printre dinți, înseamnă că nu mai există nici o speranță pentru noi.

O respinse și i se adresă Rosalindei.

– Cât despre dumneavoastră, doamnă Bainbridge, n-ați scăpat de mine!

Emily își ascunse fața în mâini.

Auzi pașii lui Grant pe parchetul din salon, apoi pocnetul cizmelor sale pe dalele din marmură din hol.

Când ridică ochii, el dispăruse.

În picioare în fața ei, Rosalind privea cu un zâmbet triumfător, dar mai ales trist. Emily se gândi că să ia banii era o teribilă responsabilitate. Se puteau cumpăra ființe, să te descotorosești de ele, să le

manipulezi, să faci negoț cu viețile, sentimentele, sufletele lor. Poate că Grant acceptase cecul, dar numai împins de necesitate, pentru a-și salva mama, pentru a supraviețui... Și Rosalind mizase pe această nevoie disperată de bani.

Într-o fracțiune de secundă, Emily știu ce trebuia să facă, îl va urma pe Grant. Cu timpul, îi va ierta totul, pentru că-l iubea prea mult ca să trăiască fără el.

– Grant!

El îi auzi strigătul și acceleră pasul. Aproape imediat ieși din casă.

Ușa de la intrare se trânti cu violență, ca închisă de tornadă.

Cu obrajii șiroind de lacrimi, Emily alergă după el.

– Grant! Așteaptă-mă!

Deschise ușa. Aerul rece pătrunse în hol făcând să-i zboare fusta peste picioare. Grant plecase fără ea.

Mașina albastră se îndepărta printre copaci și dispărea la capătul aleii.

Capitolul 12

– Spune-mi adevărul, mamă. Trebuie să știu exact ce s-a întâmplat.

Acele cuvinte răsunară ca o lovitură de bici în liniștea din salon. Așezată într-un fotoliu, Rosalind tresări și ridică ochii spre silueta delicată care sta, foarte dreaptă, în ușă. Un fior de inexplicabilă teamă o străbătu, în timp ce, în aceeași clipă, simți un sentiment de dragoste și mândrie față de fiica sa. Pentru prima dată, Emily era cu adevărat tânăra femeie rafinată, înfloritoare și plină de siguranță care-și dorea ea să fie de atâția ani.

– Ce vrei să spui? întrebă Rosalind.

– Dacă dorești ca relația noastră să continue, ai face bine să-mi dezvălui ce s-a întâmplat cu adevărat, acum opt ani.

Vocea Emilyei, calmul din ochii albaștri nu mai trădau vulnerabilitatea atât de cunoscută Rosalindei și

aceasta avu sentimentul că a pierdut, ca toate mamele când descoperă că proprii copii au devenit adulți. Descumpănită, se simțea foarte stânjenită în fața acestei Emily necunoscute.

– Vei alege să trăiești cu Grant Nichols mai degrabă decât să-mi respecți părerea, cea a familiei tale? întrebă Rosalind pe un ton acuzator destinat s-o învinovățească pe Emily cu anticipație pentru această trădare de neconceput.

Dar Emily înălță capul, privind-o cu aceeași hotărâre calmă, fără umbră de vinovăție.

– N-am de ales, mamă, îi răspunse cu o voce blândă. Îl iubesc prea mult pe Grant pentru a renunța la el. Dacă nu-mi vorbești, mă duc imediat după el și nu mă voi mai întoarce niciodată.

Tăcu o clipă, apoi adăugă:

– Decât doar pentru a-l lua pe Michael. Și dacă Grant nu mă mai vrea, mă voi bate să-l recuceresc. Nu voi mai permite ca tu, sau indiferent cine altcineva, să-mi hotărască viața în locul meu. Am făcut greșeli, dar am fost prima lor victimă. Și tentativele tale de a acoperi totul, de a face ca și când nimic nu se întâmplase, n-a făcut decât să înrăutățească lucrurile. Vezi, mamă, nu sunt femeie adultă decât de când Grant a ieșit din această încăpere, acum un minut. Și tocmai am înțeles că viața mea pe acest pământ n-are avea sens decât dacă mi-o asum eu însămi. Eu sunt eu, mamă! Eu nu sunt ca tine...

Tăcu din nou, așteptând ca mama sa să reacționeze. Cum aceasta o privea atent, prea stupefiată pentru a scoate un sunet, Emily reluă:

– Știu părerea ta despre Grant, totuși este un bărbat minunat. L-am rănit, dar mă iubește, o știu. Și eu îl iubesc! Am certitudinea că vom fi fericiți, dacă ne mai dăm o șansă.

Emily se apropie de mama sa, se ghemui la genunchii săi și-i luă mâna.

– Înțelege-mă, mamă. Tu nu poți să gândești pentru mine, să iubești, să trăiești în locul meu. Și eu sunt mamă și de opt ani o ascund tuturor, chiar și fiului meu, pentru că este nepotrivit în ochii tăi. Îți dai seama ce înseamnă asta?

Lăsând mâna Rosalindei, se așeză pe covor și continuă cu vehemență.

– M-am săturat de această viață falsă! Și să pictez buchete de flori și de toate acele povești cu furculițele...

– Cu furculițele?

Întreruptă din avântul său, Emily răspunse cu un zâmbet ușor și reluă mai calmă:

– Spune-mi ce s-a întâmplat, acum opt ani. M-ai mințit în legătură cu Grant?

Ochii cenușii ai Rosalindei îi scrutară pe cei ai fiicei sale și nu citiră în ei decât fermitate și curaj. În pofida stupoarei, tristeții și a fricii sale pentru viitor, o privea fără să-și poată ascunde o admirație și un respect complet nou.

– Emily, indiferent ce am putut face, te-am iubit mereu, o asigură cu o voce slabă.

– Știu, mamă.

– Am crezut că fac bine, sigură că Grant nu era decât o aventură trecătoare. Erai atât de tânără și, el părea atât de puțin făcut pentru tine... Apoi am învățat să-l cunosc și am înțeles că mă înșelasem în privința asta...

– Cum asta?

– N-am văzut niciodată pe nimeni atât de înflăcărat și de încăpățânat ca el. Un bărbat deloc comod, te asigur... Sărac, nebun de mânie, foarte mândru... Nu m-ar fi lăsat să vă ajut, să vă fac viața mai ușoară, dacă te lua de soție. N-ar fi acceptat un bănuț. Pentru mine, să consimt la această căsătorie, însemna să te las pradă sărăciei, luptei pentru supraviețuire... pe tine, fetița mea atât de răsfățată. Erai încă o copilă.

Emily oftă, își înțelegea mama.

– Ai fără îndoială dreptate, recunoscu ea. Ai hotărât pentru mine și asta m-a liniștit. Dacă nu, aș fi reacționat altfel... Dar acel cec, pentru ca el să dispară?

În încurcătura sa, Rosalind lăsă ochii în jos.

– Grant n-a știut niciodată nimic despre el, până astăzi, mărturisi ea.

– Dar, totuși…

– A refuzat să renunțe să te ia de soție cu o încăpățânare... care în pofida a tot, dovedea niște

calități excepționale. Am făcut atunci mica mea anchetă. Și am descoperit că studia medicina și că reușise în mod strălucit. Profesorii nu conteneau cu laudele în legătură cu el, dând asigurări că va fi un medic minunat. Cunoscându-i dificultățile financiare, știind că mândria îi va interzice să accepte bani, nu puteam să-l ajut decât printr-o donație anonimă.

– Oh...

– Într-o zi, mi-am făcut curaj și m-am dus s-o văd pe mama sa. La urma urmei, Grant era tatăl viitorului meu nepot. Doamna Nichols suferea de o boală foarte gravă. A refuzat să-i dau bani. Și a trebuit să mă refer la orgoliul său matern pentru a o face să cedeze. Grant și-ar fi abandonat studiile pentru ca ei să nu-i lipsească nimic.

– Așadar, datorită ție este medic...

Emily îmbrățișă genunchii mamei sale și își puse capul pe ei. Rămaseră o clipă în tăcere, în timp ce Rosalind îi mângâia ușor părul.

– Nu, draga mea, eu doar l-am ajutat, precizează Rosalind. Când ai o tenacitate ca a lui și un redutabil spirit practic, nu renunți la nimic, niciodată.

– Atunci, a căutat să mă revadă...

– Oh! De foarte, foarte multe ori. Prima dată când a venit, erai plecată cu tatăl tău. Eram îngrozită la ideea că te-ai putea întoarce înainte de-al convinge să plece. De aceea, te-am trimis departe de aici.

– Dar unde era în noaptea în care ai venit să mă iei de la mătușa Peggy și în care am găsit casa din pădure pustie?

– Mama sa era foarte bolnavă, fusese internată în spital și plecase la Pittsburgh. Îți anunțase asta printr-o scrisoare, pusă pe masa din bucătărie. Eu am intrat prima în casă, îți amintești? Am găsit scrisoarea și am rupt-o.

– Mamă...

– Nu sunt mândră de mine... În altă ordine de idei, mărturisesc că nu sunt încântată că te-ai căsătorit cu el, în locul lui Harold. Dar, draga mea, pentru că-l iubești atât de mult, du-te după el. Îți voi spune unde este Michael, ca să vă duceți să-l luați. Mi-e teamă că nu se simte prea bine în acel internat... Poți împrumuta mașina mea, desigur.

– Mulțumesc, mamă.

– Grant este un tânăr frumos, seducător... în felul său puțin cam aspru, remarcă Rosalind. Știu, Michael este la fel de încăpățânat ca el. Mă întreb cum va primi Grant asta... Nu-ți va fi ușor, draga mea...

Emily o privi cu un zâmbet înduioșat.

– Să n-ai nici o grijă, mă voi descurca, mamă, o asigură ea. Tu m-ai obișnuit să trăiesc lângă personalități puternice.

Emily se afla la volanul Mercedesului imaculat al mamei sale, care te făcea să te gândești la o imensă pisică albă ce se deplasa cu prudență pe străzile înguste. Casele care mărgineau șoseaua acoperită de polei semănau cu niște cutii, toate la fel, și lipite unele de altele de-a lungul trotuarului. Cu toată izolarea fonică a Mercedesului, Emily auzi șuieratul strident al unui tren și zgomotul vagoanelor de marfă pe o cale ferată foarte apropiată.

Nu cunoștea acest cartier din Pittsburgh și trebuise să se oprească deja de mai multe ori pentru a consulta planul orașului. Dintr-odată, zări ceea ce căuta...

Inima îi tresăltă de bucurie dar și de neliniște când recunoscu mașina albastră a lui Grant parcată în fața unei case. Opri Mercedesul în apropiere, coborî și se îndreptă spre ușa casei.

După o clipă de ezitare, ciocăni. Trei bătăi ușoare. Cu inima palpitând, așteptă.

Cel care-i deschise fu Grant. O privi cu răceală. Fără o vorbă, se dădu într-o parte pentru a o lăsa să intre.

Ea pătrunse în camera de zi. O încăpere primitoare, confortabilă, cu o atmosferă călduroasă. Încăperea vecină era probabil bucătăria, dacă dădeai crezare mirosului de pui fript și de cartofi prăjiți, ce venea de acolo. Se auzea vorbind o femeie printre vocile subțiri de copii, care păreau numeroși.

Grant o ajută pe Emily să-i scoată mantoul, pe care îl agață într-un cuier în perete.

– Oh! mulțumesc... murmură ea. Grant, am venit...

Tăcu, având un nod în gât, gata să plângă și ridică spre el o privire imploratoare. El o privi o clipă în tăcere și inima i se înduioșă în fața chipului delicat și tulburat, a acelor ochi albaștri strălucind de neliniște.

– Nu trebuia să vii, îi spuse cu blândețe.

– Ba da, pentru că nu pot trăi fără tine, Grant.

– Ai putut totuși trăi fără mine opt ani, ba chiar erai gata să te căsătorești cu un bărbat bogat, îi aminti el, cu o voce și mai blândă. Mama ta n-a greșit, Emily, când a afirmat că eu n-am avut niciodată nimic să vă ofer, ție și lui Michael.

– Știi că nu este adevărat. Nu trebuie să crezi tot ce spune mama.

– Știu, dar uneori mă gândesc că ești de părerea ei.

— Mama este în stare să spună orice, singurul scop fiind să aibă dreptate și fără să se preocupe de răul pe care-l poate face. Cu toate acestea, este capabilă și să se îngrijească de alții, să fie foarte atentă... știi, Grant, ea regretă sincer ceea ce s-a întâmplat.

În acea clipă, o femeie cu forme pline și fața plăcută, încadrată de bucle scurte cărunte, ieși din bucătărie și se apropie de ei.

– Bună ziua! spuse ea cu veselie.

Îi întinse mâna lui Emily, care i-o strânse.

– Sunteți mama lui Grant... Eu sunt Emily.

– Ce bucurie să te cunosc în sfârșit, Emily! Desigur, te cunoșteam deja, Grant mi-a vorbit atât de mult despre dumneata... La fel și mama dumitale, și apoi ți-am văzut fotografiile în ziare.

Doamna Nichols avea, ca și fiul ei, ochi negri plini de vioiciune și în acest moment străluceau de entuziasm. Vorbea cu o însuflețire comunicativă. Totul în ea trăda o personalitate de o forță irezistibilă.

– Sunt fericită că Grant te-a luat de soție! reluă ea.

Emily avu un sentiment de afecțiune pentru această femeie fermecătoare.

– Ați cunoscut-o pe mama...

– Într-adevăr. Grant și cu mine... ei bine, am avut o discuție puțin cam aprinsă, în legătură cu fotocopia acelui cec, pe care a adus-o aici. Tot ceea ce s-a întâmplat între voi doi, este vina mea.

– Ba nu... începu Grant.

Mama sa nu-l lăsă să vorbească.

– Vezi Emily, eu sunt cea care a împrumutat banii aceia de la mama dumnitale. Grant n-a știut nimic. Bănuiam că nu va accepta nici un ban și în acea

perioadă eram bolnavă, incapabilă să-l ajut să-și urmeze studiile. Fetele mele erau încă acasă. Și soțul meu tocmai murise.

Avu o secundă de tristețe și reluă foarte repede.

– Mama dumitale m-a asigurat că această sumă nu-i va lipsi niciodată și că voi putea să i-o înapoiez când vreau. A venit aici de mai multe ori și am vorbit mult despre dumneata și despre Grant. După părerea sa, erai prea tânără și Grant trebuia să-și termine studiile... Părea atât de dornică să-l ajute pe Grant, încât în cele din urmă am primit acești bani. Pentru fiul meu.

– Ați făcut foarte bine, spuse Emily cu emoție.

– S-ar spune că nu numai mamele bogate și influente se amestecă în viața copiilor lor, puțin cam mult, spuse Grant cu un zâmbet ușor.

– Dacă aș fi putut prevedea toate problemele pe care soția ta și cu tine le veți avea, n-aș fi luat niciodată acești bani, spuse doamna Nichols.

– Știu, mamă.

– Și apoi, Grant, ai muncit mult pentru a-i da înapoi, cu o sumă frumoasă ca dobândă... N-a fost un cadou.

– Este adevărat.

Grant se întoarse spre Emily și intensitatea privirii sale îi tăie respirația.

– Voi merge să-i mulțumesc mamei tale pentru ajutor, declară el. Orice s-ar spune, mi-a dat șansa să-mi realizez visul și i-a permis mamei mele să-și regăsească sănătatea.

Doamna Nichols îi lăsă singuri pentru a merge să-i supravegheze pe copii și să pregătească mâncarea. Imediat, Grant luă mâinile Emilyei.

– Te iubesc, spuse el cu simplitate. Indiferent ce se întâmplă, te iubesc. Este ceva mai puternic decât mine. Nu pot face nimic.

Ea i se aruncă în brațe.

– Eram sărac, Emily, reluă el strângând-o lângă el, dar nu mi-a lipsit niciodată nimic. Aveam dragostea și susținerea unei familii minunate. Bineînțeles, viața n-a fost întotdeauna ușoară, dar nu m-am gândit niciodată la averea ta și tot aurul din lume n-ar fi ajuns pentru a mă obliga să renunț la tine. Vreau să știi asta, draga mea. Pe tine te voiam. Numai pe tine.

– Știu, Grant. N-ar fi trebuit să mă îndoiesc niciodată.

– Erai tânără... Și eu eram un prost.

O sărută cu pasiune. Profund tulburată, ea îi răspunse la sărut cu aceeași înflăcărare.

Epilog

– Într-adevăr, mama ta l-a trimis pe Michael la capătul lumii, spuse Grant.

Clădirile internatului se înălțară în sfârșit în fața lor, construite pe o colină inaccesibilă mașinii. De acolo, se vedea un mic oraș, în vale.

– Texas! N-am auzit niciodată vorbindu-se despre acest oraș.

– Acolo, jos, trebuie să fie tribunalul, spuse ea, arătând cu mâna o construcție impozantă care domina casele. Și acolo, parcul de distracții menționat în ghid... Poate vom avea timp să-l ducem acolo pe Michael, înainte de a ne întoarce la Austin să luăm avionul...

Grant o prinse brusc de mână. Emily îl privi și văzu strălucirea neobișnuită din ochii săi. Își ațintise privirea asupra băiețelului cu părul foarte negru, care venea spre ei alergând.

– Mătușă Emily!

Grant făcu un pas înainte și se opri.

– Nu știu deloc ce-i voi spune, Emily.

– Vei găsi tu... Și dacă nu, nu spune nimic.

Și ea se aplecă pentru a-l primi pe copilul care i se aruncă în brațe.

– Ai venit să mă iei? Mă duci înapoi acasă? întrebă Michael gâfâind.

– Da, dragul meu. Oh! da...

Emily îl strânse în brațe.

La rândul său, Grant îngenunche lângă ei.

– Michael, el este Grant Nichols, soțul meu, spuse Emily.

– Este domnul care te-a răpit din biserică, exclamă Michael, foarte entuziasmat.

Îl cercetă pe Grant cu mult interes, de-abia ascultând cu o ureche răspunsul încurcat al Emilyei.

– Vei locui cu noi acum, încheie ea mângâind părul negru al băiețelului. Ești mulțumit?

– Da, foarte mulțumit.

Grant nu spunea nimic. Tulburat, nu putea decât să-l soarbă din ochi pe Michael, această copie a lui însuși.

– În această după-amiază, vom sărbători începutul vieții noastre împreună! anunță Emily. Vom vizita parcul de distracții din Texas. Numai dacă nu preferi altceva?

– Să mergem mai degrabă la cinema, mătușă Emily. În oraș rulează E.T.

– Dar l-ai văzut deja de multe ori!

– Să mergem totuși. Vrei să-ți spun ceva? Un film bun, este și mai bun de fiecare dată când îl revezi, declară Michael pe un ton doct.

Emily îi făcu cu ochiul lui Grant, care începu să râdă.

– Ai dreptate, fiule, spuse el. Și mie îmi place să revăd filmele vechi. Există întotdeauna ceva ce n-ai văzut încă...

Privirea lui Grant se întâlni cu cea a Emilyei și ea știu că acea clipă era prima din viața lor. Din adevărata lor viață.

Sfârșit